

OUR
LIFE

НАШЕ
ЖИТТЯ

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Penna.

Дитяча Світличка 29 Відділу СУА у Шикаго

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Лютий ч. 2. February 1965

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ЛЮТИЙ Ч. 2

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпняРедагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.Листування й передплату висилати
на адресу:4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304Річна передплата в США і Канаді
від січня 1963 \$5.00

Піврічна передплата \$2.75

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.

В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.

Поодинокое число 50 центів

Зміст:

В. Лесич: **

У роковини збройного чину

І. Кучер: Молодь шукає свого шляху

О. Гакава-Сацюк: Завдання української професіоналістки

Г. Мазуренко: Між фронтами війни

О. Дучимінська: Поворот у минулий світ

В. М.: В гостях у співачки

Д. Маркусь: Для нашої дівчини

Рік Міжнародної Співпраці

К. Колянківська: Косметичний лист

Р. Коцик: Обрамуння нашого городу

Наддніпрянка: Великодне печиво

Укр. нар. стрій: На Поділлі

З. Терлецька: До обіду на 6 осіб

Р. Завадович: Ліду санжуватись
— Де Васильок?

О. Драгоманова: Коли діти сплять...

О. Грабовенська: Наші пляни

Річні Збори Гол. Управи

При громадській роботі

М. Овчаренко: Аласіоната

Convention Year

М. Dushnyck: NCW Biennial Meeting

Our Readers Write Us

UNWLA Branch 37 President

O. L. S. Springtime in Fashion

На обгортці:

На світліні гостина св. Миколая у Днячій Світлиці 29 Відд. США в Шикаго

OUR LIFE

VOL. XXII FEBRUARY No. 2

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August.
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, EnglandUkrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/о No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page

Ukrainian Day Center for children
in Chicago, Ill.

На терені США

28. лютого — „Хрестини“ Відділу —
86 Відділ США в Ньюарку
28. лютого — Окружний З'їзд — Окр.
Рада США у Філадельфії
21. березня — Бенкет з нагоди 40-літ-
тя — Окр. Рада США в Дітроїті
28. березня — Свято Жінки-Героїні —
Окр. Рада США у Філадельфії
4. квітня — Вечір Літер. Конкурсу
СФУЖО — 20 Відд. у Філадельфії

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

ВИСОКИЙ ХЛОПЕЦЬ — A Boy Ten
Feet Tall. — Пригодницький фільм,
що змальовує мандрівку хлопчини че-
рез пустиню.НАЙКРАЩИЙ ЧАС — The Finest
Hours. — Документарний фільм із
життя Вінстона Черчила. Розказує Ор-
сон Велз.ПЕРШІ ЛЮДИ НА МІСЯЦІ — First
Men in the Moon. — Молодий учений
та його наречена вибираються в подо-
рож.СТРІЛИ В СЕРПНІ — The Guns in
August. — Документарний фільм із
початків 1-шої світової війни.ГОНОЛЮЛЮ-ТОКІО-ГОНГКОНГ —
Honolulu-Tokyo-Hongkong. — Ро-
мантична комедія, що діється на Дале-
кому Сході.СПАДЩИНА — The Inheritance. —
Документарний фільм, що змальовує
ріст робітничий юній. Розказує Роберт
Раен.МЕРІ ПОППІНС — Mary Poppins. —
Музична комедія Дізнея про пригоди
дітей і їх няні.ВАКАЦІЇ НА СЕРЕДЗЕМНОМУ
МОРІ — Mediterranean Holiday. —
Мандрівка шведського корабля здовж
побережжя дає чудові краєвиди. Роз-
казує Бірл Івес.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звідомленні з Зустрічі Градуантів
у грудневому числі Н. Ж. через недо-
гляд пропущено в мистецькій частині
Зустрічі виступ п-ни Марійки Гаври-
люк із Ньюарку, градуантки й учасни-
ці, яка відограла на фортепіані дві
точки: Шуберта „Ехрем“ і баляду
ч. 1 Шопена. П-па Гаврилюк є учени-
цею проф. Вадима Кіпи. За недогляд
перепрошуємо.

**

У привітанні нових членок США в
окрузі Філадельфії подано помилково
хресне ім'я п-ни Лихо, що зветься
Анна, а не Ярослава. За недогляд пе-
репрошуємо.

Вадим Лесич

* * *

Коли дивлюсь понад дахи
й визорюю в туманах — далеч,
мені ввижаються шляхи,
що там, далеко десь, остались.

Який же образ інший тут
і світ без рубежів, великий!
— Я ж бачу лиш — маленький кут,
у серці врізьблений навіки.

1952

* * *

В колонаду холодних будівель
ми вмуровуєм серце невтишне,
— і нам мариться зелень садів
і цвітіння оп'ядливе вишні.

І ввижається нам — перелаз,
як минаємо сходи камінні
під аркадами, де підвелась
блудна сірява — баштами синіми.

І нам, наче здається на мить,
що над брамами кутими міста
червень заходу — пристрасна мідь, —
пролітає разками намиста.

І якась незбагненність, мов тінь,
що видовжує форми реальні,
— багровіє в заломинах стін
і вогнями окрилює камінь.

1954

Із збірки „Поезії“

У роковини збройного чину

О так, я знаю, нам не до лица
З мечем в руках і з блискавками гніву
Військовим кроком, з поглядом ловця
Іти завзято крізь вогонь і зливу.

Олена Теліга

Ці слова поетки впливають із глибокого переконання, з відвічної традиції жіночого призначення. Домашнє вогнище, виховання дітей, велика частина господарства у давнину, а суспільна опіка, виховництво, легка промисловість у новішому часі.

Тому тим більш незвична, тим більш несподівана участь жіноцтва у збройній боротьбі. Це нечасто трапляється в історії, але там, де воно заїснувало — є знаком великого народного зриву. Хвиля спротиву чи оборони сколихнула народом до глибини, коли й жіноцтво хапає за зброю.

Такий великий спалах завзяття пережили ми під час визвольних змагань. Першим кроком було тут організування Легіону УСС, що лиш через нашу несприятливу ситуацію не став масовим явищем. Але й у тій штучно зменшеній військовій частині проявили себе жінки. Вони хотіли служити Батьківщині зі зброєю в руках і доказали це всупереч усім труднощам і пересудам. Українська Галицька Армія не продовжувала цієї традиції у 1918 р. Однак хід воєнних дій знову повернув її в той бік, бо нерозумно траплялося, що медсестри мусіли хватати за зброю. А вже в Дієвій Армії УНР це стало правилом. У тактиці пересувної війни функція медсестри спліталась із військовими завданнями. Оберігаючи ранених, вона мусіла володіти крісом, у зустрічі з ворогом вона була так само наражена. А в розвідчій службі того часу жінка хто зна, чи не прислужилась більше, як її товариші — чоловіки. Останній етап наших визвольних змагань — час повстань — налічує найбільше активних постатей і жертв.

У поклоні цим жінкам збройного чину пройде наше цьогорічне Свято Жінки-Героїні. Перед нами вирине мужня постать Олени Степанів, що за свою поставу двічі переміряла дорогу на Сибір. З подивом згадаємо посвяти Віри Бабенко, що передиралась через фронти, щоб донести вістку до Гол. Отамана. А поруч них численні постаті інших, що виявили відвагу у збройній службі для Батьківщини. Всі вони почули великий зов хвилини і не вагались послухати його.

На актуальні теми

Молодь шукає свого шляху

Давно назріла потреба дискусії над проблематикою духового існування еміграції, потреба нової і тверезої переоцінки нашого сучасного становища. Цю потребу зумовляє тривога за майбутнє нових поколінь, за долю яких — за словами Франка — мусітимемо дати одвіт.

Щиро радію, що Редакція журналу „Наше Життя“ відкрила дискусію на ту тему, помістивши статтю п-і Олени Климишин у числі за січень 1965 р. під наголовком: „Підстава збереження української духовости“. Вірю, що читачки підтримають цей добрий почин редакції і включаться у спільну й річеву виміну думок, і з цього приводу одна з перших приступаю до дискусії.

З ростом освіти і знання, у кожної людини з часом зростає зацікавлення до самого себе, до свого походження, свого оточення. Зростає теж природня потреба належати до групи собі подібних за інтелектуальними і психологічними позначками. Наші діти і наша молодь навчаються у державних школах і знають мову цієї країни краще ніж українську. Дуже часто їх спосіб думання та їхні зацікавлення є такі самі, як їх колег не-українців. Студенти мають змогу обирати довільну ділянку студій і автоматично включаться у багатогранне американське середовище.

А однак вся наша молодь бере участь у житті свого українського оточення і живо цікавиться подіями, життям і долею сучасної України. Зовсім нелегко молодій людині найти себе у тій складній дійсності, та найти відповідь на всі ті пекучі питання, які ставить їй щоденне життя. Ось кілька з цілого ряду тих питань:

1. Хто ми є? Емігранти, переселенці, громадяни ЗДА — американці, члени української діаспори?

2. Чи може існувати проблема

двох батьківщин, а як ні, то котра країна є батьківщиною?

3. Чи вплив американського оточення є тільки злий?

4. Яку ролю відіграє рідна мова у національній свідомості української молоді і її духової приналежності до українства?

5. Чи добре замикається в українським „Гетто“?

6. Яким повинно бути наше відношення до сучасної Радянської України?

7. Що це є т. зв. „західна культура“ і чи вона якісно краща від культури Сходу?

8. Котра з державних націй, приналежних до цієї західної культури виявляє зацікавлення в існуванні вільної, незалежної української держави?

Наведені вісім питань це тільки частина з роду проблем, які поставили перед нашим молодим поколінням і на які молодь шукає відповіді. Ця частина проблем найважливіша, бо без розв'язки їх не можна сьогодні виробити ясного і суцільного світогляду та сильного, послідовного характеру тих основних прикмет повноцінної людської особовості.

Маймо на увазі, що духовий розвиток і національна свідомість української людини на чужині формується під впливом трьох чинників: а) оточення країни свого перебування; б) українського середовища; в) радянсько-української дійсності.

Мусимо мати на увазі, що крайності: асиміляцію, відокремлення, чи радянофілство, можна подолати при умові, що зуміємо правильно проаналізувати ситуацію, знайти в ній своє місце і черпати користь з усіх трьох чинників.

Іванна Кучер

ІМЕНУВАННЯ МИТРОПОЛИТА КИР ЙОСИФА

У січні ц. р. досягнула українців у вільному світі радісна вістка, що папа Павло VI. іменував Львівського митрополита Кир Йосифа — кардиналом. Це іменування прийняла з радістю вся українська громада, бо добавчу в тому не тільки признання для його великої постаті, але й відзначення нашої многострадальної Церкви. Довідавшись про іменування Екзекутива США привітала його Еміненцію Кардинала Йосифа гратуляційним листом.

ВКЛАДКА ДО УКР. НАЦ. ФОНДУ

Наближається 25-ліття Українського Конгресового Комітету Америки, цієї громадсько-політичної репрезентації українців у США. Майже всі Відділи США є членами УККА від початку. А вже Союз Українок Америки брав участь у заснуванні УККА і своєю підтримкою причинився до його скріплення й розросту. А й тепер належить до найкращих платників з-поміж складових організацій УККА.

Тому дивно вражає факт, що так мало жінок є платниками Національного Фонду. Не маємо статистики під рукою, щоб подати відповідні цифри. Але це вириває кожного разу, коли приходится іменувати нашу представницю до Відділу чи Централі УККА. Немає з кого вибрати! Одна вдоволяється тим, що її чоловік платить, друга не заплатила, бо працювала лиш пів року, третя вважає, що вкладка вимірена за високо і т. д. І так велика маса жіноцтва оправдує своє неплатення вкладки до Укр. Нац. Фонду — дарма, що користується повними правами громадянки й члена свого народу.

А Український Конгресовий Комітет Америки репрезентує не тільки чоловіків, але й жінок. Його бюджет поставлений на підставі певної кількості українського населення в ЗДА. Він являється виразником усіх українців і його осяги є осягами нас усіх. За неуспіх, а зокрема недоліки Національного Фонду ми також співвідповідальні.

Готуймось до XIV. Конвенції США!

Завдання української професіоналістки

Тема моєї сьогоднішньої доповіді*) це „Праця української професіоналістки на терені Америки“ Не буде вона базована на наукових фактах і статистичних дослідженнях, а на моєму світогляді, на моїй праці студентки й учительки еспанської мови в американській гімназії — „гайскул“ Я не вважаю, що тільки моє розуміння завдання молодого української професіоналістки є правильне, бо багато залежить від індивідуальності кожної людини.

Кожна організація, кожне суспільство висуває, часом і неписані закони, згідно з якими вони бажали б, щоб їхні члени поводитися в даних ситуаціях, але виконання й успіх цих правил залежить від індивідуального підходу, оригінального розуміння чи інтерпретації цих законів даною людиною. Це лише по-людськи, що кожна людина, залежно від свого темпераменту і здібностей, виконує якнайкраще обов'язки, накладені на неї суспільством. З такою людиною можна працювати, можна їй допомогти, дати напрямні, вказати на її помилки і можна допомогти їй знайти кращий спосіб себе саму змінити. І власне з думкою про таких людей я хочу передати свій досвід, подати свої поради, піддати думку з надією, що вона комусь придасться. Може ці напрямні праці, яка належить до сьогоднішньої молодого професіоналістки, стануть напрямними котроїсь із моїх молодих слухачок яка тількищо вступила на цей шлях і ще не думала над собою, над своєю ролею, або яка ще не усвідомила собі, що хоч ніде нема написано, що вона мусить так чи інакше поступати, то однак є неписані закони, які до неї відносяться, якщо вона чується части-

ною української спільноти в Америці.

Є такі молоді українки, що вже знайшли свій шлях і знають, що від них вимагає українська спільнота та виконують цей обов'язок в міру своїх сил. Може я буду відгомоном їхніх вчинків, або зможу показати ще один спосіб, якусь нову можливість, якої вони ще не пробували.

Але треба почати з зовсім іншого боку. Є одна група молодих жінок, які вивчилися певного фаху, мають свої становища, але не признають ніяких обов'язків супроти української громади, з якої вони вийшли, бо вони не відчують приналежності до неї. Це ті молоді жінки, які на їх власну думку досконало перейшли процес асиміляції і свідомо стараються затерти якийнебудь слід, що міг би вказати на їх походження з українського середовища. Нема що дивуватися, що така молода професіоналістка не хоче керуватися почуттям обов'язку супроти своєї української громади, коли вона не чується членом цієї громади і навіть не хоче сама собі признатися, що вона з неї вийшла. Чия це вина, в те не будемо входити, бо це проблема, якої ще жадна нація поза межами своєї держави не розв'язала. Скажім собі, лише що в кожній нації є такі, що відрікаються свого суспільства, свого народу і тоді уважають, що вони не є зобов'язані виконувати закони даної громади. Під час війни коли людина ламає закони свого народу, її називаємо зрадником і караємо смертю. Коли в час миру людина покидає свій нарід і йде до другого, беручи на себе його закони, звичаї, культуру, це ніхто не карає.

Дивно однак, що мимо всіх старань людини, яка відрікається від народу свого походження, такий перехід, з малими винятками,

для неї самої не виходить на користь. Це так щось якби дика гуска, осівши на озері між лебедями не дивилась у плесо, як вона дивовижно між ними виглядає, а тільки вперто вдвлялась у відзеркалення лебединих постатей у воді і думала, що це вона так само, мабуть, виглядає. Але це їй лише так здається. Молода українка, що відрікається українства і стає американкою, пристає з американським товариством і старається затерти сліди свого походження, нікого не дурить, лиш саму себе. Американці її приймуть до свого товариства, але завжди будуть відчувати, хочби тільки підсвідомо, що вона не/є такою, як вони. Якщо вони знатимуть про її запал стати стопроцентовою американкою, будуть з неї сміятися поза її спиною і казати: „Вона, бідна, так старається!“ Така втрата болюча для кожного народу, спеціально коли втрачена людина належить до групи професіоналісток. Але це трапляється в кожного народу, навіть американцям, хоч Америка цього не надто відчуває, не так як ми тут, на еміграції. Коли хтось вивчиться, дістане становище в своєму фаху, а тоді забуває хто він, тоді цей факт гірко приходить відчувати українській спільноті.

Тепер перейду до властивої теми своєї доповіді, себто до професіоналісток, що з ними маємо зв'язок. Це є велика група молодих жінок, що вивчившись — працюють за своєю професією і на тому кралка. Тих є найбільше і до них за всяку ціну треба дістатись і якимсь їх приєднати. До цієї групи належать молоді люди, що не заперечують, що вони українці і не відмовляються від участі в громаді, але не знатогь, що це має до діла з ними чи їх професією. Вони переважно вже не цікавляться українським жит-

*) Доповідь, виголошена на Зустрічі з молоддю, що її влаштувала Окр. Рада СВА дня 15. жовтня в Шикаго.

У 40-ліття СВА кожна членка приєднає в дарунку нову передплатницю Н. Ж.

тям, а присвячуються своїй праці і коли хтось їх хоче втягнути в українське життя, вони відпекуються браком часу або деколи заявляють, що вони не збираються тут в Америці будувати Україну. Часом вони навіть бояться проявляти себе в українському житті, щоб часом ніхто не довідався і косо не дивилися на роботу. Це є цілком природна реакція тих людей, що мають почуття меншевартості щодо України, а спеціально щодо української еміграційної спільноти. Це почуття меншевартості в них не є тільки відносно їх походження, але включає і їх самих. Вони не мають певності самі в собі, у своєму фаху, а хочуть якнайбільше догодити товаришам на праці чи працедавцеві. Їм здається, що від них вимагається забути за все і за всіх і тільки присвятитися своїй праці і самим собі. Часом дуже важко з'ясувати таким людям, що вони нічого не втратять, а навпаки виростуть в очах своїх власних і своїх співробітників, якщо вони будуть не лиш паперовими українцями, а будуть думати як українці, поводитись як українці, почуватись гордими зі свого українства.

Пізніше я поясню, що я розумію тим „поводитись як українці“ Найкращий спосіб переконати вищеописаних людей — це приклад. Не завжди це легко зробити, але якщо хтось хоче вдарити собаку, то знайде бука. Найлегше це може вдатися, коли десь дві українки працюють у тій фірмі і якщо одна з них, скажімо Оксана, покаже, що помимо того, що всі знають її як українку, і що вона працює в українській громаді, її прийняли американці на роботу. Вона добре вив'язується зі своєї професійної праці, а на „перервах на каву“ розмова жвавіша, бо Оксана була в Європі і може зробити порівняння й усі з зацікавленням слухають її завваг. Тоді ця друга українка може сама переконатися, що українство їй не зашкодить, а навпаки, завжди підносить її в очах американців, бо вони собі відразу здають справу з того, що вона знає, бачила і пережила щось більше ніж вони.

На це повинні звертати увагу

молодечі організації, як рівнож і організації загально-громадські, яким, я думаю, залежить на тому, щоб молода генерація виходила в світ з почуттям українства і хотіла його застосовувати у своєму щоденному житті. Перш за все треба, щоб хтось до того поважно взявся і мав охоту поцікавитися плянами нашої молоді, чого вона хоче і як їй допомогти потребує. Наприклад — якась учениця вже є на останньому році „гайскулу“ Тоді було б добре підійти до неї, спитатися на що вона хоче далі йти, які має амбіції і якщо потребує допомогти, щоб дана організація мала список можливих стипендій, фірм, які дають гроші у певних наукових ділянках. Треба цій учениці порадити, на який університет добре йти, які є можливості праці, і т. п. Якщо так заопікуватися молодією студенткою, то вона буде чути, що завдячує українцям підтримку і здійснення своїх амбіцій і вона буде скоріше готова послухати про свої обов'язки супроти тієї громади, яка її підтримала в вирішній для неї час.

Ми собі часом не здаємо справи з того, як багато українських дівчат по закінченні середньої школи йде на фабрику, або чекає вдома, щоб вийти заміж, бо їй було сказано, „а навщо тобі до університету, ти ж дівчина?!“, а не було нікого хто б підбадьорив, хто б дав практичні поради такій молодій українці, хто б поміг їй стати молодією професіоналісткою. Котрась з цих дівчат може навіть знайде спосіб, щоб поїхати десь до якогось малого каледжу, де взагалі втратить контакт з українцями і забуде, хто вона. Якби знати, що вона там є, можна б нав'язати з нею контакт і тоді піддати думку, як вона могла б виконати свою працю, як українка.

Говорила я досі про працю, про обов'язок супроти української спільноти, але не давала жадних пояснень, як ця праця має виглядати. Перш за все, щоб могли вив'язуватися з тих завдань, треба почуватись українкою. Це почуття приналежності до українського народу мало бути вироблене вдома, в церкві, в українській школі, українських організаціях.

Почуття це має охоплювати не лиш знання хоч би трохи історії, географії свого народу, але глибоке усвідомлення чому саме ми не маємо своєї держави, чому не живемо в країні, де всі на вулиці говорять по-українськи, де в школі і на університетах вчать українською мовою і т. д. Ми привикли бути чужинцями, привикли, щоб кругом нас лунала чужа мова, але чи це є природне явище? Мусимо собі усвідомити, чому ми тут знаходимося!

Пригадаймо собі звук сирен, табори ДіПі, а тепер подивімся на себе і як ми сьогодні живемо в Америці. Майже без винятку, кожна дівчина, що цього хоче, може, навіть без матеріальної помочі батьків, здобути собі вищу освіту або вивчити фах, який їй найбільш до вподоби. Тоді, здобувши собі позицію, приходиться час призадуматися — „Добре, я вчилася, здобула очікувану працю, але чи на тому кінець?“ Яка ціль у житті? Відпрацювати вісім годин денно, піти додому, з'їсти, а потім дивитися на телевізю? На жаль, на такий пустий люксус ми не можемо собі дозволити, якщо для нас слова „Бог і Україна“ щось значать, якщо ми ще не забули реву сирен, запахів таборів, а найважливіше, не забули того, що ми лишні за нами.

Майже кожний другий українець має тут хату, авто, всякі забезпечення і, якщо не відкладає грошей в банку, то жебрати не потребує. Натомість, як обернувшись подивимось назад себе на те, що ми залишили, то не зможемо всидіти спокійно, бо совість не дасть. Читаємо з листів з України: („Шлях Перемоги“, ч. 38 (553):

„Я в колгоспі не заробила нічого, рік уже лікуюся. На всяких роботах можна заробити 80 кілограмів (зерна) за цілий рік, — живи як можеш... За наше село — так нема нічого цікавого, до того часу люди дуже вмірали, шотинжи хтось умер, а як і ні, то повісився, мрець мусів бути. І молоді вмирають на серце, на тиск крові, на рака дуже багато людей захворює...“

„Ви нам описували про заробітну платню в Канаді і як у Вас дівчата живуть та які роботи мають. У нас (на Волині — прим. Ш. П.) не так,

Між фронтами війни

(Закінчення)

УСПИХИ НАШИХ ВОРОГІВ НЕДОВГОВІЧНІ

(Із наказу Дієвої Армії УНР)

Вже пізною ніччю, всі засипані мокрим снігом, голодні і виснажені, вони трое пересиділи до ранку в якогось знайомого, десь на задніх дворах коло стації.

А завтра треба було непомітно просковзнути в потяг. На ранок, перед тим, як скочити до вагону, один сказав потиху Лізі:

— Не їдьте з нами — так краще! Сідайте до окремого вагону... І оглянувся.

— Запам'ятайте! Вулиця, число дому... Прізвище і ось лист. Мусите передати ви, бо за мною здається хтось слідкує...

Лист перейшов з рук до рук. Здивована і горда своїм нечеканим завданням, Ліза їхала собі серед жінок і дітей. Вона не знала, що ті старшини вже арештовані й коли живі, то тільки тому, що немає при них ніяких „улік“.

Доїхавши, Ліза вийшла на вулицю, повну військовиків і раптом крикнула, зупинившись. Щось мов голкою, прокололо мозок і почався тупий головний біль — антихрист знайшов і її. Треба було поспішати. Он і вулиця й будинок. Двері відчинив старий собі чоловік.

— Привезла листа!

далеко не так. Я роблю понад свої сили, а жінка німецька, то ходить жебрати, де хто дасть кусок хліба, де хто копійчину. Головне хліб“.

Прочитавши такий лист, чи можна заперечити, що кожний український емігрант на чужині має обов'язок, який мусить сповняти до кінця свого життя, або до хвилини визволення України? І власне в час, коли кожна молода людина перебирає обов'язки дорослої, коли починає працю в професії, до якої чує покликання, її почуття українства не може лишитися пасивним, тільки словом, записаним на папері і на тому кінець. (Докінчення буде)

— Хто ви?

— Український козак, дивіться. І на світ з'явилась посвідка з іншої кишені.

— Добре, козаче. Йдіть до хати, а тепер давайте читати листа.

Лист написано по-німецьки і про щось незрозуміле. Чи треба ховати такого дивного листа й нести через кордони?

— Ті, кому треба розберуться. І ті розібрались. Через кілька днів, коли чиста, відмита від антихристів Ліза зустрілась із господарем, той сказав їй поважно:

— Скажіть нашим, щоб ще протримались. Ми — піднімаємо повстання. Листа вам давати небезпечно, бо ви вже раз їхали по тій дорозі.

Ліза встала й захиталась. Знов тупий головний біль. Господар схвильовано запитав: — Чи ви не хворі? Може в вас тиф?

Тут він зробив помилку, як багатоглибий Лізиних приятелів. Він сказав, що їй годі їхати... дівчині і т. д.

— Так, але що з вісткою для наших? Я вам оповідала, що там жах. Іду.

І Ліза, тепло зодягнена в військові штани (подарунок господаря) і селянську свитину, поїхала. На голові в неї була все та сама улюблена хустка, а в душі чомусь сумна галицька пісня:

Там серед поля

Гнеться тополя

Та й на стрілецьку могилу...

Вагон був переповнений Одеськими жуліками, що їх призвали на фронт і зодягли в салдатську уніформу. В повітрі весело бринів незрозумілий жаргон і хтось наспівував пісню.

Жваві виходці з іншого світу відразу звернули увагу на Лізу. А вона почувала себе білою вороною серед цього суспільства і, щоб трохи впасти в лад, стала говорити про Мішку Японця, що організував і бився, тільки з ким?

Одеські жуліки в салдатських уніформах весело пили самогон і

намагались і її частувати. Ліза відмовлялась, як могла, а від диму з махорки в неї навіть голова перестала боліти, так стало їй раптом страшно... Що буде, як прийде ніч?

На середині теплушки стояла пічка-буржуйка. В ній було якесь рідне тепло серед цих людей. Хто вони? Раніш вона зустрічала друзів, ворогів — вони були відверті, а це щось інше...

Дрова в буржуйці радісно горіли, мов казали:

— Не журися, якось буде!

Думка чіплялась за думку. В кишені лежав ще один документ — перепустка на виїзд до Польщі, що виставила ще Денікінська влада. Вона ж хотіла діратися до Галичини, бо боготворила Франка... А думки, плутаючись, снувались далі... листів у неї немає, боятись ніби нічого...

І знову щось вкололо мозок. І враз буржуйка попливла далеко, далеко. Ліза побачила себе вдома, а там надворі Різдвяна погода з дідом Морозом і прозорими везерунками на вікні. Раптом щось невидиме ніжно торкнулось її. Це був її янгол. Поки Ліза спала, він чатував.

Ви не вірите, що він міг тут з'явитись? Його справді важко було побачити серед диму того часу. Але для Лізи ця ідея сиділа в шкільнім ранці, разом із історією й комерційною арифметикою, а Гоголь із Андерсеном і мама були ближче! А мама бачила дитиною янгола. Навіть цапнула ручкою, коли він сидів у головах... і він розійшовся у місячно-му сьйві...

Чатував янгол коло Лізи й про нього ніби відали Одеські жуліки, зодягнені в денікінські шинелі....

Тільки один із них вже нічого не відчував. Самогон увійшов у кожную краплину його крові, владно вилхнувши з тіла людину. Він рішуче встав і підійшов до заснулої дівчини. В його горлі стекло, а потяг перестерігаючи стукотів:

— Люди, люди, люди...

Та кому було яке діло до того, що стукотів вагон за вагоном своїми бездушними колесами? Всі напружено чекали драми і ніхто з них не відав, що може статися йнакше, ніж звичайно бувало: одним пасажиром менше буде в вагоні, а чи живий, чи мертвий лежатиме на шпалах, байдуже! І цей пасажир буде Ліза...

А Ліза, почувавши, як її забивав тиф, спала. І раптом прокинулася і так закричала з переляку, як ніколи! Їй бо здавалося, що то не одеський жулік, а сам нечистий, ледве покинувши пекло, наближується до неї!

І гнів і якесь обурення охопило її. Підскочила вона, кинулася до розпаленої буржуйки і знов несамовито закричала. При світлі вогню, що палахкотів та чорних тінях навколо, що перебігали тривозно, дівчина стала жахлива для жуліків. Вони замовкли, охоплені своїм, незрозумілим нікому іншому містичним переляком. А Ліза вже хотіла вхопити якогось розпаленого „друга“, коли раптом наміри її спіткнулись об камінь сумніву:

— Що робити? Не кричати ж так без кінця! Охригну, а тоді що?

Тут сталося чудо. Таке звичайне, бо ніхто навіть не міг передбачити його. Потяг не витримав і зупинився. А може просто була станція, про яку всі забули? А може давно він стояв на станції та на дикий Лізин зойк збігся весь Денікінський штаб до вагону?

Схвильовані старшини витягли Лізу, мов мішок із теплушки. Понесли, бо не могла йти та й посадовили до штабного вагону. Її денікінську перепустку з Криму перечитали і, не питаючи більше нічого, повезли з собою далі.

У штабному вагоні, сухий, із англійським обличчям генерал дав їй сам склянку чаю і мимоволі Ліза відчула ніжність до тих людей, її ідейних недругів. І чого б нам усім не жити в мирі? Зі свого кутка (вагон третьої кляси) вона бачила їх усіх. Особливо людяне враження справляв сухий генерал із відкритим обличчям. Видно, що все залежало від нього і Ліза подумала, як віддячитись

цій людині за свій рятунок. Чи не віршом?

Чи не тим із четвертої кляси? Його виправляв вчитель російської мови і поставив 5. Значить добрий. І вже воскрес на клаптику паперу її вірш із тих часів, коли вона ще вірила в братерство всіх слов'ян. Їй так дуже хотілося миру й тишини...

Генерал із сухим обличчям увічливо подякував за вірша і розсіяно сховав його до кишені. Думки його були чимсь іншим зайняті. Чимсь дуже важливим, що давало... Але про це потім.

Лізина голова вже почала знов розвалюватися від болю. Вона так нестерпно боліла, що Лізі було байдуже, коли вона серед штабних побачила те саме обличчя, що його колись злякалась вона й її, потім арештовані, супутники. І це знайоме обличчя впізнало її...

— Я вже бачив цю дівчину!

Сказав малий чоловічок у шинелі сухою генералові. Той втомлено і трохи відразливо відповів:

— Ви знов за своє... У нас важливіші справи, ніж оця дитина! „Хто б вона не була“, подумав він, скося глянувши на селянський одяг і згадавши віршики, що все таки прочитав був...

І дійсно — справи були куди важливіші — двері до штабу відчинились і в вагон увійшли посли від галицького штабу...

Ліза так і закам'яніла. Вона везла вістку до Петлюри про повстання німецьких колоністів. Воно могло б врятувати їх. Але як сказати делегатам, щоб не говорили тут про братерство слов'ян? Щоб повернулися! Щоб не відкривали фронту!

Пригноблені й мовчазні галичани стояли зі своїм папером, і один із них читав його.

І не слова сепаратної угоди чулися Лізі, а малюнок за малюнком: босі, голодні, без амуніції люди, військо з возами тифозних, а на Збручі границя! І ніде нема виходу й допомоги! Наддніпрянців ще помилують там, але галичан?

І велика схизма — на довгі роки ворожнеча двох Україн починала своє існування в той страшний день, коли відчинилися двері

до третьої кляси вагону денікінського штабу.

Сухий генерал теж розумів їх і нічого не казав. Потім він підписав щось і галичани вернулися до своїх.

Лівий фронт відкрився для ворога...

Потяг достояв на станції до рана і Ліза якось зникла з штабу. Пустили, не розпитуючи.

Свій чоловік, до якого зайшла, сам не знав, що робити.

— Ви хворі, перебувайте у нас!

— Чи я смію?

І вони погодилися, що тиф може почекати...

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У 20-ліття Нашого Життя

Щиро вітаємо наш журнал, що вже 20 літ трудиться для добра організації і складаємо 21 дол. на пресовий фонд.

Членки 4 Відділу СУА
у Нью Йорку

З нагоди 20-ліття Нашого Життя бажаємо успіхів у майбутньому і складаємо 20 дол. на пресовий фонд.

Управа 13 Відділу СУА
в Честер, Па.

З нагоди 20-ліття Нашого Життя шлемо сердечний привіт і пожертву 20 дол. на пресовий фонд.

Управа 70 Відділу СУА

З нагоди 20-ліття

Засилаю якнайщиріші побажання Ред. Колегії журналу за так добре редагований журнал, в якому можна знайти статті на різні теми. Не маю слів, щоб виявити Вам мое шире признание за Вашу невтомну працю. Сердечно бажаю Вам витривалости у Вашій праці на користь Союзу Українок Америки та СФУЖО.

Анастасія Королишин
членка 23 Відділу СУА
в Дітроїті

Вже більш як 20 літ

Мило мені привітати Наше Життя в його 20-ліття. Але я передплачую нашу пресу вже більш, як 20 літ, бо ще діставала її, коли це був „Вісник СУА“ при газеті „Америка“. А членкою СУА я вже є 32 роки. Думаю підтримувати Наше Життя, доки зможу, що дай Боже!

Євдокія Кахній, Дітроїт

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

Поворот у минулий світ

Бравурно вистукуючи колесами такт, в'їжджає на станцію Балканський Експрес. Із стін вагонів продефільовує ряд таблиць з усіма маркантнішими географічними назвами, почавши від Кале й Остенди, а кінчаючи на Атенах. Подорожні на станції побуджено халають за ручки валізок і поспішають зайняти те заздалегідь вимріяне місце, в кутку коло вікна. Та справа не така то проста, бо вагони щільно заповнені людьми й клунками, як ще бувало в часи війни. Але це не евакуація Європи, як можна би припускати, це тільки в навечеря Нового Року їдуть балканські робітники на свята домів. Ті, що їх тисячі розбудовують ту нову, повоеуну Європу, яка ні трішки не вдячна їм за те. Залізничники заспокоюють стурбованих пасажирів обіцянкою причіплення додаткових вагонів. І от вони появляються: чисті, просторі, порожні. Входимо з полегшою на серці, яка одначе скоро потахає, бо заки ще хто встиг розглянутись, вагони наповняються товпою, що просякає в них як води повені, крізь двері, вікна й здається ще й щілинами в підлозі. Допадаю щасливо кутка біля вікна, а решта купе заселюється смуглявими, гамірливими людьми й пірамідами їхніх клунків. Декілька ломаних німецьких слів помагає довідатись, що вони греки. Обміна усмішками проломлює лід і я осідаюсь остаточно як Палляс Атена на своєму невеликому Акрополі. Сусідні переділи окупували турки та різні народи Югославії. Розрадувані, веселі, гомінкі, як усі хто має щастя вільного повороту домів. Несподівано скоро в'їжджаємо в Альпи, а там вже й Зальцбург зі своїм романтичним замком і де проходить перевірка пашпортів; бо ми вже в Австрії, що як просяяна сонцем зимова казка. Прорізуємо її впоперек і на тих кількох нечисленних станціях підбираємо гурти лещетарів. На збіччях гір мальовничі села та санаторії курортів. Незаймана білість снігу сліпить очі

й приходиться сягнути по темні окуляри.

Але ось вже й друга границя і серце сколихується: вступаю в передсінок залізної заслони і вперше від двадцяти літ стаю на слов'янській землі. Тим разом задержка дуже довга. Щоправда, не бачила я, щоб комунебудь проглядали клунки, бо в тій тісноті воно технічно неможливе, але зате докладно вчитують пашпорти і згідно з новими полегшами, видають візу тим, хто не встиг взяти її заздалегідь. Щоб скоротити процедуру, забирають документи до стайніного будинку. В міжчасі крізь вікна можна купити печиво й якісь нез'ясовані напої. Спішу й собі, — бо щоб зріднитися з країною мушу поїсти її хліба та діткнутися ногою землі. В цьому випадку — стерпла від безруху нога мусить ще довше почекати, але пахучий, туго замішений хліб смачний. А тут вже й починають віддавати пашпорти, при чому виявляється вся своєрідність ментальности пасажирів. Вони не тільки не турбуються цією справою, але вже встигли забути, що в них якінебудь документи були. Порозходились по інших вагонах, заговорилися, позатягали пісень. Нещасні урядовці потратили свої первісно строгі міни й прокопуючись через гори клунків, розшукують розпачливо за власниками документів. Парова льокомотива, якою на кордоні заступили електричну, сопе невдоволено, але нікого це не хвилює. Для людей, які протиначають навскоси Європу, час стає релятивним поняттям, а місцеві пасажирки щасливі, що їм взагалі вдалося дібратися до поїзду. А я таки невдоволена спізнанням. Раз, що замість вечором, приїду в чуже місто аж біля півночі, а ще більше тим, що в міжчасі стемніло й вже не зможу побачити нічого крізь вікно. Залізничу лінію супроводжає якась широка ріка, якої хвилі понуро виблискують у темноті. Вигрібую в пам'яті ще в дитинстві заучені назви,

до яких ніколи в житті не довелось повертатися: Сава... Драва..., так, це одна з них, але котра саме?

В самому Загребі нова проблема: як вийти з вагону? Коритарі вщерть набиті, у вікнах відчиняється тільки верхня половина, якою можна просунути мою валізу, але не мене. При входових дверях товпляться роєм нові пасажирки, які й не думають поступатись. А тут сигнал до від'їзду! Розпачливо горлаю в рідній таки мові й на диво мене не тільки розуміють, але вторують солідарним окликом: „Пустіте бабу!“ Поїзд вже в русі, коли вкінці вискакую з нього прямо в рамена якогось залізничника. Просторий двірць нагадує якенебудь пристойне місто колишньої австро-угорської монархії, а променада перед ним, на якій видніють якісь великі будинки, навіть маєстатична. Зате не видно ні одного таксі, а оживлені прохожі підхмеленими окликами вітають Новий Рік.

Пробуджуюся від того, що хтось розпалює в великій кафлевій печі. Бачу зпросоння бездоганно вичищену долівку високої, прохолодної кімнати й пізнаю той специфічний запах свіжого льняного постільного білля; поспішно заплющую очі й поринаю у велику, м'яку подушку й спомини з-перед пів століття... Щойно аромат міцної домашньої кави й тепла, дружня усмішка когось, хто несподівано віднайшовся в житті по довгих, довгих роках, привертають мене до дійсности.

А там і місто, посіріле від безсніжної зими, порівнюючи невелике. Характеру надають побудовані ще на переломі століть будинки, темні, давно не відновлювані. Вулиці просторі, на сквериках мерехтять освітлені ялинки, цілі групи їх, бо Новий Рік, це тепер єдине урядово узнане зимове свято. Церковні —, як і всі інші релігійні питання — особиста справа людей. Це, мабуть,

і пояснює, чому численні святині ніколи не порожні, чому в Кам'яній Брамі не вгасають перед чудотворною Мадонною полум'я свічок, а людські постаті перед ними так і застигли в щирому молитовному скупченні. Люди на вулицях серйозні, вбрані коректно, помічається багато расових облич. І саме місто, якого культурний характер замарковує велике число різних інститутів, шкіл і книжних крамниць, нагадує собою втомлену, зубожілу, інтелігентну людину. Нагадується той прибитий війною, але духово завжди оживлений Львів. Це так зване нове місто. Безпосередньо над ним домінує найстарша частина — Капітула. Маєстатичний, фортечного типу комплекс будинків з готичною катедрою на розлогій площі. А ще вище Горішне Місто. Колишні оборонні вали, завдяки яким переможці цілого Балкану — турки, ніколи не заволоділи Загребом, перемінені в парки й променади. З найстрімкішого боку — ливова залізничка.

Просторість характеризує і старе місто, з важкими кам'яними будинками під критими черепицею дахами. Нема в ньому зайвої декоративності, бракує навіть тих характеристичних вузьких, кручених вулиць, наче будували його спокійно, з розвагою. Подекуди цікаво, аритмічно аранжовані аркади, мальовничі закутки в подвірях. Масивність мурів, присутність різної теплолюбивої рістні й децю в самому стилі будівель нагадують про недалеку віддасть від Середземноморського побережжя. Характеристичні сходи ще сполучають різні рівні терену. Могутні як водопади, якими одна площа переливається у другу, то знов вузькі, як гірські потічки, що збігають каскадами по збіччях або просовгуються поміж комплексами домів в своєму специфічному, застиглому кам'яному ритмі. І чорні, ковані залізні брами, грати на вікнах, ліхтарі, що несподівано виростають із стін будинків. У всьому заспокоююче почуття уміркованості й балансу, а замряченість краєвиду надає ще й меланхолійної, лонадчасової краси...

На кожній більшій площі базар, а головний товар на ньому

це квіти. Так і нагадується один із висказів Магомета: „Як маю два хліби — продам один, щоб купити квітів і порадувати своє серце!“ На станках барвистою масою напіврозцвілі гвоздики, що здаються пуп'янками троянд, мохнаті китиці золотистої мімози, в'язки білих, дрібноквітих нарцизів і п'янок пахучі, гнучкі дикі гіяцинти. Харчеві продукти розкладені мальовниче, як моделі для натюрморту, але їх здається надто мало, щоб заспокоїти потреби населення та оплатити довгі години вистоювання на холоді продавниць. Окрім того дещо виробів народного мистецтва, надто стандартизованих і через те нецікавих, та дрібних предметів щоденного вжитку. Всякого роду торби та кошики, домашнє взуття, ручні в'язані з грубої білої бавовни шкарпетки, шматяні килимчики та дитячі забавки. І ніби раптом зустрівши когось давно небаченого, радісно витягаю руку до дорев'яного возика, зовсім такого, як колись у нас продавали на ярмарках. Але навіщо мені його? Діти нової генерації граються моделями міжпланетарних ракет. Ще мент спиваю дотиком контури нескладно вирізаної голівки зайвого коника й відходжу пригашуючи тим вогник надії в очах крамаря. Філігран — ніжну, як застигле срібне мереживо, біжутерію Балкану — продають у спеціальних крамницях, де теж трапляються ковані коралі та інші унікальні зразки старовинних прикрас. По інших крамницях товару доволі, але його якість і постачання невіривні. Одягові матеріали дрантиві й дорого. Покупна сила гроша невелика. Кажуть, що в останніх роках економічна ситуація погіршилася, можливо що загальна атмосфера тому пригнічена. Терору не відчувається, скоріше резигнацію і втому.

Можливо, одначе, що саме те насильне посіріння реальної дійсності дає поштовх до поглиблення її в інших вимірах і спрямовує людську енергію в бік спіритуальних цінностей, бо окрім інтелектуального, відчувається теж посилення тону мистецького життя. Театр, опера, концерти, мистецькі школи, з любов'ю й

увагою влаштовані музеї й галерії, все доказує душевну живучість і традицію безперервного духового контакту з ширшим світом. Звертає увагу прикрашення площ і парків добрими різьбами. Можливо, що воно має зв'язок із фактом, що тут жив і творив один з найбільших мистців сучасності — скульптор Ян Мєстровіч. Домівка його перемінена тепер у музей його творчості. Через білий атріум вступаю до неї врочисто й зворушено, як до святині. В атмосфері місць, де відбувалася містерія людського духа, завжди залишається якийсь невидимий її слід...

Користаючи з можливості, відвідую нашого архієпископа, який очолює тепер і латинську Церкву в цілій державі. З приємністю переконуюся, що Владика — жива, людолюбива й рідна людина, яку можна не тільки шанувати, але й любити. При тій нагоді оглядаю портрети його численних попередників — хорватів. Їх історія, це тісний зв'язок з долею народу, якого деякі були володарями, а всі відданими синами.

Українське життя тут небажане й по недавніх гострих репресіях, пригашене. Емігрантів небагато, але зате великі суцільні райони давніх українських поселень, з яких найбільші в Бачці й Банаті. Їхня говірка зворушливо подібна до закарпатської, побут традиційний, а до болю рідна ментальність — цілюща для мого „стоптаного“ по світі серця. Наростаюча під подвійною пресією нова інтелігенція не має політичної підготовки й вироблення, але зате в неї непохитна свідомість національної окремішності й прив'язання до свого підґрунтя, до рідної стихії. Джерело не перестає існувати від того, що його засилано, — скорше чи пізніше його води зуміють промостити собі нові шляхи!

Загребу не можна випити одним ковтком, а тому важко розставатися з тим найменш ефективним, а найбільш близьким і зрозумілим із усіх міст чужини. Воно наснажило мене ностальгією спомичів і теплом нових, несподіваних надій. Балканський Експрес совісно додержує свою традицію якнайбільшого перепов-

У гостях у співачки

Йдучи на шлюб знайомих американців в Єпископальній церкві, я їй не сподівалась почути там Бортнянського. Аж коли слухаючи звуків незвичайно сильного сопрану, а доглянула риси пані Жені й догадалась. Це ж вона його впровадила сюди!

Виходимо з нею на вулицю, а властиво в парк, бо Денвер тоне серед зелені. Скеровую розмову на її пляни. Що вона співає на хвалу Богу — знаю. А пані Женя розкаже, як їй вдається освідомлювати всіх, що та цінна церковна музика із сходу — це не російська, як усі тут думають.

Та мене цікавлять найбільше її недавні виступи в Шікаго і Дітроїті. І пані Женя розкаже про Одарку у „Запорожці за Дунаєм“, що його ставив Інтернаціональний Театр у Шікаго заходами муз. директора Вольського. А потім про виступ у Дітроїті, де зустріла стільки давніх знайомих. Спинулась у сім'ї мистця Денисенка, але зраділа зустріччю із д-ром Квітковським, якого знає ще з Берліну. Вітала її також п-ні Оля Слюсарчук, що познайомилась була з нею ще у Відні. Та й багато інших приходило вітатись, кажучи: „Не знаємо, коли краще співала — тепер, чи двадцять літ тому?“ Хіба це не краще за сніп квітів?

Так, погоджуюсь — приємно йти шляхом життя, коли слава минулих літ іде в крок за тобою...

Пані Женя запрошує мене до своєї хати. Сідаємо до мого „воза“ й рушаємо. Хата за словами пані Жені „відмолодилась“ звер-

нення і слізнення. Мені однаке незле в цій рухомій вавилонській вежі, в здоровій атмосфері цупких, плечистих, пахучих щиро потом і міццю робітників, які везуть свою так дуже потрібну в батьківщині юність і силу на міжнародні ринки. Дорозуміваємося без труду, а навіть запиваємо нашу дружбу їхнім традиційним напоєм — міцною, прозорою ракією-сливовицею.

ху, а в середині теж обновлена. У гостинній кімнаті очі перебігають з одного предмету на другий. Ось Мати Божа в гуцульському вбранні кисти М. Гарасовської-Дачишин, а тут портрет пастеллю, пані Жені в українському вбранні, далі портрет синів з батьком, а в кутку під стелею ікона Почаївської Божої Матері з вишиваним рушником і вічно тліючою лямпадкою, що держить вогонь від одних Страстей Господніх до других... Кругом багато кераміки, на столі чудовий різьблений альбом, що його подарувала їй „Нова Сцена“ в Шікаго під час концерту. Чудова ваза на квіти — подарунок від режисерки Емілії Кулик там же. Подушка і килимчик в золотих тонах — подарунок п-ні Марії Хрептовської.

— У вас, пані Женю, неначе музей. Кожна річ має свою історію... Не згадуючи вже вашої бібліотеки...

— Справді, це наше царство. З книжками теж пов'язані спогади, бо на них присягає та й подивіться від кого? Коли інколи візьму котрусь у руки, то аж сум обгорне, бо багато немає вже в живих...

Мимоволі паде мій погляд на велику світліну Василя Барвінського в золотих рямках, що стоїть на фортепіані. На ній прекрасна присвята Євгенії Мозговій.

— Кожна з цих пам'яток заторкує куточок у моєму серці. Не можу забути мого виступу у Львові, коли мене запросили туди на відкриття Літ.-Мистецького Клубу. Тоді я пізнала весь музичний світ — Барвінського, Людкевича, Кудрика, Лиська, Сімовича, Савицького, Москвичева, о. Сапруна та багато інших. Мене обдарували такими цінними вишивками, що просто вірити не хотілось, що це все зроблене руками. Тепер цим любуються мої сини, але чи любитимуть також і внуки?

Питаюсь про дітей, що вже „вилетіли з гнізда“ Старший Юрій кінчає Принстонський уні-

Євгенія Винниченко-Мозгова
Ukrainian Singer Eugenie Mozgova, now living in Denver, Colo.

верситет (перед тим закінчив Денверський) на факультеті теології, змагає до докторату. Молодший Вадим — інженер-фізик, тепер у Каліфорнії при виробництві атомної енергії. І так велика хата Мозгових тепер опустіла.

Але не без життя! Бо як довідаюся, Денверський університет запросив паню Женю прийняти участь і допомогти в постановці п'єси. Хотіли ставити студентськими силами якусь оперету, але на її пораді прийняли до постановки Лисенка „Майську ніч або „Утоплену“ Знов довелось вияснювати, що це не російський, а український композитор.

Але найбільша несподіванка ще чекала мене. Із якогось сховку пані Женя видобула грамоту, виведену золотим і синім кольорами. Тут надруковано та ще й золотом печаткою закріплено, що Женя Мозгова придбала диплом Першого Технічного Інституту оздоровлення людини у Денвері. Що це таке? — питаюсь.

Виявляється, що Перший Технічний Інститут пропагує новий спосіб лікування. Поменше всяких ліків, а побільше сонця, води, електричних і ручних масажів, гімнастичних справ. Однорічний курс дає повне знання людського організму та застосування отих методів лікування. Все це пані Женя пройшла недавно тому й сподівається тепер праці в цьому новому фаху.

Подивляю її зарадність і все-

сторонність. Нелегко було їй із термінологією в англійській мові та зовсім новими поняттями. Але пані Женя не боїться нового. Навпаки, все нове її цікавить і захоплює.

— Це не зовсім так, — сміється пані Женя. — Не переносу абстрактного мистецтва, малювання чи скульптури. Оце недавно запросили мене співати на відкритті виставки в американському жіночому клубі. По концерті ми, звісно, пішли оглядати експонати. Аж жмурки по тілі проходять! Якись zdeформовані постаті, артретичні пальці, перекошені обличчя... Я й кажу до свого піаніста: „Так виглядатиме людина, коли переживе атомовий вибух“. А тут добродій, що стояв поруч нас, звертається до мене й просить це повторити. Я й зробила це з найввічливішою усмішкою, а його очі, якби могли, то це атомове знищення навели б на мене. Ні, я люблю красу, яку створив Господь. Хіба може бути більше чудо, як соняшній ранок чи свіжо розквітла квітка?

Уже відходячи, мій зір упав на лямпу, на якій був абажур, списаний нотами. Коли я придивилась, то побачила, що це музика до „України“ Пісня, якої слова й мелодію уложила сама пані Женя.

— А я люблю красу, — сказала я, — що випливає з запалу й любови до гарного й великого. Як оця ваша пісня, що пливе з глибини серця.

Поразивши відбити цю пісню на платівки, я попрощалась із нашою співачкою. Стільки енергії й життя промінює від неї, що й найбільш байдужу людину може пірвати за собою. Вже й не згадую про той чар, що йде від неї на сцені. Але не дає мені спокою думка, чому саме їй, отій соняшній людині, випало поневірятись по чужих порогах, а не втішати своїм співом українських людей?

В. М.

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

У січні ц. р. розіслано Відділам США звітні листки з різних ділянок праці. Прохаємо виповнити їх за останній звітний рік і надіслати до Централі США.

10

НОВІ КНИЖКИ

Софія Парфанович: ТАКИЙ ВІН БУВ... Історія одного пса. Повесть для молоді, нагороджена літературною нагородою СФУЖО у 1961 р. В-во „Свобода“, Джерзі Сіті, 1964. Із передмовою В. Давиденка.

У своєму замилуванні до тваринної тематики письменниця дала цікавий твір. В осередку повісті знаходиться собака Фік, що його шлях веде з галицького містечка аж до Америки. Але життя його тісно переплетене з українською родиною того часу. Розповідь про них пливе одним руслом — через большевицьку окупацію, мандрівку й переселення. І всі удари долі, що їх переживала українська людина, вдарили також у її друга — собаку.

З питомим їй розумінням тварини Софія Парфанович подарувала нашій молоді ще один цінний твір. Він став осягом 2. Літ. Конкурсу СФУЖО.

А. Драган: УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ у минулому і сучасному. (1894-1964). В-во УНС „Свобода“ Стор. 160.

У 70-річчя Українського Народного Союзу вийшла книжка, що доповнила попередні — Пропагандну Книгу в 40-ліття і Ювілейний Альманах у 50-ліття УНС. Тому найцікавіші в ній відомості про останнє десятиліття. Тут на світлено нові почини УНСоюзу — як видання дитячого журналу „Веселка“, зорганізування відпочинково-розвагової оселі Союзівка і видання англомовної Енциклопедії Українознавства. Окремий розділ говорить про жінок, зорганізованих в УНС.

Книжка дає погляд на постання й розвиток цієї найбільшої української фінансової установи у вільному світі.

Л. Б.

Оцим складаємо щирю подяку Всч. о. Мудрому за виголошення заклик у церкві та всім жертводавцям, що причинились до збірки в користь фонду „Мати й Дитина“. У висліді зібрано 63.50 дол., які рівночасно висилаємо.

Анна Опарик
голова 35 Відділу США
в Озон Парку.

Куховарські назви

Продовжуємо список куховарських назв щоденного вжитку. Правильна назва надрукована чорним письмом.

Буженіна — а) вуджена свинина; б) спеціально наготовлений і спечений свинячий окіст (чес.).

Бузинá — росл. Бузиновий.

Бузинина — ягода.

Бузінник — кисіль із бузинових ягід.

Букат, буката (рум.) — шматок хліба.

Бўлка — білий хліб (White loaf).

Бўлочка — дрібне пшеничне печиво (Roll, bun).

Бульба — диви картопля

Бульйон (франц) — відвар з м'яса (Broth)

Бульйононий, бульйонний.

Бундз, бунз — молодий овечий сир, що з нього роблять бриндзу.

Буряк — город., бурячок (Red beet).

Буряковий квас — рідина, що повстає з ферментації буряків із водою.

Бурячки — тепла страва з родини, додаток до м'яса.

Бурячки з хрінном — польське ćwikła*.

Буцік — смажений коржик.

* Цвікли у значенні бурячків із хрінном уживали в Зах. Україні під польським впливом. У Східній Україні слово „свекла“ означає „ботвина“, листя з буряків. Москалі буряк називають „свёкла“. Треба вживати „бурячки з хрінном“.

ПОДЯКА

Оцим висловлюю щирю подяку Управі 71 Відділу США за пам'ять про мене в часі мого нещасливого випадку й надіслані квіти та відвідини пп. О. Назар і О. Княжинської та складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Стефанія Явна, Джерзі Сіті

У С М І Х Н І Т Ь С Я

Чотиролітньому хлопчикowi пояснили, що люди, які живуть в Америці — це американці. А щоб перевірити, чи він це зрозумів, спитали його, як званимуться ті, що живуть у Канаді.

— О, я знаю! Каннібали!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

Для нашої дітвори

Кажуть, що в Америці бабуні ціняться на вагу золота. Заледви чи міг би хто краще це посвідчити, як членки 29 Відділу США, т. зв. „молодого“, в Шікаго. На 36 членів, одна є неодружена, одна одружена, але дітей не має, а на решту 34 припадає 70 дітей, яких пересічний вік є між 5 а 6 років. А кожний рік приносить новий прибуток. В 1964 році народилося шестеро. Скільки прибуде в шістдесят'ятому, ще не знати, але прибуток напевно буде.

Здавалось би, що сама ця активність вистачала б, щоб виповнити весь час молодих матерів. Але з поміччю бабунь, тіток, чоловіків і інших „бейбі-сітерів“, ці молоді жінки знаходять час і на працю для громади, в якій вони живуть. Їх активність у першу чергу нав'язує до їх безпосередніх зацікавлень — виховної праці. Вони перші заснували на терені Шікаго Світличку для дошкільної дітвори. Попри працю професійної садівнички, багато труду ще треба прикласти і під час зайнять у Світличці, як і в підготовці імпрез. В традицію увійшло влаштовувати такі імпрези як дитячий костюмовий баль, свято о. Миколая, День Матері, а на цю весну плянується ще й „вишивана“ забава. Ця Світличка існує головню завдяки безінтересовній праці членів, без якої не було б можности її провадити.

Та діти підростають, переходять із Світлички в передшкілля, в першу клясу, і так росте та поширюється діяльність Відділу. Крім заробіткових імпрез, таких, як ярмарки, Відділ також влаштовує і культурні імпрези. На запрошення Відділу цього року відвідала Шікаго п-ні Ізидора Косач-Борисова, сестра Лесі Українки, яка брала участь у вечорі, присвяченому творчості поетеси, прочитавши спогади про свою сестру. Для всіх присутніх це був незабутній вечір і, мабуть, одна з найбільш вдалих культурних імпрез в Шікаго. Замітний цей вечір був також і тим, що в про-

грамі під керівництвом п-ні Роми Турянської, брали участь самі молоді, студентки вищих і середніх шкіл.

На терені Шікаго влаштуванням Виховного Семінара займається 29 Відділ. Відмінний цей Семінар від програм інших Семінарів (і, можливо, тут найбільше відзеркалюється те, що це „молодий“ Відділ), тим, що він не торкається загальної виховної тематики, про яку можна обширно читати в американській літературі, а обмежується до суто українських проблем виховання дитини, або т. зв. національного виховання. Цю тему назагал ще мало порушувано в нашій пресі. Звичайно увага є звернена на молодь, а не на дітей. Чому наша молодь не говорить по-українському? Бо її вдома не навчили. Чому її вдома не навчили? Можливо тому, що замало усвідомляли те, що ні школа, ні молодецькі організації не зможуть не то заступити, але навіть доповнити виховання дитини такою мірою, як це було тому двадцять чи більше років.

На тему методики навчання мав на першій лекції Виховного Семінара незвичайно цікаву і добре обгрунтовану доповідь проф. М. Семчишин, базуючись на досвіді навчання модерних мов у школах за допомогою нових метод. Головним висновком його доповіді було те, що чим більше дитина чує українську мову, граматично правильну, і без домішки чужих слів, тим її краще собі засвоїть. А найбільше українську мову чує від своїх батьків. І в залежності від того, скільки часу й уваги присвячують батьки дитині вивчить вона цю мову.

Також цікавою була доповідь п-ні Вероніки Чемеринської про нові методи навчання в американських школах, яка викликала запитання матерів: чому немає підручників з українознавства, базованих на новій методиці, і чому в школах українознавства, так мало старуються вчителі

вживати нового підходу до навчання? Тим, що вони тримаються старої методи, часто більше відчужують, ніж зближують дітей до українства.

З Виховним Семінаром зв'язані є ще інші пляни: вечір присвячений дитячій літературі, який буде влаштований у співпраці з Товариством Бібліотекарів, показова лекція в Світличці, виставка дитячих книжок і ручних робіт, що нав'язують до українознавства. Та, мабуть, найважливішою працею Комітету Виховного Семінара, це докладне виготовлення проектів виховних іграшок і забавок з українською тематикою, яких так дуже в нас бракує. Це прекрасний задум і багато праці і часу в це вкладено, а ще більше оптимізму. Під цю пору Відділ не диспонує фінансами, які потрібні для їх продукції. Хоч це і невелика сума грошей, беручи під увагу те, що всі ці іграшки могли б принести прибуток.

Таких „молодих“ Відділів, як 29, є ще в Союзі Українок Америки відносно мало. Багатьох молодих матерів відрашає додаткова праця, не зважаючи на те, що для них самих є потрібні зайняття поза хатньою й заробітковою працею та дітьми. Молоді професіоналістки часто вважають, що їм немає місця поруч з людьми непрофесійними, або не з їхньої професії. Назагал, ми всі мало собі усвідомлюємо, що від нас, як дорослих людей, членів громади, буде найбільше залежати, яке обличчя та громада буде мати. А більше молодих Відділів своєю працею в харитативних і культурних ділянках могли б цьому обличчю додати багато барви і привабливости.

Дарія Маркусь

Дворічна дівчинка завзялась сама одягнутись. Коли їй дозволили і вона з'явилась, одягнувши черевики не на ту ногу, то на заувагу відповіла:

— У мене ж інших ніг немає!

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з нашим членством, що дня 25. січня 1965 р. несподівано попросила цей світ бл. п. **Марія Чериба**. Покійна народилася дня 14. жовтня 1889 р. в с. Житехів, пов. Чесанів. Прибула разом із чоловіком Яковом Черибою у 1914 р. до Дітройту. Була довголітньою членкою 23 Відділу СУА, в Управі якого працювала. Кілька разів була головою Відділу, рек. секретаркою, впродовж 16 літ була делегаткою Відділу до Федерації і УККА, була також головою Окр. Ради. Останньо була подвижницею думки будови Дому СУА у Дітройті, стала головою Комітету Будови і в серпні 1964 р. зложила 100 дол. на цю ціль. Вложила багато корисної праці не тільки у Відділі, але і в інших українських організаціях і щиро жертвувала на українські церковні і народні цілі. Наложала до Апостольства Молитви, де також працювала в Управі.

Бл. п. Марія Чериба була добрим знавцем народніх звичаїв. Улюбленою її діяльною були — писанки, що їх чудово вміла писати. Проводила покази писання писанок і радо вчила інших того мистецтва. Також майстерно вміла пекти обрядове печиво і її відзначено нагородою за спечену паску.

Похоронна відправа відбулася 28. січня у парохії св. Івана Хрестителя. У погребовім заведенні попросила її з жалем голова Відділу п-і Ксеня Палер. Членки віддали їй останню прислугу, явившись численно на Панахиду й похорон. Службу Богу відправили о. монсіньор Богневич і о. Яр-мак. Покійну поховали за її бажанням у традиційному строю, що собі сама вишила. Над могилою о. монс. Богневич відмовив молитву, а голова Окр. Ради п-і Анастасія Вокер попросила Покійну англійською мовою.

Покійна залишила у смутку дочок Анну, Катерину, Марію, сина Івана й 9 внуків. Пів року тому відійшов у вічність її чоловік і це підкосило її здоров'я.

Спи Сестро-Союзяно, нехай

У цьому числі вітаємо членок новозаснованого 82 Відділу СУА на Бронксі. Виявляється, що з 37 членок Відділу — 28 членок уже були передплатницями Нашого Життя. Це показує нам шлях, яким Союз Українок Америки дістається до умів і сердець нашого жіноцтва. Через журнал скріплюємо наші організовані ряди!

Тому роля тих, що приєднали нам нових передплатниць в останньому часі, набирає ще більшої ваги. Подаємо осяги наших прихильниць, що попрацювали у січні і лютому 1965 р.:

Іванна Бенцаль, Бронкс (4 Відд.)	2	Михайлина Козак	1
Теодора Британ, Бронкс (53 Відд.)	1	Софія Крупка, Шикаго (22 Відд.)	2
Мирослава Чубата, Бріджпорт (73 Відд.)	1	Ольга Кулинич, Бруклін	1
Ляриса Дончук, Фила. (44 Відд.)	1	Василина Кущинська, Шикаго	1
Флоренція Дорошенко, Ірвінгтон (28 Відд.)	1	Наталя Лопатинська, Фила. (10 В.)	3
Рома Дигдало, Дітройт	3	Олена Лиско, Бронкс (82 Відд.)	3
О. Ганушевська, Рочестер (47 В.)	1	Євдокія Лисько, Бронкс (82 Відд.)	3
Д-р Євгена Єржківська, Сиракузи (68 Відд.)	5	Дарія Маркус, Шикаго (29 Відд.)	5
Ірина Кашубинська, Клівленд (33 В.)	3	Олена Морозевич, Бофало	1
Євгенія Кікта, Клівленд	1	Оксана Омецька, Дітройт	1
		М. Самбірська, Шикаго	1
		Ірина Скрипчук, Трентон	1
		Ема Верхомин, Едмонтон	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

земля Вашингтона буде Тобі пером!

Ксеня Палер, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Зі сумом повідомляємо все членство СУА, що дня 14. січня ц. р. відійшла у вічність довголітня членка нашого Відділу, бл. п. **Софія Миць**. Покійна походила з с. Ферлеїв у Рогатинщині, одружилась там у 1911 р. з Михайлом Мицем. У 1912 р. її чоловік поїхав до Америки, а в 1923 р. слідувала вона за ним із донечкою Марією. До Союзу Українок Америки вступила при заснованні нашого Відділу у 1933 р. і від того часу дуже сумлінно сповняла свої обов'язки. Була кілька разів в Управі Відділу, а довгі роки була доглядачкою хворих членок. Дня 12. лютого 1961 Відділ відзначив 50-ліття її подружжя. В останньому часі бл. п. Софія Миць важко хворіла й не могла брати активної участі у праці Відділу. Але наші доглядачки хворих відвідували її вдома, а членки молились за неї. Покійна залишила у смутку дочку Марію і внука, що щиро оплакує свою бабуню. Тиждень перед тим відійшов у вічність її чоловік.

Спи, дорога Посестро, а при-

брана земля нехай буде Тобі легкою!

Марія Пашук, голова

Рідні Покійних і 23 та 42 Відділам СУА висловлюємо щире співчуття.

Екзекутива СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Теодора Філя, чоловіка нашої дорогої членки Павлини Філь, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а його дружині висловлюємо щире співчуття.

Членки 38 Відділу СУА
в Ленсінгу, Миш.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. д-ра Ярослава Хмільєвського складає 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Управа 59 Відділу СУА
Балтимор, Мд.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Анни Пуцило, матері нашої членки Марії Гаталі, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і висловлюємо п-ні Марії Гаталі наше щире співчуття.

Членки 65 Відділу СУА
Нью Брансвик, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марії з Гусарів Завадзкої складає 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Дарія Гусар, Едісон

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Журнал Наше Життя виявив у своєму 20-му році існування корисну ініціативу. На його сторінках появились у 1964 р. списки градуанток різних наших осередків та каледжів ЗДА. У цілому начислено около сотні абсолювенток шкіл у тому році.

Сто освічених молодих жінок! Яка це велика сила! Всі вони продовжують обрану дорогу — одні студіюють далі, другі пішли працювати, змагаючи до завершення студій, а треті вийшли заміж і втішаються домашнім затишком, щоб колись пізніше використати придбане знання. Всі вони розвинули свій ум, придбали звання й озброєні до життя.

Ріночасно виринають інші думки на цю тему. Чи з фаховим знанням та інтелектуальним рівнем рівночасно дозріла також їх українська свідомість? Чи вони теж включились в українську громаду, як фахівці, або звичайні її члени? Вже й не говоримо про жіночі організації. Бо як практика вчить — до них напроваджує молододу жінку щойно певна життєва зрілість і розвиток материнських прикмет.

Мабуть, не можемо притакуюче відповісти. Бо це ж не тільки в 1964 р. дістали ми сто градуанток. Вони були і в попередніх роках і хто зна чи не численніші. А ми не бачимо їх у такій кількості, як хотілось би, у нашій громаді. Надто багато зникає їх із нашого виду, можливо й назавжди.

Чия у цьому вина? Напевне нас, провідниць громадського життя, що не вміли до цих одиниць відійти і їх пригорнути. Бо ж досвід і знання правил громадського життя вимагають від нас ініціативи в тому напрямку. А ми не врахували цієї потреби і тепер безчинно приглядаємось цьому розгублюванню наших сил.

Рік Міжнародної Співпраці

Проведення цього клича в 1965 році має свою історію. До цього готувались ще зарання, коли прем'єр Індії Неру висунув цю думку в 1961 р. Над цим застановлялась Генеральна Асамблея і в листопаді 1963 р. прийнято проєкт проголосити рік 20-ліття Об'єднаних Націй — Роком Міжнародної Співпраці. Для цієї цілі покликано спеціальний комітет із представників 12 країн під проводом амбасадора Фінляндії.

У своїй програмі Комітет намічує — поширити і скріпити всі почини міжнародної співпраці та висунути й започаткувати нові. До цієї праці закликає всі складові держави, свої агенції та неурядові організації. Всі ці почини мають іти під кличем — „Мир і поступ через співпрацю“ Як засоби неурядових організацій намічено — підкреслення дотеперішніх осягів ООН, проєкти дальшого порозуміння, як культурний обмін, міжнародні семінари і міжнародний Корпус Миру.

Проголошення Року Міжнародної Співпраці совпало з тенденцією зговорення великих потуг у політичній площині. Невідомо чи це було заплановане заздалегідь. Та й не важне воно, а радше спосіб, як будуть використані його кличі. Треба припускати, що на тих міжнародних семінарах і при культурному обміні наступить далі порозуміння всіх причетних до ООН чинників і представниць. Отже Рік Міжнародної Співпраці дасть ще одну нагоду до порозуміння вільного світу з Советами у новій і може більш безпосередній формі.

Ще не маємо доказу на потвердження цих здогадів. Але коротка стаття, що появилася у Міжнародних Жіночих Вістях, 1964,

ч. 11, показує, що й на терені міжнародних жіночих організацій заноситься на зміну. Там з'ясовано виразно, що під кличем Року проведено у Парижі, у грудні 1964 нараду представниць вільного й комуністичного світу для наладнання кращої опіки над дитиною в рямках агенції ЮНІСІФ. Це може стати невинним початком до дальших взаємин.

Не маємо змоги запобігти цим заходам. Під плащиком гарного клича миру й порозуміння ітєме визнання советського визиску людини й народу. Але придивляться мовчки до цієї акції не сміємо. Не тільки треба нам пильно слідкувати за її перебігом та освідомлювати західний світ про всі недоліки акції. Але й просувати туди справжні кличі міжнародної співпраці. Такі, що дійсно принесли б зближення різних чинників чи усунули б причину терпіння й напруги.

Управа СФУЖО провела це вже в січні ц. р. Через Світовий Рух Матерей (М.М.М.), що має консультативний статус в ООН, внесла три проєкти співпраці, що можуть заважити у дальшому. Це є:

а) Сполука родин, роз'єднаних війною й залізною заслоною. Від цього терпить багато насильно розділених людей.

б) Відповідальність за провину або політичні погляди одного з її членів родини не повинна протягатись на цілу родину.

в) Умовини жіночої праці повинні бути просліджені як щодо часу, роду праці й зарплати — наскільки вони відповідають спромогам жінки та не шкодять її біологічним функціям.

Здійснення цих проєктів вимагатиме студій чи студійних комі-

П-ні Катерина Пелешок
Mrs. Katherine Peleshok,
President of WFUWO
Audit Committee.

ВІДЗНАЧЕННЯ СОЮЗЯНИКИ

У грудні 1964 р. 1 Відділ США в Нью Йорку відзначив окремим вечором рідкісний ювілей своєї голови. П-ні Катерина Пелешок, відома громадська діячка вже 20 літ очолює цей Відділ і втішається в ньому та й на терені Нью Йорку загальною пошаною. Двадцять літ цієї праці дало у Відділі помітний вислід, як у зрості членства, так і його активності.

П-ні Катерина Пелешок народилась у родині Шумейків у с. Бірки к. Тернополя. Прибула до Америки в 1922 р., де вкоротці одружилась із п. Корнелем Пелешком. Незабаром вступила до 1 Відділу США, де працювала на різних становищах. Здобуваючи громадський досвід у власній організації, як перша містоголова США та на інших постах Головної Управи США, як теж Окружної Ради США в Нью Йорку, п-ні Пелешок зуміла його примінити в

сій. Це повинно стати завданням не-урядових організацій, що відзначаються незалежністю думки і наявністю фахівців. А нашим завданням зостанеться роздобути й опрацювати матеріали на ті теми з українського життя.

Отак зустрічаємо Рік Міжнародної Співпраці. Це чергове потягнення для зближення двох противних державних і світоглядних систем треба належно оцінити й використати.

громаді. В часі переселення, що ним керував ЗУАДКомітет, п-ні Пелешок віддала неоцінені прислуги, зустрічаючи сотні й тисячі скитальців в американських пристанях. Тепер є однією з містоголов цієї українсько-американської установи. Те саме становище займає в Об'єднаному Комітеті Організацій м. Нью Йорку, де в один час була головою.

П-ні Катерина Пелешок вже кілька літ очолює Контр. Комісію СФУЖО, віддаючи великі прислуги Федерації своїми вмілими порадами і сугестіями. Вітаємо нашу голову з найновішим відзначенням!

До 6. Літературного Конкурсу СФУЖО

Прошу дати мені відповідь на такі питання:

1. Чи реченець 6-го Літ. Конкурсу СФУЖО буде продовжений?
 2. Скільки сторінок перекладу повинно найменше бути?
 3. Чи можна передати зміст вільним перекладом у скороченій формі і тільки деяку частину у точному перекладі?
- Учасниця Конкурсу СФУЖО

1. Вже ввійшло у звичай, що перший реченець Конкурсу назначений на 31. березня, а його продовжуємо на 31. травня. Дехто запитує, чому не поставити відразу пізніший реченець? Та ця форма виявилась практичною. Якась частина учасниць вспіває надіслати до 1. речення і тоді Журі має змогу розглянути матеріал (майже половину). До другого речення надсилають ті, що спізились на перший, або ті, що люблять надсилати шойно на кінець. Тоді Журі дістає до розгляду другу половину матеріалу і може скоріше з тим справитись.

2. В умовах Конкурсу не був поданий розмір літературного твору, а тільки вимога гарного перекладу, доброго літературного рівня твору й — коли можливо — тематики з жіночого життя.

3. Скороченого перекладу не передбачувалось. Коли твір надто великий для перекладу в такому короткому часі, тоді виберіть уривок із нього і додайте відповідний вступ.

Комітет Літературної Нагороди

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося сумною вісткою з усім зорганізованим жіноцтвом, що дня 16. січня 1965 р. відійшла у вічність бл. п. **Марія Томашівська**, родом Заячківська, нар. 13. жовтня 1890 р. у Будзанові. Закінчивши свою освіту дипломом учительки класичної філології, вона навчала у Львівських середніх школах, втішаючись пошаною і признанням учнів та учительського збору. Була науковою співробітницею Українського Наукового Інституту в Берліні й Українського Вільного Університету у Празі. На еміграції була містоголовою Крайового Об'єднання Українського Християнського Руху й довголітньою головою Марійської Дружини. Віддала цінні прислуги українському жіночому рухові, як представниця СФУЖО на З'їзді Журналісток у Бад Гомбургу (1953 р.) і Конгресі Світового Союзу Католицьких Жіночих Організацій у Римі (1957 р.). Була членом Управи Об'єднання Українських Жінок Німеччини та членом Ред. Колегії Жіночого Інформаційного Листка (ЖІЛ).

З сумом попрощала її українська громада Мюнхену. Українське жіноцтво втратило в ній видатну свою представницю.

Управа СФУЖО

ПО Д Я К А

Є в нас гарний звичай, що наші складові організації надсилають свої видання Управі СФУЖО в такій кількості, щоб можна обділити ними всі наші складові організації. І так в останньому часі Організація Українок Канади надіслала перевидану книжку Катерини Антонович „Український одяг“, гарно ілюстровану і з новою частиною історичного вбрання. А Союз Українок Америки передав нам книжку д-ра А. Княжинського „Творчість Лесі Українки“, що вийшла заходами Комітету Побудови Пам'ятника Лесі Українки в Клівленді.

Ці видання розсилаємо нашим складовим організаціям для вгляду й користування. А вще згаданим жіночим організаціям складаємо щирю подяку за цей гарний подарунок!

УПРАВА СФУЖО

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

- Ukrainian Woman -

Convention Year

In November 1965 our XIV Convention will be held in New York city, marking the 40th anniversary of our Organization. This important event will bring members from near and far. It will have special significance for all American-born members of the UNWLA, whose mothers built the Ukrainian National Women's League 40 years ago. It was a difficult beginning. The women were newcomers, and they faced the difficult task of raising their children, running their homes, and earning a living amid new and unfamiliar surroundings. It meant establishing new roots, learning new customs, and tackling new problems.

When the depression came, many families suddenly found themselves without a means of support. Undaunted, the women-pioneers faced the bleak future with hope and determination. At a time when clubs and societies were being rapidly dissolved, the Ukrainian women of UNWLA struggled to keep their Organization alive, even as they supported it at other critical times, until a new wave of immigrants came to fill its ranks after World War II.

These pioneer UNWLA members can now view their accomplishments with justifiable

Spring again and once more hopes
In the sad hearth germinate
Once more I am lulled by dreams,
Visions of a happier fate.

Lesya Ukrainka

pride. As we view in retrospect their contributions to the development and growth of the UNWLA, we may ask ourselves what did we add that was new and indispensable to the UNWLA.

Let us recall the first attempts of the Ukrainian National Women's League to establish cultural contacts. It was only after numerous efforts that the UNWLA, a new and unknown organization, was granted permission to take part in a folk art exhibit at the Astoria Hotel in New York in 1926. Its success paved the way for other contacts. A bold step forward was the UNWLA membership in the General Federation of Women's Clubs and in the National Council of Women of the USA, achieved only after many months of discussions and conferences.

Today, contacts with women's clubs of other nationality groups are maintained largely by American-born women of Ukrainian descent who represent the UNWLA in International Institutes and Nationality Centers.

This is now our main task in the Ukrainian National Women's League. We, who are born and raised in this New World, understand its mentality, and yet, being culturally linked with the land of our forefathers, we also understand the needs and strivings of the Ukrainian people. Aren't we, therefore, qualified to play a special role in uniting the

best of the old with that of the new? We must make every endeavor to serve as a link between the UNWLA and the world of American women.

Let us, therefore, look forward to the great moment of 1965. The Convention will gather all the members of the UNWLA and will present them with the opportunity to express all their wishes and strivings. Our representatives, the American-born women of Ukrainian descent should be among them.

FASHION SHOW OF UNWLA BRANCH 20

UNWLA Branch 20 in Philadelphia, Pa. presented its third Fashion Show on Nov. 8, 1964. A new item was added: children's dresses and suits, adorned with embroidery. The show was prepared by Mrs. Olenka Litynska Santore and conducted by Mrs. Maria Lysiak. A fine program of songs and dances completed the evening.

OLYMPICS REPORT

The Tokyo Olympic Games had many visitors from around the world. Among them were Mrs. Vira Chreptovsky, President of UNWLA Branch 74 in Chicago, Ill. and her husband, Mr. Achil Chreptovsky. They also visited many places in Japan. A report in the January issue refers to their journey.

Let's Burn the Mortgage of UNWLA Building at the XIV Convention

NCW Biennial Meeting

The National Council of Women of the U.S., of which the UNWLA is a member, was held in New York City from October 13-15, 1964. One of the outstanding events of the conclave was the presentation of the Council's "Women of Conscience" award to Hazel Brannon Smith, editor and publisher of three newspapers in Mississippi. Mrs. Smith won the 1964 Pulitzer prize for her editorials on civil rights, and has been cited on many occasions for her dauntless stand on equal rights, crime and corruption. In her acceptance speech, Mrs. Smith, speaking with a Southern accent, outlined her experience as a newspaper publisher since 1936, and the harassments, vilifications and bombings to which she and her husband have been subjected for their ceaseless struggle to correct injustices.

Another stimulating program was the round table discussion, "Who Cares?" Mrs. Yarnall Jacobs presided at the meeting at which six distinguished women participated in a discussion about poverty in a land of riches, youth rehabilitation, mental health, school dropouts, family life, consumer goods, ethics in government, importance of the arts, freedom of press, etc. Audience participation was welcomed. The conclusion reached was that people of conscience care, as does the government and industry, but to what extent? There is a tendency to let someone else do it, but we should all act and let ourselves be heard.

Still another highlight of the meeting was the Civil Rights Report by Mrs. Lisle C. Carter, newly elected first vice-president of NCW. Mrs. Carter reported on the conferences and seminars held in New York by NCW during the past two years in which participants discussed housing, jobs and education.

An interesting report was given by the outgoing president, Mrs. Jacobs, on "The Past Five Years." In urging increased par-

ticipation by member organizations, she said, ". . . Perhaps a new administration in the Council might spend some time analyzing affiliate programs in an effort to discover whether our very diversity may not enrich our program." Mrs. Jacobs was presented with a silver bowl as a tribute from the NCW Executive Committee.

The reports of the member organization presidents were of a wide variety and scope, including the one by Mrs. Helen F. Lototsky, President of the UNWLA, who reported on the cultural, educational and social service work as well as the growth of our organization during the past two years.

Mrs. Louis J. (Mildred) Robbins was elected President of NCW, to succeed Mrs. Jacobs, who will serve as Honorary President. In her acceptance speech Mrs. Robbins said, "What today are some of the issues that need emphasis? — civil rights, youth and its future, old age and its future, retraining and counseling of women. The list and the possibilities are endless since all of humanity's concern is our concern and our programs have traditionally developed in the national self-interest. We are joined together to give strength to our common beliefs and to stir our collective conscience to respond to each new challenge."

Among some of the resolutions passed at the meeting was one on United Nations International Cooperation Year (ICY) calling for all NCW members and affiliates to promote the purposes of ICY.

Approval was also given by the board to three UN Human Rights Conventions: on the political rights of women, on forced labor, and the supplementary slave convention. These three conventions will probably be considered by the U. S. Senate in 1965 and it was recommended that NCW organizations voice their endorsement of the conven-

tions when Senate hearings are begun.

Besides Mrs. Lototsky, Mrs. Mary Dushnyck, UNWLA Organization Chairman, also attended the three-day NCW meetings, and Mrs. Irene Padoch, UNWLA N. Y. Regional Council Org. Chairman, attended the final session.

M. Dushnyck

UNWLA BRANCH 37 REPORT

Detroit Branch 37 of UNWLA has a very charming way of letting its members know in advance of scheduled events, upcoming meetings, and other noteworthy facts. Each member is given a Year Book, a rather formal name for a small, but unusually handy information brochure. The title page of the brochure lists the founding date of both — the UNWLA and Branch 37, and the following page enumerates the organizations of which Branch 37 is a member (Federation of Women's Clubs of Metropolitan Detroit, Detroit Regional Council of the UNWLA, Metropolitan Detroit Council on Better Literature for Youth, and the Ukrainian Congress Committee of America). The brochure also informs its members that meetings are held the first Wednesday of each month, and lists the names, addresses, and telephone numbers of all Branch members.

A special page lists the activities of the Branch for 1964-'65:

October: Foods of "Sviat Vechir." November: Old World Market. December: Club Gifts to Community Agencies. January: "Sviat Vechir". February: Lesia Ukrainka Memorial March: Games Party. May: Mother and Daughter Tea Annual Meeting. June: UNWLA Convention in New York.

Editor's Note: The UNWLA Convention is in November, 1965, please, correct.

Our Readers Ask

Dear Editor:

We are working on Ukrainian dolls in our Branch. The dolls are sold at Christmas Bazars, and bring us awards, as well as considerable money. Recently one of our members had the idea of changing from the real Ukrainian costume, with jacket and skirt, to a Hutsul model. Following the directions in *Our Life* we could make it. But other members opposed the idea. Why introduce another Ukrainian costume instead of the old one? After a discussion we decided to ask you about it. There must be a reason for giving this model in our magazine.

Mary S.

This impressive list of activities and undertakings of the Branch brings to mind a number of former projects: the knitting of "afghans" for the elderly in the Northville State Hospital and the embroidering with Ukrainian motifs of everyday objects of use, such as aprons, guest towels, hats, and handkerchiefs. All these interesting and unusual projects brought as much happiness to the ladies of the Branch as they did to those who received the thoughtful, hand-made gifts.

The Branch members, with these successful projects behind them, put to good use a number of new ideas: they continue to knit for the needy and cross stitch small articles for use around the home. Mrs. Strokon, Branch President writes that during the summer the members met on two occasions with an open invitation to other chapters to attend the meetings. On one occasion there was a demonstration of vegetable carving by Miss Ester Kuxhause, and another time Mrs. Nyzankiwska, a life-time friend of Mrs. Tatiana Koshetz, spoke on Ukrainian pysanky. The "Sviat Vechir," which was held on January 6, was also a highly successful affair.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

Dear Mary:

Your question about the two Ukrainian costumes is very interesting. Let us explain our viewpoint. The national costumes of any nation consist often of

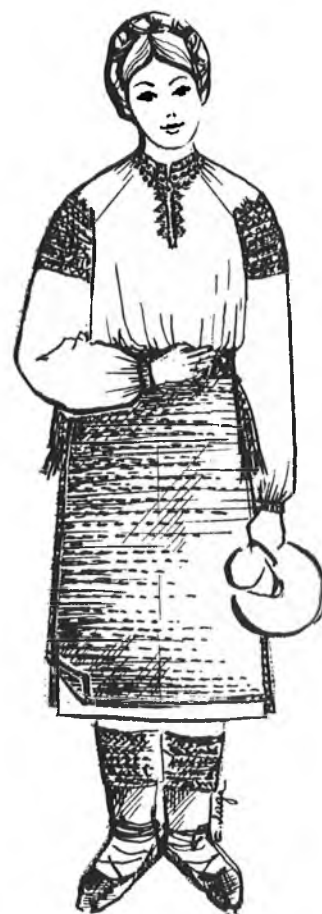
Girl's costume from Poltava region.

different types. There are many factors that influence this. You will find one style in the north, and another in the south of the country. Although basically similar, each is unique. With the passing of time one of these costumes, the more striking and characteristic gains in popularity, and becomes the representative one.

The Ukrainian folk costume went through the same process. The style from the Poltava region, called by you "the old one," is the more popular and widely known Ukrainian folk costume. Your group certainly enjoyed its vivid beauty.

The Hutsul region of Ukraine has one of the oldest Ukrainian costumes. Being the attire of mountaineers, hidden in the mountains, it was not widely known, as in olden times transportation into that area was very difficult. Now, that travel there is easy, it has become known and appreciated. The Hutsul costume is very attractive; and it is not surprising that it gains in popularity, especially for choirs and dancing groups. But the Poltava-type is, and will continue to be considered the real representative Ukrainian folk costume.

However your Branch should also try to make and sell dolls of the Hutsul type. Certainly you cannot substitute them for the representative type, but they have their place, and enrich any

Girl's costume from Hutsul region.

Mrs. Ann Strokon, President of UNWLA Branch 37 in Detroit.

UNWLA BRANCH 37 PRESIDENT

Mrs. Anna Strokon, who is serving her third term as President of Detroit Branch 37 of the UNWLA, was born in Winnipeg in 1920, where she spent her childhood. Here, in this large center of Ukrainian life, she first began to take an active part in community life. She sang with the "Boyan" Chorus under the direction of Rev. P. Mayevsky, and the chorus directed by the noted Prof. O. Koshetz. She appeared in a number of Ukrainian theatrical presentations, among these the operettas: "Nitch Pid Ivana Kupala," and Svatannia Na Honcharivtsi." During this time she also served as President of the Young Women's Auxiliary of the Ukrainian Church of St. Mary, the Protectress.

Following her marriage to Walter Strokon, Mrs. Anna Strokon moved to Detroit. Having a degree in culinary arts, together with her husband she opened a Ukrainian restaurant, the Star-

light, at 7511 Michigan Avenue. The restaurant, famous for its superb food, is a well-known landmark of the Ukrainian community. Many meetings of the Branch are held in the cozy atmosphere of the "Starlight." In the near future, Mrs. Strokon hopes to conduct a Seminar in Ukrainian Cooking for the benefit of young homemakers who wish to learn the art of Ukrainian cooking. For this purpose she will offer the use of her establishment. If this undertaking proves successful, the Branch will expand the course on a much larger scale.

Mrs. Strokon has always taken an active interest in community affairs and has given much of her time to such worthwhile organizations, as the American Red Cross, the Girl Scouts of America, Old Folks convalescent homes, and Veterans Memorial hospitals.

Mr. and Mrs. Strokon have one daughter, Laryssa, a senior at Fordson High School, who is also active in the Ukrainian American community and is interested in Ukrainian culture.

IN LIEU OF FLOWERS

In memoriam of Alexandra Nebozenko, one of our members, who passed away Jan. 27, 1965 \$5.00 for the Press Fund of Our Life.

UNWLA Branch 37
Detroit, Mich.

OBITUARY

Maria Cheryba, member of Branch 23 of UNWLA in Detroit, Mich., died on January 25, 1965. An active Branch member, she had occupied various posts, her most recent being Chairman of the Building Committee for the UNWLA Home in Detroit.

She had given a number of demonstrations of Ukrainian Easter egg painting for Branch members and the invited public, and won prizes at "Paska" contests (the paska is a Ukrainian Easter bread).

Editor

SPRINGTIME IN FASHION

Well, here we are again facing the breath of springtime in fashion.

This season — I'm sure you will be happy to know that your last years spring or fall ensembles will still be very much in vogue. It seems that fashions have stopped drastic changing every six months. A little altering or co-ordinating can bring your last year's wardrobe up to date.

Some of the eye catchers this season are: jersey fabrics used to make just about everything — from hats to coats. Many ropes of pearls on slender necks. Jackets are longer, more fitted with all kinds of pockets, bold checks cut often on the bias — sometimes stripes on the bias also. Mix and match skirts and jackets — skirts are dark, jackets are bright, easy coats. Colors are navy, grey, black and white — besides the usual pastel spring hues, small swingy skirts, jackets more substantial but always soft — sweater-like, soft silk blouses underneath. Shiny belts appear often on suits and coats, the tunic costume pops up occasionally. Skirts are pleated or gathered with the knee always in view. Hats, complementary to the costumes are often matching, and there is a return of the multicolored flower bonnets.

The total look this spring can be summed up as a head to toe look of ease and comfort and elegance.

O. L. S.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian

National Women's League

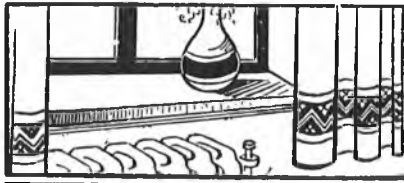
of America, Inc.

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТІМ, 1965

У НАШІЙ ХАТІ

Косметичний лист

Дорога!*

Я вже здавна винна Тобі відповідь на Твої „косметичні“ запити. Та заки взятись за те, я мусіла впорядкувати цей матеріал. Бо не тільки Твої домагання перебігають одні одних, але й мені треба було відсвіжити трохи своє знання, переглянувши відповідні підручники. Всі Твої запити я звела до 4 основних тем і в такому порядку буду Тобі відповідати.

Не дивуйся, коли почну свої поради — так сказати б — не „згори“, а „знизу“, себто від ніг. Чому — довідаєшся пізніше. Твоє питання звучало:

Чи є можливе тепер, після сороківки, трохи сформувати ноги, перебороти їх утому й тяжкість, їх вразливість, а навіть подекуди біль?

Моя відповідь притакуюча. І не думай, що це надто скомплікована справа! Не вимагає ні часу, ні гімнастичної залі, ні грошей, тільки трохи сильної волі і любови до себе самої.

От прямо — сидиш, читаєш газету. Скинь на хвилинку черевки чи капці й порушуй стопами, закреслюючи головню великим пальцем невидний круг. При тому старайся, щоб ті круги були якнайбільші, тобто, щоб стопи були сильно випрямлені. На початок, скажімо, п'ять разів до середини і п'ять разів від середини. Цей рух скріплює й виробляє литку, а що найважливіше — у кістці нога худне. Якщо набравши вправи — зможеш зробити це зо сто разів — тим краще для Тебе. Скоріш матимеш стрункі, а що більше — сильні ноги..

Окрім того йдучи сходами вго-

* Косметична порада, відчитана на Живій Газеті Окр. Ради США, що відбулась у жовтні 1964 в Нью Йорку з нагоди 20-ліття Нашого Життя.

ру — не став цілої стопи в черевку на високих підборах на цільний ступінь, а отак „подушкою“, щоб задня частина стопи „висіла“ Її придуши трохи вниз і ставляй другу на вищий ступінь. При тому будеш відчувати легке тягнення в литці. Це власне те, чого Твоя нога-литка потребує. Ручаюсь, що не задихаєшся при тому! Але не забудь, ступаючи на ступінь, зберегти випрямлену, а навіть трохи штивну поставу й держатися за поруччя. Стільки про ноги, як бачиш — небагато.

Друге Твоє питання торкалось ще однієї жури сороклітніх, себто приросту товщу на животі. Є на це відповідна вправа, але її трудно описати, легше було б показати. Та постарайся дати практичну пораду, як запобігти дальшому нагромадженню товщу в такому невідповідному місці. Дуже проста вправа: сісти, випрямивши грудну клітку, наповнену повітрям (як при пльванні) до переду, голова рівно й трохи подана підборіддям теж наперед на час 5 хвилин. На часочок відпочати і знову повторити, аж Тобі знудиться або стане кипіти юшка, що її в тому часі вариш. Взагалі, старайся при кожній нагоді втягати живіт, наприклад у підземці, коли їдеш із праці і блукаєш думками, хто зна де. Тоді можна навіть злегка усміхнутися до себе на думку „захотілось старій бабі — молодою бути“ Але чому ні? Кому це шкодить? Вже сам усміх Тебе молодшою робить. А користь подвійна. Назовні — випрямлена спина, піднесені груди, втягнений живіт, втягнене підборіддя — словом, естетичний вигляд. Унутрі — нормальне положення шлунка і кишок.

Найважливіше в тому — привикнути до згаданої пози, а коли

привикнеш, то напевне на різні неприємності в житті будеш дивитися „згори“

І так два питання Твоїх листів я вже відповіла. У черговому відповім на дальші, а тепер сподіваюсь почути від Тебе, як Тобі з тими вправами пошастило.

Катря Колянківська

ОБРАМУВАННЯ НАШОГО ГОРОДУ

Огорожа біля нашого городу стала конечністю. Не хочемо, щоб по ньому бігали чужі пси і взагалі хтось непокликаний туди заглядав, а також, щоб оберегти його від сніжних завійв.

Огорожа — це не тільки дротяна сітка чи живопліт. Можна відмежуватись від сусідів чи вулиці також ростучими чи квітучими кущами. Садимо кущі з таким розрахунком, щоб вони з роками розростаючись, творили гармонійну цілість із оточенням. В перших роках по висадженні буде нам здаватись, що ми посадили їх за рідко, однак плянуючи посадження треба мати на увазі, як вони будуть виглядати за 10 літ, себто у повному розрості.

Такі оздібні кущі садимо весною (березень-квітень) або восени, від половини жовтня до морозів. Можна посадити ще у травні, але це вимагає багато підливання, а тим самим зайвої роботи. Добираємо лиш кілька родів і їх так розсаджуємо, щоб одні одним відповідали: ростом, формою і часом квітнення. Старайтесь мати у своєму городі такі, щоб квітли весною, улітку і восени. Подаю тут лиш мало вибагливі щодо ґрунту, поширені на сході Америки й які не вимагають багато плекання.

Оздібний мигдаль, „Almond“, цвіте раною весною.

Берберис, „Barberry“, низький і високий, зелений і червоний.

(Продовження на ст. 22)

Користаймо з досвіду

Наддніпрянка

Великоднє печиво

Хоч ще далеко до свят, проте думками вже витаємо в тому часі. Стільки турбот для кожної господині! Мимоволі пригадуються давні часи, коли таким традиційним печивом ми зустрічали свята. Хочеться хоч трохи дорівняти нашим матерям і бабуням!

Подаємо Великодні страви з центральних земель України. Багатолітній досвід дозволяє припоручити їх навіть молодим господарям, хоч потрібно й тут терпеливості й доброї волі.

Баба

Потрібно:

- 36 жовтків
- 3—4 білки
- 3½ горнятка цукру
- 6 унцій дріжджів (свіжих) або 8 кубиків по 3/5
- 3 горнятка молока
- 1¼ горнятка розтопленого масла
- ваніль, цуката з помаранчі, цитрини, родзинки

Дріжджі розмочити в половині теплового молока з 2 ложками цукру, додати трохи борошна (муки), розмішати і дати підійти. Це є проба дріжджів і триває кілька хвилин. Поки сходять дріжджі, розтерти жовтки з цукром в мішалі (міксері), додавши решту теплового молока, дріжджі, що зійшли, і стільки борошна (муки), щоб тісто було як на млинці. Вся маса мусить бути тепла. Це все добре розмішати і поставити на тепле місце, щоб зійшло. Оця розчина повинна підійти в 2-3 рази стільки.

Коли розчина підійде, додати тепле розтоплене масло, сіль, і муки стільки, щоб тісто було м'яке і злегка тягнулося за рукою. Добре вимісити впродовж 40-45 хвилин. Поставити знов на тепле місце, щоб дійшло. Тим часом приготувати форми.

Форми викласти папером, що вимашений маслом. Коли форма занадто низька, можна її надто-

чити в такий спосіб, що вставити в форму циліндр із воскового паперу, вимашеного маслом і зіпнятого шпильками. Накладати одну третину форми у височину. Поставити на тепле місце, щоб підійшло. Мусить сильно підійти, бо йнакше дасть пізніше тріщини у печі.

Вставити у вигріту піч на 350°. Печеться одну годину. Якщо добре не зарум'янилось можна під кінець піднести температуру на кілька хвилин. Або навпаки — коли б рум'янилось за швидко, треба температуру трохи знизити.

Примітка: При приладженні дріжджового тіста температура має велике значення. Всі продукти повинні бути теплі або кімнатної температури. При печенні за високою температурою може знищити процес росту грибків, що в ньому діють.

Вийнявши з печі, печиво повинно постояти в формі, щоб прохоллоло. Потім вибрати з форми і покласти на м'яку підстилку, щоб остаточно прохоллоло.

Кількість, подана в приписі, дає 4 високі баби. Коли хтось хоче випробувати припис, або такої кількості не потребує, може взяти половину поданих складників.

Сирна паска сира

Потрібно:

- 1½ ф дуже свіжого сиру
- 1 ф дуже свіжого масла
- 1 горнятко сметани
- 1½ горнятка цукру
- Цукати або родзинки
- Ваніль

Взяти сир (повинен бути дуже добре витиснений) і перетерти через густе ситко. Масло збити з цукром у піну, вживаючи мішала (міксер). Змішати це разом, додати сметану і знов збивати, щоб утворилася суцільна маса.

Тепер додати цукату і ваніль. Виложити в мокру, негусту серветку, міцно зв'язати і покласти у форму з дірками (може бути звичайне підило), накрити тарілочкою. Маса у серветці мусить вільно увійти в форму. Приложити зверху тягарем. Все це вложити в більшу посудину, щоб стікало на 6-8 годин.

Примітка: Збиваючи масло з цукром, а потім цілу масу — вважати, щоб убилось якнайкраще. Від пухкого збиття залежить якість паски.

Сирна паска заварна

Потрібно:

- 2 ф дуже свіжого сиру
- ¼ ф дуже свіжого масла
- 1 горнятко сметани
- 10 жовтків
- 1½ — 2 горняток цукру
- дрібно порізаний мигдаль, ваніль

Жовтки й цукор збити добре в мішалі. Додати розтоплене, вистуджене масло, добре перетертий сир, мигдаль і розмішати. Поставити на легкий вогонь і мішати безперервно. Довести до високої температури, але не давати закипіти. Зняти, вистудити, додати запах. Тоді виложити в мокру негусту серветку і поставити на 6 годин подібно, як описано вгорі.

Непечений торт із помаранч

Потрібно:

- 1 пачка вафель (андрутів)
- 2 великі або 3 середні помаранчі
- 2 цитрини
- 1 ф очищеного з лушпини й змеленого мигдалю
- 1½ горнятка цукру
- 2 ложки коньяку або руму

На склицио:

- 1 горнятко цукру
- ¼ горнятка води
- сок із лів помаранчі

Обірати шкірку з помаранч і варити в воді, міняючи воду 4 рази, щоб відійшла гіркість. Коли шкірка вже м'яка, можна перепустити її двічі через м'ясорубку, а потім добре втерти у мисці. Заварити з цукру й води густий соковик (сироп) і коли вже тягнеться „нитка“, тоді вкинути в нього терту шкірку, сок із усіх помаранч і цитрин. Мішати без упи-ну, щоб не пригоріло, 5 хвилин на легкому вогні. Тоді вкинути

Український народній стрій

На Поділлі

Це найбільша й найбагатша українська височина. Її можна поділити на три частини. Опілля — це західня частина між Посаянням і вододілом Золотої Липи й Коропця. Середнє Поділля — це рівнина між Опіллям і Товтрами, що тягнуться до Кам'яця Подільського. А вкінці Східнє Поділля на схід від Товтрів аж до ріки Бог.

На такому широкому просторі не могло витворитись одностайне народнє вбрання. Хоч підстава була одна, проте різні впливи робили своє. Але й тепер подільське вбрання має спільні риси, що вирізняють його з-поміж інших. На них буде опиратися наш опис.

Проте, як при кожному типі нашого народнього строю, вибираємо певну околицю, як найбільш характеристичну. Такою є трикутник над Збручем, поміж місцевостями Збараж, Настасів, Гусятин.

Давнє народнє вбрання в тих околицях уже давно уступило місце новітньому. Тому й молодші мешканці тих околиць його не пам'ятають. Але з давніх описів і світлин вдалося відтворити його основні риси. Це такий шляхетний, вироблений стрій, що варто було б його спопуляризувати.

Сорочка. Як матеріал служило коніпне полотно тонке, але доволі туге. Крій сорочки прираменний, як по всій Україні. Його схеми тут не подаємо, бо вона та ж, як при гуцульській чи бойківській сорочці. Сорочка довга до половини лінки, але з-під спідниці її

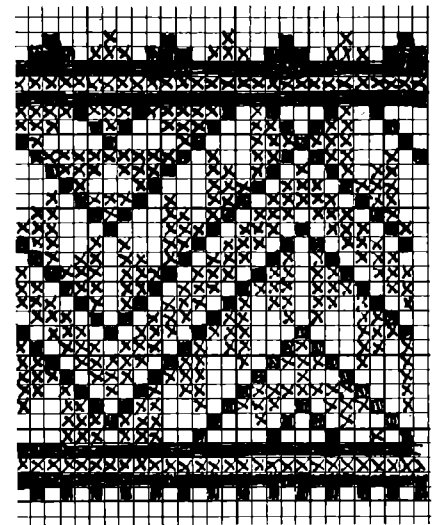
мелений мигдаль і засмажити, перегортаючи. Додати 2 ложки коняку чи руму. Відставити, легко прохолодити і ще теплим мастити вафлі (андрути). На пів години торт притиснути зверху дощинкою, а потім поставити у зимне місце.

Склиця. Горнятко цукру вкинути на воду і заварити, щоб тягнулась „нитка“ Потім втерти в місці на масу, а при кінці додати сок із пів помаранчі.

не було видно. Комір був невеликий, але викладаний. Дуда при рукавах доволі широка. Зпереду сорочка зав'язувалась або застібувалась. До роботи застібували її на гудзики, а в свято зав'язували червоною гарасівкою або стрічкою під намисто.

Вишивки на сорочці було дуже мало. Звичайно обводили вузьким узо-

Вставка жіночої сорочки з Настасова
З альбому О. Кульчицької
Design of woman's shirt in the
Podilla region

ром у вишневій або чорній красці місце приниття рукава до станку. Буденні сорочки вишивали ще скромніше й як матеріялу вживали навоскованої льняної нитки. Через те взір мав жовтавий кольор.

Спідниця. Треба припускати, що первісно спідниці були полотняні улітку, а вовняні зимою. Полотняні робили з набійки у горошки, смужки або квітки. Робили її з полотна в чотири ширини, доволі рясні. Пізніше перейшли на купшій матеріял. Улітку до

Жінка з Настасова на Поділлі у народньому вбранні
З альбому О. Кульчицької
Woman in folk costume of Podilla region. Drawing of O. Kulchycka.

роботи носили перкалеві (у горошки або смужки), а на свято шалянові (великі червоні квіти на яснуому тлі). Зимою робили спідниці з купного вовняного матеріалу темносиньої або табачкової краски. Вони були рясно морщені або складані. Спідниця сягала майже до кісток.

ОБРАМУВАННЯ НАШОГО ГОРОДУ

(Докінчення зі ст. 19)

Форситія, "Forsythia Showy Border", цвіте жовто ранньою весною.

Девція, "Deutzia", у кількох відмінах, низька і середньо висока.

Гордовина, "Honey Suckle", поширена в кількох відмінах.

Керія, "Double Golden Keria" цвіте жовто у травні, часом зацвіте також у вересні.

Дерен, "Cornelian Cherry", цвіте жовто ранньою весною і родить червоні або жовті ягоди, добрі на мармеляду. Восени листя червоніє.

Глід білий і червоний, "Hawthorn", прикрашує квітами й ягодами.

Калина, "Viburnum", "Snow ball", у кількох відмінах, цвіте біло раннім літом, прикрашує також зимою червоними ягодами.

Евонімус, "Euonimus Dwarf Winged", прикрашує восени своїми помаранчевими ягодами.

Ясьмін, "Mockorange", в різних відмінах, низький і високий, цвіте біло весною.

Пігва японська, "Quince Japanese", цвіте весною цеглясто-червоним квітом.

Білоягідник, "Snowberry", дуже витривалий кущ, росте в кожному ґрунті.

Коли ви постановили посадити щось із тих кущів ранньою весною, треба подбати, щоб вони мали якнайкращі умовини для свого росту. Ями для них викопуємо півтори фіта завглибшки, а 2 до 3 фіти широкі, залежно від величини куща. На врожайних ґрунтах висачують дещо плитші ями. Садимо їх так глибоко, як вони росли у шкілці. По посадженні треба кущі добре підлити. Під кушем слід зробити „миску“, де могла б затримуватись дощова вода та вода з підливання. Ту „миску“ по-

Зеновія Терлецька

До обіду на 6 осіб

Припадок хотів (бо про „друкарського чортика“ вже не можна говорити), що в моїх приписах з минулого числа зовсім пеперакидані рядки. Сталось це у двох приписах мого стравоспису, а саме — „Січеної печені“ і „Запеченої квітної капусти“ То ж зі згодою редакції й для вигоди читачок їх подаю повторно. А подані попередньо прохаю закреслити.

Січена печеня

Потрібно:

3 ф м'яса (може бути однорodne — або мішане, куряче, теляче та свиняче)

свинячі реберця в формі смуги, широкі на 3 інчі

1 цибуля

1 яйце

1 суха булка

вуджене сало (бейкон)

2 ложки товщу

кусник зеленої паприки

ложечка зеленої петрушки

Взяти свинячі реберця у формі смуги на долоню завширшки. Їх треба стільки, щоб обвести ними з середини ринку середньої величини (приблизно 22 інчі в обводі). При вимірюванні реберць треба врахувати, що вони по зв'язанні трохи скорочуються. Реберця обідрати з товщу і поставити варити в солоній воді аж зм'якнуть.

Окремо приладити м'ясо. Змолоти його, додати витиснену булку без шкірки, смажену цибулю, смужку посіченої паприки і яйце. Добре все вимісити.

Ринку виложити цілу, себто дно і боки вудженим салом (бейконом). Тепер уложити довкруги боків реберця і зіп'яти їх зубочисткою. В середину наложити січене м'ясо і поляти гарячим товщем. Всунути до гарячої печі і накрити покришкою. Пекти одну годину на 350°. Коли готове, викинути все на круглий полумисок

сипати торфом („піт-мос“) на те, щоб вода зараз не випаровувала, а земля під кушем якнайдовше затримала вогкість.

Роман Коцик

і порізати трикутниками так, щоб кожна порція мала кусник січеної печені з реберцями на краю.

Запечена квітна капуста (каляфіор)

Потрібно:

квітчаста капуста (каляфіор)

2 ложки масла

3 жовтки

3 ложки сметанки

1 ложка борошна (муки)

1 ложка тертих сухариків

Квітну капусту (каляфіор) звирити в солоній воді, додаючи дрібку цукру. Вложити до скляної, огнетривалої посудини, вимашеної товщем. Зверху поляти смаженим маслом із сухариками.

Під час того, як вариться квітна капуста — ладити французьке ляне тісто. Розбити жовтки зі сметанкою і борошном (мукою) так, щоб було рідке, як на тонкі налисники. Цим тістом тоненько поляти гарячий каляфіор. Всунути до гарячої печі, щоб тісто запеклося (приблизно на пів години).

Господарський порадник

Чорнильні плями

З ними є багато клопоту. Давно, коли шкільні діти носились із каламарями, а й тепер, коли їх заступили чорнильні олівці — все та сама жура. Як позбутись чорнильних плям із сорочок, хустинок, штанів, рукавичок? Нераз зовсім нова річ дістане таку „прикрасу“.

Чорнило в теперішніх олівцях є різне й від того залежить, який засіб треба стосувати. Також треба застановитись над родом тканини. Тому при таких заходах треба пам'ятати два правила. Перше — пробувати обережно, а коли пляма велика — вичищувати частинами. Друге — робити це зараз по забрудженні, коли чорнило ще не в'їлося в волокно.

Тітка Марійка

Чи Ви вже стали членкою СУА? Впишіться до найближчого Відділу!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

ENGLISH ARTICLES IN 1964
EDITORIALS

	No.	p.
M. Dushnyck: The New York World's Fair	6	19
Forty Years Ago	2	20
N.I.P.: IAW Congress in Trieste	10	19
A New Famine	7	15
Our Traditions	11	15
H. Prociuk: Focus for the Future	8	19
M. T.: Taras Shevchenko	3	15
M. Tarnawska: Creator of Modern Literature	9	19
A. Volker: A Salute to Our Life	1	20
J. Wolcott Piper: The Torch	4	19
J. Wolcott Piper: To Strengthen the Arm of Liberty	5	15

FASHIONS

O. L. S.: Fashion and Color	4	21
O. L. S.: The Brimmed Hat	5	23
O. L. S.: For the Beach	6	21
O. Litynska Santore: Styles — What's New	1	22
O. Litynska Santore: Elegant Fun Season	9	21

GRADUATES

List of Graduates	7	23
Barbara Ann Roberts	9	20

FEATURES

M. Dushnyck: Sophia Yarnall Jacobs	8	20
Fiftieth Anniversary	10	19
The Monument	7	18
M. Ostapchuk: Your Home	3	25
Our Reports	8	21
Returning Home	4	20
M. L. Semenyina: A Mother's Reflection	7	16
M. Tarnavsky: Get Acquainted	3	16
Ukrainians in America	3	16
Ukrainian Fashions	8	21
A. Volker: UNWLA Public Relations	2	20
J. W. P.: A Tremendous Work	7	15

LETTERS

V. A. Dowhan: Folk Festival	8	21
E. E. Carvell: Unveiling of Shevchenko Memorial	9	21
R. C. Lindquist: Ukrainian Christmas Customs	6	21
S. Yarnall Jacobs: Pysanka Gift	11	26

PROFILES

M. Dushnyck: Sophia Yarnall Jacobs	8	20
---	---	----

UNWLA Highlights

Since October, 1964 we have been mailing out newsletters in the English language for the benefit of American born UNWLA members. Newsletters Nos. 6 and 7 have already reached you and have informed you of all the latest undertakings of our organization.

*

On the occasion of the 80th anniversary of the Ukrainian Women's Movement we have prepared a concise history of the Movement. The English-language paper, prepared with the help of Mrs. Alexandra Riznyk, has been sent out to Branches, whose members are American-born.

* *

In January 1965 all Branches received material, describing a traditional Ukrainian Sviat Vechir. The paper was prepared in English by Mrs. Irene Kashubynska, UNWLA Organizational Chairman on the occasion of the presentation of a Ukrainian Christmas Eve in the Main Library in Cleveland. The material may be utilized for similar occasions.

N. Kobrynska	11	15	L. B. Our Home	5	18
Olena Stepaniw	1	21	M. Dushnyck: Ukrainian "Wedding" Group	4	20
L. Vitoshynska: Monique de Vaublanc	8	20	Branch 37, Detroit	1	21
			Branch 42, Phila.	6	20
			Branch 52, Phila.	1	22, 3
			Branch 58, Detroit	5	17, 6
			Branch 60, Cleveland	5	16
			Branch 61, Whippany	11	26
			Branch 72, New York	9	20
			Branch 78, Washington	2	22
			3	26, 4	21, 5
			Branch 85, Carteret	11	16, 9
					21

RECIPES

Pastry

Poltava Cheese Pie	3	26
---------------------------	---	----

Vegetables

Eggplant Caviar	7	23
------------------------	---	----

SHORT STORY

I. S. A. Portrait of Gloria	5	17
C. Shtul: On the Way to the Netherlands	7	17

SUCCESSFUL WOMEN

Halina Andreadis	5	23
Natalia Andrusiw	11	26
Mary Beck	1	22
Mae Demey	11	26
Luba Genush	4	21
Anna Halia Horbach	6	19
Maria Harasovska	6	21
Millie Osenenko	6	21
Louis J. Robbins	11	16

UNWLA ACTIVITY

The President's Tour	4	20
The President's Anniversary	7	18
UNWLA Regional Council, Chicago	2	22
UNWLA Regional Council, New York	4	20
UNWLA Regional Council, Detorit	4	21
UNWLA Regional Council, Philadelphia	5	18
	6	23

ETHNIC NIGHT — BRIDGEPORT, CONN.

Some 350 University of Bridgeport students gathered at the Ukrainian Hall to participate in the "ethnic night," one of a series of annual get-togethers between the collegians and members of the various ethnic groups in the city.

Members of UNWLA Branch 73 prepared a traditional Ukrainian dinner, displayed handicrafts, presented a style show of Ukrainian costumes and rendered a number of folk dances. Highlight of the program was a vivid narrative of the history of the Ukrainian people by Miss Oksana Dragan of Jersey City, N. J.

НАШИМ ДІТЯТАМ

ПІДУ САНКУВАТИСЬ

Як укриються снігом горбки,
Забіліє садок коло хати,
Я добуду свої саночки
І піду на горбок санкуватись.

Там дітей, там дітей, мов комах,
Там так радісно, вигуки, сміхи —
Навіть власти у сніг — там не
страх,

І мій рот сам кричить від утіхи!
Р. Завадович

ДЕ ВАСИЛЬОК?

На санках — саночках
Ідуть діти: ах, ах, ах!
Всі рядочком сидять
І з горбка униз летять.

Напереді Лесик,
За Лесиком песик,
За песиком Улья
З носиком, мов кулька,
За Улею Люба,
Що не має зуба,
За Любою Мурчик —
Держить його Юрчик,
За Юрчиком Васильок,
А за ним — кінець санок.

Ідуть швидко, мов летять,
І сміються, і кричать:
Лесик, Улья, Люба, Юрчик,
Іде мовчки песик, Мурчик,
Песик радий, жмурить очі,
Утікати Мурчик хоче,
Та не вирветься — дарма!
Мусить бути з усіма!

На санках — саночках
Вниз злетіли, ах-ах-ах!
Зупинились саночки —
„Порахуймось, діточки!“

Перший — Лесик,
Другий — песик,
Третя — Улья
З носиком, мов кулька,
А четверта Люба,
Що не має зуба,
П'ятий — Мурчик,
Шостий — Юрчик,
Сьомий... Що, кінець санок?

КОЛИ ДІТИ СПЛЯТЬ...

Байка в одній дії
О. Драгоманової

ДІЄВИ ОСОБИ:

Мати
Катря, її донька
Лялька Люба
Лялька Галя
Ведмедик
Заєць білий
Заєць сірий
Півник
Тіто, паяц

ЯВА 1.

Гюкій. Стіл. Стільці. У кутку скриня.
Шафа. Катря і мати ховають до шафи
посуду. У матері перев'язана рука.

МАТИ: Спасибі тобі, донечко, що
допомогла мені помити посуду та при-
брати у кухні. Без тебе я б ніяк не
управилась з покаліченою рукою.

КАТРЯ: А як твоя рученька? Бо-
лить?

МАТИ: Ні, не дуже. Я її добре про-
мила та зав'язала. Дасть Біг швидко
заживе.

КАТРЯ (підходить до столу): Тепер
буду робити лекції.

МАТИ: Пізно вже, доню. Ти напра-
цювалась, втомилась. Лягай спати.

КАТРЯ: Учителька буде сердитись.

МАТИ: Краще встанеш раненько та
перед тим, як іти до школи, зробиш
лекції на свіжу голову. Ходім спати,
доню.

КАТРЯ: Іди, мамо. Я зараз піду.
Тільки поскладаю ляльки.

Мати виходить. Катря складає ляль-
ки до скриньки і примовляє:

КАТРЯ: Лягай зайчику сірий, лягай
зайчику білий, і ти, моя Галя, і ти,
Любо, і ти, ведмедику. У неділю вас
повиймаю, а тепер спочивайте.

Де ж подівся Васильок?
„Гей, Васильку, де ти,
Де ти, де ти зник?“

Видно із замету
Черевик...

Роман Завадович

ГОЛОС МАТЕРІ: Катре, Катрися!

КАТРЯ: Іду, іду! (Гасить лампу і
виходить).

ЯВА 2.

Хвилинку на сцені нікого немає. Рап-
том покришка від скриньки підійма-
ється і з неї визирає сірий заєць. Ви-
лізає, перебігає через сцену, заглядає
крізь двері.

СІРИЙ ЗАЄЦЬ: Сплять, сплять...
(підбігає до скриньки). Сплять, сплять.
Виходьте! Виходьте усі! (Запалює
лампку).

Зі скриньки виходять ляльки, білий
заєць, ведмедик.

ТІТО (зі скриньки): Ой, допомо-
жіть, ой, не вилізу!

Усі підбігають до скриньки і допо-
магають Тітові.

ТІТО: Руку мені відірвано, убрання
пошарпано. Кинуту мене на саму до-
лину. Ніхто про мене не дбає. Ледве
вибрався з-під поламаних забавок. Та-
ка тобі правда у світі.

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: Буде вам бурмоті-
ти, діду! Завели свою пісню.

ТІТО: Бачите, як вона відповідає!
Нечувані речі. Нічого не знає, нічого
не вміє, а туди ж балакає!

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: А ви що вмієте?

ТІТО: Як то що я вмію? А пишати?
Тільки хтось догоркнеться до мого
живота, я й пишу. (До білого зайчи-
ка): Ось, спробуй!

БІЛИЙ ЗАЄЦЬ (перелякано відска-
кує): Не хочу!

ТІТО (до ведмеда): Ну, ти доторк-
нись!

Ведмідь натискає йому живіт, Тіто
пронизливо пищить „пі-і-і...“

ТІТО: Що? Чули? Хто з вас це
вміє?

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: Пхе, на що воно
потрібне?

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Годі, годі. Ми сю-
ди прийшли не для того, щоб сварити-
тись.

ЗАЙЦІ (підстрибуючи): Правда,
правда. Давайте гратись, як завжди.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Чекайте! Гратись будемо пізніше. Тепер мусимо щось учинити!

УСІ: Що саме? Що саме?

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Слухайте уважно. Катрусина мама порізала собі збитою склянкою руку. Катря замість неї помила усю посуду і прибрала чисто все в кухні. Тому вона не мала часу відробити лекції. Ми мусимо їй допомогти.

ТІТО: Я не хочу, я не хочу. Вона відірвала мені руку!

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Вона це навмисне не зробила. Я пам'ятаю як це було. Вона вас тягнула зі скриньки, а ви упиралась.

ТІТО: Я не упирался. Я зачепився.

УСІ: Треба допомогти, треба допомогти!

ЛЯЛЬКА ЛЮБА (підходить до стола і заглядає до книжок): Подивимось, що тут за лекції. Ой, ой, ой! Рахунки!

УСІ (переглядають): Рахунки!

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Скільки буде три та п'ять? Хто знає?

ТІТО: Я знаю, тільки не скажу!

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: Бо не знаєш! Бо не знаєш!

ТІТО: Як то не знаю? Три та п'ять буде вісім.

УСІ (задоволено сміються і стрибають): Вісім! Вісім!

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Хто вміє писати?

ТІТО: Я вмію дуже добре, але мені відірвано руку.

ВЕДМІДЬ: Я вмію, але не дуже швидко.

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Іди сюди. Сідай! Пиши! (Ведміль сідає, пише). Тепер далі (читає). Скільки буде чотири та сім?

Усі мовчать.

ТІТО: Ну, й дурні ви усі! Чотири та сім буде одинадцять.

ЛЯЛЬКА ЛЮБА (до ведмеда): Пиши: чотири та сім — одинадцять. Тепер завдання (читає): У Галі було чотири яблука. Мама дала їй ще два яблука. Галя дала одно яблуко Івашкові й два Олені. Скільки яблук залилось у Галі?

ТІТО: Цього не могло бути! Якби у Галі були яблука, вона б нікому не дала, всі сама з'їла б.

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: Тобі б напевно не дала!

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Знову завелись! Що за неспокійні ляльки. Тіто, вирішуй завдання.

ТІТО (соромливо): Не можу. Складати я умію, а відчислювати не навчився.

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ: Який сором!

УСІ (засмучено): Що ж ми будемо робити?

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Чекайте! Я щось придумаю. Скільки яблук було у Галі? .. **СІРИЙ ЗАЄЦЬ:** Чотири.

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Гарзд. Іди сюди. І ти, білий зайцю, і ти, Галю, і ти ведмедю (становить їх побіч і рахує) Один, два, три, чотири. Стільки було яблук у Галі. Мама дала їй ще два (притягає Півника та Тіта і рахує) Один, два, три, чотири, п'ять, шість.

ТІТО: Я давно казав, що шість.

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Добре. Тепер — одно яблуко — Івашкві, два яблука Оленці. (Відділяє перше одно, а потім ще двох, із тих, що стояли, і рахує): Один, два, три. У Галі залилось три яблука.

УСІ: Три яблука, три яблука!

ЛЯЛЬКА ГАЛЯ (до Тіта): Бачиш, і без тебе обійшлись.

(Дратує. Тіто гонить за нею і вони бігають навколо стола).

ЛЯЛЬКА ЛЮБА: Годі, годі. Збудите Катрю! (До ведмеда): Залиши усе! (Ведміль сідає і пише). Тепер можемо гратись.

Усі танцюють у коло (можна, щоб співали, танцювали окремі танки, деклямували гоцо, в залежності від здібностей дітей).

Раптом за сценою чутно: **А-а-пчхи! А-а-а-пчхи!**

Усі лякаються і тікають до скриньки та ховаються до неї, крім Тіта, який зачепився за килимок і впав.

ЯВА 3.

Входить Катря.

КАТРЯ: Що тут так шаруділо? Невже миш? І лампа чогось горить. Здається, я ж її загасила. (Підходить до стола). А що, як я зроблю зараз свої лекції? (Бере зшиток). Що це таке? Коли ж це я написала? Усе зроблено? І рахунки, і завдання? Диво дивне!..

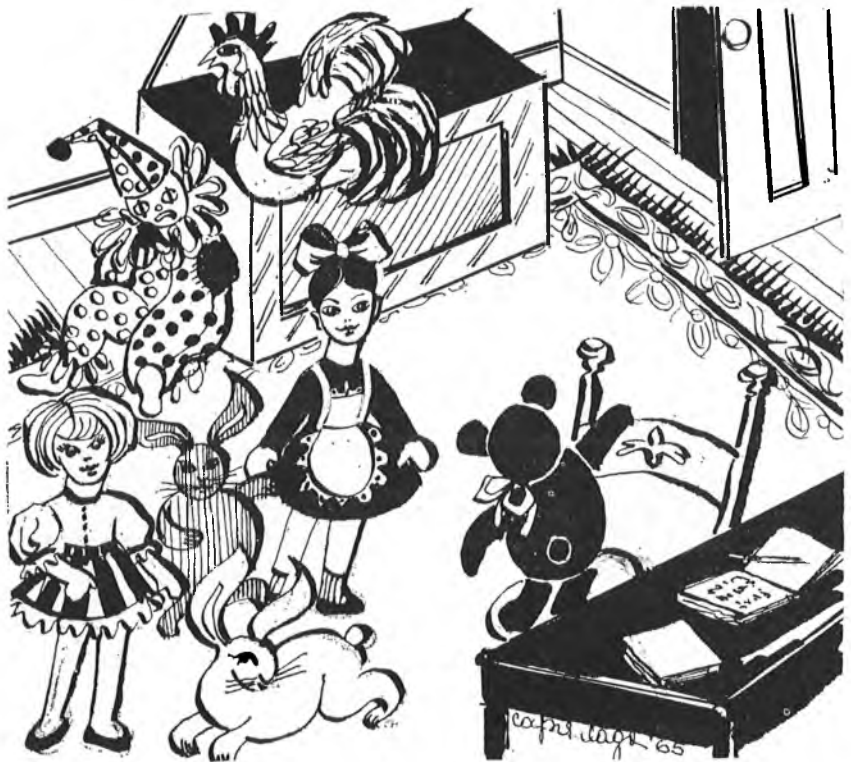
Чутно тихий сміх. Катря дивиться навколо і помічає на підлозі Тіта.

КАТРЯ: Тіто, бідний Тіто, як ти тут опинився? Бідолашний, як ти марно виглядаєш! Увесь обшарпаний, обдертий. Обов'язково попрохаю у мамі шматочків та пошню тобі гарне нове убрання, а тата попрохаю, щоб зробив тобі нову руку... (пестить його).

Тіто пронизливо пищить.

Пі-і-і-і!

Кінець.

Лялька Люба (до ведмеда): Пиши!

Наше відзначення 20-ліття **Нашого Життя** вже закінчене. Округи СУА, а й деякі Відділи з гордістю відсвяткували цей ювілей, а ширші круги громадянства поставились до Нашого Життя з великим признанням. Та призадумайтесь, чи намічені в ювілейному році пляни вдалось нам осягнути, а коли ні, то як до того прямувати.

Клич „кожна з нас придбає одну передплатницю“ був прийнятий нашим членством сердечно, чого доказом є 200 нових передплатниць. Та все ж таки не було такого відгуку, як можна було сподіватись. Це не дає нам здійснити нашого задуму, а саме — 40-сторінкового журналу. Та при посиленій праці і добрій волі віримо, що зможемо наблизитись до мети.

Ми увійшли у 40-вий рік праці СУА. XIV. Конвенція, що відбудеться в листопаді в Нью Йорку, буде вестися під кличем **збереження нашої духовости та нового покоління** для українського народу. Всі ми знаємо, що Наше Життя є носієм цих ідей і великим виховником українського жіноцтва на чужині.

Коли ж така почесна роля припадає для Нашого Життя, то нехай буде почесним завданням кожної членки СУА у 40-ліття нашої організації — принести їй у дарі 40-сторінкове число **Нашого Життя**. А зробимо це тоді, коли подбаємо про 100 відсоткову передплату серед членства в наших Відділах. Тому Централя проголошує **змаг за 100-відсоткову передплату журналу**. Відділи СУА, що сповнять це почесне завдання, будуть проголосшені на Конвенції СУА.

Клич „кожна з нас придбає одну передплатницю“ продовжуємо і на цей рік аж до успішного кінця. Не оглядайтесь на інших, а починаймо кожна від себе і це сьогодні, бо завтра вже забудеться.

Окрузі Нью Йорку пощастило в 1964 році. Не тільки Відділи придбали нових членок, але в окрузі заснувались два нові Відділи — чч. 82 і 83. Тому можемо тут похвалитись особливо гарним прибутком. Вітаємо цих усіх нових членок у нашій організованій сім'ї! У давніх чи нових Відділах вони зможуть приложити своїх сил до спільного діла!

У 1964 р. вступили до СУА:

1 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК

Михайлина Баран
Євгенія Керлаза
Михайлина Книш
Надія Когут
Марія Михайлів
Стефанія Семушак
Павлина Смеречинська

4 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК

Ксеня Баб'як
Стефанія Боднарчук
Анна Сидор
Анна Фесолович
Осипа Чиж

35 ВІДДІЛ СУА, ОЗОН ПАРК

Н. Кравчук
Марія Мудра
Анна Опарик
Олена Швед

64 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК

Марія Даниш
Стефанія Дибя
Анастасія Кочан
Емілія Реннер
Наталія Стефанів

71 ВІДДІЛ СУА, ДЖЕРЗІ СИТІ

Ольга Вітер
Марія Гавелко
Анна Олійник
Стефанія Трояк
Ольга Школяр

82 ВІДДІЛ СУА, БРОНКС

Марія Бакуменко
Марія Барагура
Богданна Винник
Лідія Вовчук
Марія Васьків
Олена Гектиш

Кожна є нас є — підставою Нашого Життя. Зробімо постанову, схвалену нашим серцем — і гарячим бажанням:

У 40-ЛІТТЯ СУА ПРИДБАЙМО 40-СТОРІНКОВЕ НАШЕ ЖИТТЯ!

Осипа Грабовенська
прес. реф. Нашого Життя

Ольга Гірна
Леснтина Гошовська
Софія Данилович
Євстахія Жовнір
Ірина Залуцька
Ірина Загальяк
Ірина Іванчишин
Наталія Кледор
Катерина Колянковська
Олена Кандюк
Іванна Клим
Іванна Костик
Євдокія Лисько
Олена Лиско
Ярослава Лісовець
Марія Масна
Оксана Миськів
Рома Оленська
Надія Попель
Софія Раковська
Олександра Рицар
Тетяна Семчишин
Наталія Сельська
Мирослава Савчук
Наталія Савицька
Олена Стулка
Анна Стасів
Софія Тарахівська
Марія Халула
Клявдія Чорнодольська
Стефанія Чорнодольська

83 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК

Любов Абрам'юк
Варвара Бачинська
Лідія Черник
Марта Данилюк
Наталія Дума
Ярослава Француженко
Лідія Глют
Зірка Галів
Євгенія Івашків
Марта Яцушко
Марта Ярош
Дарія Камінська
Уляна Кебало
Віра Кушнір
Галина Майстренко
Ірина Мокривська
Марія Палій

Річні Збори Головної Управи

(Продовження)

Віра Паук
Дарія Покінська
Олімпія Роговська
Ірина Салаяк
Звенислава Салаяк
Стефанія Савчук
Лідія Савойка
Ніна Січинська
Марія Соробей
Віра Шпонтак
Марія Томоруг
Марія Вижницька
Марія Зачка
Лідія Закревська
Марта Заліпська
Ольга Зазуля
Мирослава Знаенко

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ПОЖЕРТВА

З нагоди 20-тих роковин вінчання Григорія й Леонтини Галяженків, що припало на 20. січня 1965 р., посилаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Леонтинна Галяженко
членка 63 Відділу СУА
Дітройт, Миш.

ЖУРНАЛ ДЛЯ „БАБУСИ“

Про старших самітніх жінок в Європі пам'ятають. Недавно тому відновила фундацію передплати п-ні Марія Мелько з Філадельфії, а пп. Анна Качмарська з Торонто і Ярослава Цегельська з Клівленду прислали нові. Щире Спасибі!

НОВІ ВІДДІЛИ СУА

Дня 3. грудня 1964 відбулись у Нью-арку, в приязності п-ні Ольги Салук, голови Окр. Ради СУА, основні сходини молодих членок, що забажали створити новий Відділ СУА. Звідомлення з персбіу подаємо на іншому місці. Тут вітаємо голову Відділу п-ні Наталю Змій та всіх членок новозаснованого 86 Відділу СУА в наших організованих рядах.

Дня 17. січня 1965 відбулись основні сходини нового Відділу СУА в Кентоні, Огайо. Ініціативний Комітет під проводом п-ні Святослави Барусевич провів підготовчу роботу й запросив п-ні Ір. Кашубинську, орг. референтку Гол. Управи. По привігах та виясненні статуту ухвалено створити Відділ, що дістав порядкове число 87. Своєю патронкою обрав Олену Степанів у пошану 50-ліття збройного чину

Голова Окр. Ради СУА в Нью Йорку п-ні Наталія Чапенко подала характеристику своїх Відділів та накреслила завдання, що з ними стрінулася на своєму терені. Велике місто і розлогий терен утруднили контакт із Відділами, до того навантаження Окр. Ради імпрезами не дали до того повної змоги. Одначе успішність імпрез (Вишвані Вечерниці, Зустріч Градуантів, Прийняття на Світовій Виставці, 20-ліття Нашого Життя) були радісним об'явом нашого росту і це дає добрі вигляди на майбутнє. У підготові Виховного Семінара Управа Окр. Ради працює дружньо і при добрій волі можна б дуже гарно поставити працю в окрузі.

Голова Окр. Ради в Ньюарку п-ні Ольга Салук дала дуже точний опис своїх Відділів. Зв'язок Окр. Ради з Відділами тісний, представниці Окр. Ради відвідують їх не тільки з нагоди річних зборів та імпрез, але також на місячних сходинах. Тому ця округа, хоч територіяльно розкинена, проте

УСС. Вітаємо голову п-ні Барусевич та всіх нових членок у нашій організації

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Ізи з Літинських Билової складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і пересилаю її чоловікові й синові вираз глибоко співчуття

Аня Літинська, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу незабутньої бл. п. Марти Заячківської — складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Валентина Луців, Балтимор

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олександри Небоженко складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анастасія Паньків, Дітройт

МОЄ СПІВЧУТТЯ

Висловлюю щире співчуття п-ні Катерині Мацюк із приводу смерті її чоловіка бл. п. Миколи Мацюка, що помер 27. січня 1965 р. у Коговзі. Рівночасно пересилаю 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“ для залишенців.

Надія Кас'янчук

дуже зжита й активна. Має гарно поставлену суспільну опіку і разом із Відділами створила стипендійний фонд ім. Олени Гординської, що допомагає українській студентці у Франції.

Голова Окр. Ради у Філадельфії п-ні Вероніка Цегельська розказала про працю своєї округи, що є найбільша в цілій організації (16 Відділів). Біжучий рік проходив під знаком фестивалю Інтернаціонального Інституту, що вимагав основної підготовки, але й був поважним успіхом. Дальші контакти з Ген. Федерацією Жін. Клюбів та іншими американськими організаціями й власні імпрези ((Зустріч Градуантів, ювілей п-ні Олени Лотоцької, 20-ліття Н. Ж.) утруднили розгорнення організаційної праці. Але в цьому напрямку вже пороблено певні заходи.

Голова Окр. Ради в Дітройті п-ні Анастасія Вокер порівняла працю Окр. Ради до родинного вогнища, де батьки дбають про долю своїх дітей. Відділи — це діти, що потребують опіки й допомоги. Так вона розуміла це своє завдання і в тому напрямку зазнавала успіхів і невдач. Округа втратила один Відділ, що був неактивний із причини віку членок, але придбала другий. Окр. Рада дала поштовх до культ.-освітніх і виховних починів, як Свято Лесі Українки, покази писання писанок і зустріч із студентками.

Голова Окр. Ради в Рочестері (теперішній осідок в Ютіці) п-ні Марія Кегутяк підкреслила, що цьогорічна об'їздка п-ні Олени Лотоцької пожвавила працю Відділів. Але й так ця округа гарно впорядкована і контакт Окр. Ради з Відділами дуже тісний лопимо того, що Відділи розкинені на просторі поверх сто миль. Цьогорічна Конференція Референток мала за тему суспільну опіку, при чому доповідь мав запрошений фахівець. Свято Жінки-Героїні влаштуується кожного року в іншій місцевості, що скріплює й підносить даний Відділ.

Голова Окр. Ради в Клівленді п-ні Євгенія Дубас дала характеристику Відділів своєї округи. Окр. Рада щомісяця надає в радіопередачі свою програму, що складається з культурної частини і вістей про найближчі події. Побіч імпрез (Свято Жінки-Героїні, „Свято-Вечір в Україні“ у міській бібліотеці) Окр. Рада влаштувала разом із Відділами СУА виставку нар.

мистецтва на Міській Виставці Промислу. З тієї нагоди вибрано цього року українку (п-ну Дарію Камінську) королевою Культурних Городів міста.

Голова Окр. Ради у Шикаго п-ні Люба Шандра подала коротко перебіг праці Окр. Ради СЧА, що складалась із цілого ряду імпрез (Зустріч із п-ні А. Вокер, Свято Жінки-Героїні, П'ятнадцятиліття СФУЖО, Виставка нар. мистецтва на Конвенції Федерації Жіночих Клубів, Зустріч із студентками й професіоналістками), але й відзначалась добрим контактом із поодинокими Відділами. Конференцію референток уже проведено в цьому році. До Відділів висилається обіжні листи. Гарним осягом округи є засновання нового Відділу напередодні Річних Зборів.

Фінансовий звіт відчитала касієрка п-ні Анна Сивуляк із доповненнями фінансової референтки п-ні Антонії Кульчицької. Із зіставлення, що його дістали всі членки Гол. Управи, можна було розглянути господарство організації та журналу.

Дискусія

Організаційні справи. Дискусія йшла в напрямі функції й значення Окр. Рад. Їх координаційна і допоміжна роля в терені ще замало усвідомлена і в тому напрямку треба вести працю. Немає впорядкованої звітності між Відділом і Окр. Радою, між Окр. Радою і Централєю. Зв'язок Відділів із Окр. Радою не є надто тісний і тому треба на її засідання запрошувати також голов Відділів. Потрібні також Конференції Референток, бо вони допомагають намітити плян праці та зрозуміти, в якому напрямку повинна йти праця референтки при Окр. Раді. З цих усіх завваг вилинилось домагання — зладити правильник для окреслення засягу праці референток, як Централі, так і Окружних Рад і Відділів СЧА.

Окремою, доволі оживленою темою в дискусії були домівки СЧА в більших наших осередках. Окр. Рада в Дітроїті вже кілька літ тому створила Будівельний Фонд Дому, змагаючи до закупна або будови власної домівки, в якій примістилась би Окр. Рада, музейна виставка і замешкали б старші, самітні жінки. Окр. Рада СЧА в Шикаго плянує тепер закуп власного будинку, що вміщував би окрім Окр. Ради та одного-двох Відділів також одну із світличок. Це є здорові почини, що напевне допоможуть розвинути

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Конференція Референток Суспільної Опіки

Перша того роду Конференція відбулась дня 4. жовтня 1964 р. в домі голови п-ні М. Когутяк в Ютиці. Викликала вона велике зацікавлення, чого доказом присутність референток суспільної опіки і голов усіх Відділів СЧА, що належать до нашої округи.

Голова Окр. Ради п-ні М. Когутяк відкрила Конференцію коротким з'ясуванням дотеперішньої праці в ділянці суспільної опіки, де увага була звернена особливо на допомогу залишенням, головню в Німеччині й Австрії. Коли опіку над школами в Німеччині перебрав німецький уряд, то ця допомога в Австрії, Бельгії, Польщі є даліше актуальна і тому як і досі треба підтримувати фонд „Мати й дитина“ й „Допомогу Бабусі“.

Допомагаючи залишенням ми одначе не можемо забувати про місцевих потребувачих. Тому тепер звернено увагу на місцеві випадки, коли заходить потреба негайної допомоги. Американські державні закони унормували допомогу потребувачим і спеціальна установа Велфар Департамент бере їх в опіку. Одначе багато наших людей або не знає про те, або не знаючи англійської мови, не знає куди за тим звернутись. Тому голова Окр. Ради скликала Конференцію референток суспільної опіки, щоб познайомити їх із

організаційне життя в даному осередку.

Дальшими темами в дискусії були — активізація молодших членок, організаційний вишкіл членки, творення секцій молоді, слаба участь у сходинах.

Окружні Ради. Дискусія не розгорнулась широко, бо багато тем вичерпано перед тим при обговоренні організаційних справ. Одначе стверджено, що надто багато імпрез спадає на Окр. Ради. Через це переважання Управи Окр. Ради не має змоги зайнятись округою, як слід. Постановлено, щоб Окр. Ради старались деякі імпрези передавати Відділам, або притягати Відділи до спільного виступу під протекторатом Окр. Ради.

(Докінчення буде)

методами суспільної опіки в Америці, на яку то тему присутні прослухали реферату м-ра З. Савицького.

Реферат викликав велике зацікавлення і живу дискусію, в якій забрали голос тл. С. Онуфрик, д-р Є. Єржківська, М. Холєвчук, М. Когутяк, А. Макух. Пп. Онуфрик і д-р Єржківська стали на становищі, що СЧА повинен огорнути своєю опікою всіх потребувачих а не тільки своїх членок. Д-р Є. Єржківська пригадала потребу допомоги в країнах Півд. Америки, де особливо важна посилка одягів. Пні С. Онуфрик порушила справу захисту для старших. Постановлено просити п-ні Онуфрик, щоб докладно розглянула справу і зреферувала її на Окр. З'їзді. Окрім того п-ні Онуфрик запропонувала тісніший контакт референтки Окр. Ради з референтками Відділів.

Конференція пройшла надзвичайно успішно й напевне вплине на покращання праці в цій ділянці. Пройшла вона рівночасно приємно в гостинному домі голови п-ні Когутяк. При цій нагоді присутні зібрали 20 дол., з чого числано 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя, а 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“.

Д. С.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Окружний З'їзд

Окружна Рада СЧА в Нью Йорку відбула загальні збори в неділю, 24. січня 1965 р. Помимо дуже несприятливої погоди, в зборах взяло участь 40 делегаток, що репрезентували 13 Відділів. Незаступлених було 2 Відділи з-поза Метрополії. Збори зачались о год. 10-тій і тому програму поділено на дві частини. Перед обідом порою відбулось відкриття, вибір президії, виборчої комісії і реферат. Після обіду, що його делегатки мали спільно в Народнім Домі, відбулись звіти Управи Окр. Ради, звіти Відділів, дискусія, ухвалення абсолюторії, вибір нового уряду і закінчення зборів.

Збори відкрила голова п-ні Н. Чапленко молитвою. Потім привітала містоголову СЧА, відпоручницю Централі, п-ні інж. Стефанію Пушкар, усіх делегаток і гостей. До президії обра-

но п-ні інж. Стефанію Пушкар і п-ні Ярославу Зарицьку на предсідниць, п-ні Варку Бачинську секретаркою. До виборчої комісії пп. М. Демидчук, Л. Котлярчук і О. Процюк.

Відтак п-ні С. Пушкар виголосила доповідь на тему „Конвенція і 40-ліття СУА“. У цій доповіді перейшла загально всі етапи СУА за час його існування. Згадала про видання творів Лесі Українки, про пам'ятник, здвигнений Відділами СУА, про журнал Наше Життя, закуп власного дому, спровадження жінок із дітьми на афідавіти СУА, „Допомогу Бабусі“, створення фонду „Мати й Дитина“ та багато інших осягів нашої організації. Тому, що коліскою СУА був Нью Йорк, слідує Конвенція з нагоди 40-ліття відбудеться в Нью Йорку в часі „Дня Подяки“. Головним кличем Конвенції буде: „Збереження української субстанції у вільному світі“. По рефераті відбулась дискусія, в якій головні були запити щодо самої конвенції. Слово забирали пп. І. Падох, Н. Чапленко, О. Процюк, І. Бенцаль та інші.

По обіді присутні вислухали звітів Управи, а це голови п-ні Н. Чапленко, секретарки п-ні М. Ржепецької, скарбнички п-ні Г. Гошовської. Містогорова п-ні О. Рак з причини недуги була несприсутня, але передала свій звіт на руки голови. П-ні Наталія Чапленко здала докладний звіт із діяльності Окр. Ради, а це влаштування 6 імпрез, а саме: Вишвані Вечерниці, Студійні Дні СФУЖО, Баль Градунтів, 20-ліття Нашого Життя, участь у Світовій Виставі і Виховний Семінар. Вона також включила в свій звіт у загальному й працю референток. П-ні Марія Ржепецька звітувала з праці секретарки, але, як звичайно, коротко й ядерно. Скарбничка п-ні Галя Гошовська подала докладно в числах усі приходи й розходи за 1964 рік.

Відтак звітували делегатки Відділів па звітних листках. Тому, що на терені Нью-Йоркської округи є різні Відділи, старі, молодші і дуже молоді, то й їх звіти були різномодні. Вони дали загальний образ, як Відділи діють, яку силу собою уявляють, які в них зацікавлення та напрямні праці. Одне треба ствердити, що всі Відділи СУА на терені Нью Йорку брали активну участь у збиранні фондів на пам'ятник Т. Шевченка, як також взяли участь у відслоненні пам'ятника в червні 1964 р. По вичерпанні звітів відбулась

дискусія, в якій забирали слово пп. Леся Різник, Марія Душник, Олена Процюк, Варка Бачинська й інші.

Опісля здала звіт голова Контрольної Комісії п-ні Марія Демидчук і дала внесок на уділення абсолюторії цілій Управі, який то внесок перейшов одноголосно. Рясними оплесками присутні подякували членкам Управи за їх працю. Під кінець Виборча Комісія проголосила імена кандидаток до Управи на 1965 рік.

Пп. Наталія Чапленко, голова, Оксана Рак, містогорова, Варка Бачинська, секретарка, Галя Гошовська, скарбничка. Референтки пп.: Ірина Падох організаційна, Марія Душник зв'язкова, Ольга Соневицька культ.-освітня, Катря Колянківська імпрезова, Лідія Котлярчук виховна, Оксана Рак суспільна опіка, Марія Ржепецька господарська; преса: пп. Марія Демидчук українська, Олена Процюк англійська.

Контр. Комісія пп.: Марія Демидчук, Анна Кізіма і Леся Різник; заступниці пп.: Марія Головей і Докія Лисько.

Вільні члени пп.: Марія Марусевич, Анна Свенсон, Ярослава Зарицька, Іванна Бенцаль, Наталія Клапшак, Лілі Бохонко, Ірина Гринчишин, Марія Чубата, Софія Котик, Анна Опарик і Марія Савицька. Всі кандидатки, подані Виборчою Комісією, були вибрані одноголосно. Після коротко наміченого пляну праці головою п-ні Н. Чапленко, закінчено збори молитвою.

Марія Демидчук
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ. Сорокліття СУА

Дня 21. березня 1965 року Відділи й Окружна Рада СУА в Дітройті будуть відзначувати 40-ліття свого існування. В цей день у залі готелю „Пікфорд Шелби Готел“, о 4-тій год. по полудні відбудеться бенкет із програмою. Запрошено багато гостей своїх і чужих. Просимо заздалегідь запам'ятати собі цю дату і на той день таки відмовити собі навіть хоч би родинних okazій — і прийти, щоб бути нам усім разом у нашій великій Родині, яку творить СУА.

Тоді почуємо, скільки праці в часі 40-літнього існування ми вложили в розбудову культурного і матеріального життя для нашого суспільства в метрополії Дітройту. Нехай ані одної з нас не забракне — не покажимо себе

зле в очах гостей наших! Приведемо із собою свою родину і знайомих, щоб і вони мали змогу почути звіти з діяльності своїх мамів, жінок дочок!

Поможімо самі зробити це наше свято — це жниво 40-літнього посіву — величчям!

У програму свята ввійде: Доповідь радної міста Марусі Бек українською мовою; промова директорки Жіночої Програми радіо і телевізії — WJLB в Дітройті — Френ Гарріс англійською мовою, привіти представниць Централі СУА, вокальна частина та відзначення всіх голів Відділів, бувших і діючих.

М. З.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вдала імпреза 10 Відділу СУА

Дня 10. листопада 1964 р. відбувся в домі Горожанського Ключу „Осінній Фестин Дітей і Молоді“. У програмі фестину ввійшли: 1. Дві сценки виконані дітьми — членами „Молодої Просвіти“. 2. Фантова лотерія, получена з т. зв. „риболовлею“. 3. Дитячі гри й забави. — Буфет.

Перша сценка, авторства і режисерії організаторки „Молодої Просвіти“ п-ні Олі Селезінки п. н. „Цвіркун-маляр“ (виконавці діти від 3—10 років). Влучні і дотепні костюми виконала сама авторка. Зміст сценки: Святочно прибраних із нагоди концерту дітей стрічає прикра пригода: їхні синьожовті прапорці надають у річку. За порадою метелика діти звертаються до маляра, Пільного Коника, що їм розмальовує прапорці.

Друга сценка, авторства В. Радзкевича, п. н. „Лісова царівна“. Сценку підготувала і режисувала членка 10 Відділу СУА п-ні Стефанія Курчаба (виконали діти у віці від 9 до 13 літ). Зміст сценки: На прохання лісових звірят, Дятель-лікар уздоровлює їхню хвору царівну.

В одній і другій сценці малі артисти надзвичайно вдало вив'язались із своїх завдань, на превелику втіху численно зібраних на залі малих глядачів та їхніх родин.

Фантова лотерія і „риболовля“, про яку подбали, придбали фанти і виготовили льоси членки 10 Відділу СУА пп. Н. Лопатинська, І. Гентош, Я. Кондра, Ю. Огоновська враз із організаторкою „Молодої Просвіти“ п-ні С. Чорнітою, тішилися великим успіхом серед дівчор і старших (кожний льос виграв!). Про обильний, солодкий

буфет також подбали вище згадані пані.

Веселі гри і забави, в яких окрім дітей брали участь також їхні виховники й родичі, закінчили цю вдалу імпрезу. Весь дохід призначено на закупно нових книжок для Т-ва „Молода Просвіта“.

На превелику радість як організаторів, так і публіки оказалось, що така імпреза, в якій можуть брати участь Відділи СУА і якась молодеча організація, надзвичайно корисні, бо при їхній співпраці настає сердечне зближення, в якому всі почувуються немов сдна велика сім'я.

Олена Цегельська, прес. реф.

Вечір Моді 20 Відділу СУА

Здавалося б, що сьогодні індивідуальне кравецтво зовсім підупало в обличчі масової фабричної продукції. Тим часом публіка Вечора Моді, що відбувся 8. листопада 1964 р. у Філадельфії, була заскочена кількістю вбрання, виконаного вдома українським жіноцтвом, дівчатами, молодими матерями та бабусями, а ще більше як кількістю імпонував цій публіці якісний рівень, що в окремих випадках сягав мистецького. Напр. у примінні вишивки і стилістичні прийомів українського народнього вбрання до сучасного дівочого та дитячого одягу показали українські матері справжнє мистецьке відчуття, багатство фантазії і невсипущу працюватість. Адже ж вглиблення в духа народньої одяги, виконання вишивкою, тканню, оригінальний нелегкий крій, і добір матеріалу — вимагають застачи, часу й праці. І радісно було спостерігати велику кількість молодого жіноцтва, однаково за сценою, як на залі.

Чарівні строї (спортові, домашні, пополудневі, вечірні) демонстрували менш чарівні модельки, здебільша студентки середніх і високих шкіл: Таня Дяків, Ірка Мельник, Таня Бульба, Наталка Ковальчук, Параска Гелета, Ольга Сохаська, Ляля і Віра Чайківські, Марта Луцишин.

Новою приємною появою були дитячі строї та й самі малі діти, Мартуса Чижович, Софійка й Андрійко Щуки, Наталка й Одарка Турчинюк, які з повагою виконували ролі модельок. Наводить це думку, що окремий вечір дитячого вбрання був би не менш удачною імпрезою, яка теж гуртувала б і захопила б молодих матерів.

Побіч строїв розважала гостей теж ділова й мистецька програма, що на неї зложилися: Відкриття Вечора головою 20-го Відділу п-ні Михайлиною Чайковською, доповідь „Мода, шик і елегантність“ п-ні О. Літинської-Санторе, відчитана артисткою Клявдією Гош, танок і спів маленької Тереси Мудрик, гумореска Оксани Керч, відчитана самою письменницею та вокальний виступ при акомпаніменті гітари п-ни Алли Біляїв та Стефи Мицак. Усі точки одержали заслужені похвали й оплески.

В центрі імпрези була п-ні Марія Лисяк, відома драматична артистка, сьогодні в ролі конферансіє. Вона приймала моделі на сцені, представляла їх і подавала необхідні пояснення до кожного строю. Індивідуальний підхід до все нових моделей та ніжна, а при тому природна манера п-ні Лисяк допомогли їй вийти з труднога завдання. Не диво, що вона одержала окрему подяку п-ні Голови, тим більше, що взяла на себе ролю провідниці імпрези, після виснажливого виступу в Нью Йорку на сцені „Театру в П'ятницю“

Закінчила Вечір Моді „бабця“ Чайковська щирим виявом вдячності до всіх, що дали свій вклад у нього. Бо за легкою і барвною програмою ховалася праця і співпраця різних чинників: виконавців строїв, модельок, організаторок Ані Літинської і її дочки Олени Літинської-Санторе, згаданих уже мистців та членок Відділу СУА, які турбувалися адміністративною частиною і буфетом. Прямо жаль, що такий вклад хисту й праці проминає так швидко. Чи не міг би такий Вечір Моді бути повторений в інших осередках СУА? **І. П.**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свят-Вечір у 23 Відділі СУА

Наш Відділ рік-річно влаштовує Свят-Вечір для своїх членів з родинами і для широкої громади. Ці наші Різдвяні імпрези вже здобули собі широку славу. Бувають на них не тільки дітройтчани, але також приїздять українці з дальших містечок стейту Мишиген, а то й з Канади.

Причиною успіху наших Свят-Вечорів є завжди свіжа програма, що в легкій і цікавій формі пригадає учасникам наші прадавні звичаї, вірування та обряди.

Цьогорічний Свят-Вечір відбувся 10.

січня в залі Українського Народного Дому при участі добрих трьох з половиною сотень наших членів і гостей, між якими були о. монс. Михайло Бохневич, о. Яремак, п-ні М. Квітковська, містоголова СФУЖО, п-ні А. Вокер, голова Окр. Ради СУА, п-ні А. Левкут — від місцевого Відділу УЗХ, ред. М. Бажанський, голова Відділу УККА п. Ї. Верещинський, представник Укр. Нар. Дому та багато інших представників місцевих організацій, визначних громадських діячів і громадян, що цікавляться нашим Відділом і йому допомагають. Не вистачило місця для всіх у просторій залі і добрих кілька десятків відійшло, нарікаючи на себе, що запізнилися.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні К. Палер, сердечно вітаючи гостей із Святим Різдвом і Новим Роком та дякуючи їм за таку спонтанну підтримку наших імпрез. Наш Відділ, говорила голова, стареться постійно підкреслювати потребу зберігання народних традицій і тому рік-річно влаштовує таку зустріч своїх членів з українською громадою, щоб на цій зустрічі пригадати всім, що за далекими морями і горами є наша покинута Батьківщина-Україна, що створила багату культуру, зберегла довговічні традиції і, хоч у неволі, не здається, але, задивлена у Вифлеємську зірку, прямує до сонця-Правди.

Про свят-вечірні обряди, звичаї та вірування в різних частинах України розказувала п-ні К. Хом'як. Своєю щирою розповіддю доповідачка вичарувувала перед очима кожного чудові Різдвяні картини з нашого краю, підкреслюючи схожості і вияснюючи розбіжності поміж поодинокими українськими землями. В лагідному світлі свічок, густо розставлених по столах, чітко зарисовувалися сценки з молодих літ і кожний із слухачів бачив себе в рідному гурті ровесників, друзів і рідних, коли ще світ не був такий широкий і коли вибоїни життєвого шляху були закриті молодечою вірою успіху і щастя.

Вже доповідачка закінчила свою розповідь, а гості ні ворухнуться, задивлені в тремтяче світло свічок і заслухані в гомін своїх споминів. Може вони думкою в рідній хаті, може блукають думкою широкими просторами засніженої тундри, шукаючи своїх рідних, батьків, братів, сестер, а може своїх дітей, що їх розігнав, як птахів із гнізда, кривавий Ірод.

Та ось перед куртини виходять два хлопці (Юрій Ніновський і Володимир Булик), що несуть вечерю дідусеві і бабусі на друге село. Вони потомлені, але раді, бо їх приймуть у дідуса і бабусі щиро, пригостять, нагодують, дадуть медяників і горішків, а може ще й якусь копійчину. Хлопці пішли.

Тоді відкривається завіса і перед глядачами типова українська хата. Біля печі бабуся (п-ні Попович), її дочка (п-ні М. Честух) і її дві дівчинки (Христя Дробна і Ляриса Ковч) викінчують приготування до Свят-Вечері.

Діти раз-у-раз пригадують, що вже зійшла перша зірка. І ось відкриваються двері і входить молодий господар (п. Честух) та вносить дідуха в хату. Квокання, квакання, іржання та мукання наповнюють хату. А так дідусь (п. Повшок) вносить сніп пшениці і „віншує“ всім щастя і здоров'я з Різдом Христовим. Вечеря проходила по закону. Зачали спільною молитвою, а потім чергувалися страви за стравми. І кидали кутю до стелі, ворожили врожай, рахували майбутні рої, і згадували душі померлих членів родини, і посилали вечерю бідним сусідам. А за той час приходили колядники зі звіздою до хати, старші сестриці колядували під вікном і нарешті добилися до дідової хати обидва внуки. Вони заколядували, „повіншували“ і передали дідові і бабі святу вечерю.

Спільна коляда всією сім'єю закінчила цю гарну сценку, що скромними засобами, скупими словами, але природною поведінкою виконавців на сцені дала змогу приявним поринути в давно минуле дитинство, зогріте дитячою вірою в дійсність містерії Різдвяної Ночі і окутане теплом батьківської і материнської ласки.

Віршик Івонни Савицької „Різдвяний спомин“, що його з такою експресією віддеклямувала п-ні М. Честух, скріпив тугу за щасливим минулим, перевів думки приявних у ті світи, де ще й нині лютує кровожадний Ірод.

Дальше ведення програми перебрала п-ні М. Ясінська. Вона попросила о. монс. М. Бохневича провести молитву. Після молитви вся громада приступила до спільної вечері.

П-ні Ясінська представляла визначніших гостей і просила їх до слова. Спершу промовляли о. монс. М. Бохневич і о. Яремак, а після них п-ні М. Квітковська, п-ні А. Вокер, ред. М. Бажанський, п-ні А. Левкут, п. Б. Ве-

рещинський, д-р Чарновський, п. Яків Яворівський та інші. П-ні А. Вокер зокрема зупинилась на значенні збереження традиції в житті національної спільноти в іншонаціональному морі.

Хор нашого Відділу, під дир. п. К. Орлика, проспівав декілька колядок. На закінчення програми п-ні голова зарядила коляду на допомогу сиротам. Гості зложили 66.67 дол., а п-во Свірська окремо дали на цю ціль 25.00 дол. Цілу збірку в висоті 91.67 дол. переслано за призначенням.

П-ні голова подякувала гостям за участь у цій Різдвяно-святочній зустрічі, а окремо подякувала всім тим, що вложили свій час і труд у підготовку імпрези: п-ні А. Королишин за написання і підготовку до вистави сценки „Свят-Вечір на Україні“, виконавцям програми — дітям і старшим, господарській комісії за приготування трапези, а головно п-ні П. Боднар за ведення кухні і панові Боднар за технічну допомогу. Окреме признание паням М. Ясінській і Гардій за допомогу в печенні печива.

Спільною колядою „Бог Предвільний“ закінчено цю під кожним оглядом удалу імпрезу.

О. Рогатинська
пресова референтка

Свят-Вечір 26 Відділу СУА

Дня 3. січня 1965 р. улаштував наш Відділ Свят-Вечір. На це свято прийшли о. Ігумен д-р І. Лотоцький, о. д-р В. Гавліч, о. Ю. Жидан, о. Д. Височанський. Були запрошені всі українські жіночі організації міста Дітрой-

ту і прибуло около 300 осіб. Між визначними гістьми були пані: Марія Квітковська, містогорова СФУЖО і голова Централі Укр. Зол. Хреста, Анастасія Вокер, голова Окр. Ради СУА, Марія Смарш, голова Шкільних Матерів і визначна католицька жінка року в Мишпгені, Марія Явна, голова Сестрицтва Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії. Впр. о. Ігумен провів молитву і відкрив це родинне свято. Діти парохіяльної школи відограли сценку „В поклони до Вифлеему“, що її вивчила їх учителька п-ні Ірина Тарнавська. Сценка була дбайливо підготована. Майстром церемонії була п-ні Катерина Кобаса. Вона поклікала до слова п-ні М. Квітковську, яка привітала присутніх гостей від СФУЖО та УЗХ. Від Окр. Ради СУА зложила привіт п-ні Вокер, від Шкільних Матерів п-ні М. Смарш, а від Сестрицтва п-ні М. Явна. Молоді членки доносили до столів смачні страви, які приклали членки Комітету Підприємств під керівництвом п-ні М. Бортник.

Серед коляд і милої гутірки, гості гарно провели це традиційне Свято. Голова п-ні Марія Бережанська подякувала всім присутнім за численну участь, а особливо всім виконавцям сценки і Комітетові Підприємств.

Стефанія Заплітна

НЮАРК, Н. ДЖ.

День Незалежності

Дня 18. січня ц. р. українська громадськість пережила радісну подію: мейор Ньюарку Г. Аддонізіо прокля-

Із Дня Незалежності в Ньюарку:

Мейор Аддонізіо підписує проголошення 22. січня Днем Незалежності України. Праворуч його сидить п-ні Анна Настюк, б. голова 23 Відділу СУА, біля неї стоїть п-ні Софія Андрушків, теперішня голова Відділу.

From the Proclamation of Ukrainian Independence in Newark, N. J.

мував день 22. січня Днем Незалежності України. Звичайно цих подій не реферуємо в нашому журналі, бо це є завданням УКА й СУА бере в тому лиш посередню участь. Але, беручи до уваги, що 28 Відділ СУА причинився до того, що два дні маяв над входом до ратуші жовто-блакитний прапор, то хочемо це згадати. Церемонія передачі прапору відбулася дуже врочисто. Вступну промову, чому українці рік-річно святкують цей день, виголосив п. І. Романишин, а пп. Анна Настюк і Софія Андрушків передали мейорові прапор. П. Аддонізіо, відповідаючи, висловив надію, що колись прийде час, коли Україна стане вільною. На світліні бачимо акт підписання проклямації; зліва коло мейора п-ні Анна Настюк, довголітня голова Відділу. Побіч неї стоїть п-ні Софія Андрушків, що перебрала після неї провід Відділу. І так об'єдналися у цьому, почини дві провідні сили. На тлі групи стоїть п. Т. Литвин, заступник мейора, уродженець Америки, що в великій мірі причинився до успіху цієї події.

О. Т.

КОГОВЗ, Н. Й.

Свят-Вечір 34 Відділу СУА

Оця традиційна Свят-вечірня Вечера відбувається в нашому Відділі дуже врочисто. Майже всі членки безкоштовно приносять печиво та охоче приготують традиційні страви.

І цього року, дня 3. січня, за старанням Управи та членства, засіли наші дорогі гості до гарно прибраних столів, щоби молитвою та колядою з'єднатися в одну велику українську родину і, поділившись просфорою, спожити наші традиційні Різдвяні страви.

Оцю радісну хвилину звеличав своєю присутністю о. парох Николай Войковський із шановною дружиною. Після молитви та благословення просфори, секретарка Відділу п-ні Анна Гогоша щиро привітала присутніх гостей та вказала на konieczність задержувати оці наші прекрасні українські традиції й звичай. Зчерги о. парох у своїх щирих словах наświetлив важливість такої спільної Свят-вечірньої зустрічі та висловив велике признання нашому Відділові за її приготування.

І тоді зі сцени пролунали гарно віддеклямовані вірші дівчаток: Христі Машок, Лесі Куфель та Арети Ракочої. Щиро вітали присутні жартівли-

вий віршик: „Шапка, шапка..“ малого Влодка Гарабача та веселу Різдвяну пісеньку голосного співака Івася Грицьков'яна.

Весело й сердечно проходив час при вечері, колядуванні та милих розмовах. Відспівано „Многая літа“ Управі й членкам за труд та молитвою закінчено цей гарний вечір.

Анна Гогоша

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні Збори 41 Відділу СУА

Дата: 7. лютого 1965 р.

Збори відкрила голова п-ні Ангелина Банах.

Президія: п-ні Олена Штогрин, голова, п-ні Наталія Вайда, секретарка.

Проголошувала секретарка п-ні Н. Вайда.

Звіти Управи зложили: п-ні А. Банах, голова, п-ні Л. Одежинська, містогорова, п-ні Н. Вайда, секретарка й п-ні І. Гельо, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює тепер 25 членок. У звіттовому році приєднано 8 нових членок. Відділ відбув 6 ширших сходин і 3 засідання управи. Співпрацював з Окр. Радою та брав активну участь в імпрезах інших Відділів СУА.

б) Культ.-освітня: Відділ відбув 2 дитячі зустрічі, 1 бінго, 35-річний ювілей і доповідь на тему: „Участь жіноцтва у відродженні і боротьбі за волю Карп. України“. Влаштував також кілька чайних прийнять.

в) Сусп. Опіка: Референтка відвідала хвору членку в лікарні, удержувала телефонічний зв'язок із старшими членками, що вже не всіли приходити на сходини, але життям Відділу інтересуються. Брала участь з іншими членками у панахидах за спокій душ двох померлих членок. Висилка святочних карток до всіх членок з нагоди Різдва.

Контр. Комісія: Іменем її промовили пп. О. Штогрин і С. Почапська, які ствердили, що книги ведені в порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Лідія Одежинська, голова, п-ні Наталія Вайда, містогорова, п-ні Володимира Харина, секретарка, п-ні Ірина Гельо, касієрка. Референтками стали: п-ні Анна Михайлюк виховною, п-ні Софія Почапська організаційною, п-ні Анна Дзівак су-

спільної опіки. Представниця до Окр. Ради п-ні В. Харина.

Контр. Комісія: пп. Олена Штогрин і Стефанія Обущак.

Закрила річні збори нововибрана голова п-ні Л. Одежинська, запрошуючи всіх присутніх до чайку з солодким.

Л. О.

Річні збори 42 Відділу СУА

Дата: 20. грудня 1964.

Збори відкрила голова п-ні Марія Пашук молитвою.

Президія: п-ні Олена Лотоцька, голова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка і п-ні Лідія Бурачинська — культ.-освітня й пресова референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 55 членок, із того три вступили в цьому році. Сходини відбувались правильно щомісяця.

б) Культ.-освітня й Імпредова: На сходинах відчитувались доповіді, надіслані з Централі та відбувались гуртки на різні актуальні теми. Кожного разу відзначувались уродини членок, що припадають у тому місяці. Відділ вшанував подружні ювілеї двох членок пп. Софії Стрижак і Катерини Шманди. В січні відбувся Свят-Вечір, у березні поминки за померлих членок, а в травні День Матері-Союзянки. Про це вже була згадка в журналі. Окрім того двічі відбулося бінго.

в) Фінансова: Каса Відділу мала 345 дол. приходу, а 288.30 дол. розходу.

Контр. Комісія у складі пп. К. Пак, М. Бендзяк і А. Дава переглянули книги Відділу, знайшли їх у порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Марія Чемерис, містогорова, п-ні Анна Сивуляк, рек. секретарка, п-ні Анна Качмарчик, кор. секретарка, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка і референтки — п-ні Лідія Бурачинська культ.-освітня й пресова, пп. Єва Вовчак доглядачка хворих, п-ні Марія Бендзяк делегатка до Окр. Ради.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. При перекусці членки ще довго гурторили, обмінюючись думками.

Пресова референтка

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ялинка в Світличці 43 Відділу СУА

„Де зоря ясна“ — словами коляди назвали ми нашу Різдвяну імпрезу, що відбулася дня 10. січня 1965 р. в залі „Тризуба“. Та щоб говорити про саму програму, греба передусім описати й пояснити, чому саме ми вибрали таку назву для неї.

У Світличці 43 Відділу кладеться великий натиск на збереження української традиції, а Різдвяна — це одна з найбільш таємничих і зворушливих.

Сейчас по святі св. Миколая Ангелік приніс до Світлички чудову ялинку, прибрану солодощами, а діти вбрали її ще у прикраси, що вони їх зробили в Світличці. Скільки ж це було радості! Разом із ялинкою прибув лист від Ангеліка з обіцянкою, що всі ті цукорочки він подарує лиш чемним дітям тоді, коли прийде час розібрати ялинку. У Світличці повів дух спокою, бо привабливі цукорочки раз-у-раз пригадували, для кого вони призначені. А тим часом наші вчительки, пп. Марія Сенейко й Ярина Телепка, навчали наших найменших колядок, віршів, побажань, а один із батьків, п. Анатоль Прасіцький, ліпив велику кольорову зізду, щоб усе було по традиції. Та найбільш „таємниче“ приготував до цієї імпрези п. Степан Синейко, що своїми „золотими руками“ вичаровував прекрасні декорації на цю дитячу імпрезу.

Та яка ж була наша розпука, коли в неділю, 10 січня, Філадельфію навістив сніговий буревій і хоч відкликай ялинку! Та жіноче завзяття перемогло всі перешкоди. Яке ж було миле наше злизування, коли в означений час почали сходитися батьки з діточками, а кожне з них засніжене з рум'яним личком. Із снігу й вихру ввійшли відразу у світ казки, бо так виглядала наша зала. У кутку на горбі розстелилось справжнє українське село. Осяяна церковця, малі хатки, похили дерева, а далеко на горі старий замок, свідок княжих часів. Усе це припорошене сніжним пухом, а он із горбочка їдуть сапочки, а в них розсіяна дівтора (українські ляльки). У віконцях хат блимає світло, бо на Утреню збираються люди. Очей не відірвете від того видовища, а в душі щось шемить і не прошена сльоза котиться по лиці. Та це ще не все на залі. Між справжніми ялинками стоять хати, вкриті стріхою (такого розміру, що діти могли б у них вміститися), а в них на віконці

блимає каганець, запрошуючи в хату колядників.

Починається імпреза. Зодягнені в українські строї діти вітають прийвних старим звичаєм колядою „Бог Предвічний“. Яка вона могутня, коли пливе з дитячих грудей! Мала Люся Прасіцька вітає усіх прадідівським „Сійся, родися, жито, пшениця“. І несеється „Нова радість стала“, а гурт дітей подається в дорогу з колядою. Попереду зіздар — Данко Головецький, а за ним міхонюша Юрчик Гораецький. Заходять у кожну хату, лунає коляда і Різдвяні побажання від Христа Голозчак, Тані Шуст, Тараса Козака. Їх приймають ввічливо господині пп. Марія Процик і Марія Татарська, обдаровуючи дітей солодощами. Коляда закінчена, а всі ми полинули думками під рідні стріхи, зустріли рідні місця, дорогі обличчя, побули в Рідному Краю. Аж ось колядники розсілись біля хати й ділять колядо. Скільки радості в розсміяних дитячих личках, а які ж смачні бублички, що їх вони в дарунку дістали!

Починається забава. Марші, пісні, вправи, все, що навчились у Світличці. А бабуні по кутках сльози обтирають, а матері, зібравшись гуртами, радісно гуторять, діти ж співають, граються, що аж гуде, як у вулику!

Смачний і обильний буфет, що його приладили матері під проводом пп. Оксани Гораецької і Калини Козак, теж у великій мірі причинився до успіху, бо в товаристві все чудово смакує. Цього разу ми попрощали п. Юрія Телепка, щоб заінсталював нам мікрофон і довгий вуж-шнурок із чарівною головкою з'явився коло кожного „актора“ Треба було бачити ті серйозні, немов загипнотизовані, личка, що боялись навіть ворухнутись, але зате до кожного в залі дійшло їх слово. Проминуло одне радісне й незабутнє недільне пополудне.

Вдоволені батьки, розбавлені діти, втомлені вчительки і виховні референтки пп. Анна Богачевська і Марія Процик. Та сильніше понад втому — це свідомість сповненого обов'язку та праця над збереженням української дівтори. З радістю стверджуємо, що праця в нашій Світличці щораз краще розвивається, а імпрези набирають усе нового змісту завдяки діяльності й винахідливості її проводу і батьків.

Осипа Грабовенська

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Річні збори 48 Відділу СУА

Дата: 3. січня 1965 р.

Збори відкрила голова п-ні Марія Баб'як молитвою.

Президія: п-ні Емілія Слободзян, голова, п-ні Вікторія Настасяк, секр.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні Антоніна Мицак.

Звіти Управи зложили — п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Антоніна Мицак, секретарка, п-ні Анна Волчек, касієрка, і референтки — п-ні Олена Петрів, організаційна, п-ні Надія Максим'юк культ.-освітня й імпрезова, п-ні Леонтинна Петрович, виховна, п-ні Софія Куриляк, сусп. опіки, п-ні Олена Гесподаревська, пресова, пп. Ольга Дмитрук і Катерина Міграла господарські

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начисляє 70 членок і відбуває правильно щомісячні сходи. В 1964 р. приєднано 6 нових членок. Відсвятковано 35-літній ювілей Відділу. Закуплено один шер Лому СУА в сумі 100 дол.

б) **Культурно-освітня** й імпрезова: Відділ улаштував 1. березня бінго. 31. травня Свято Матері і товариську зустріч для членів і гостей. Дня 18 жовтня відбулося бінго, а 22. листопада День Подяки, сполучений із 35-літтям нашого Відділу. Про це вже зреферовано в журналі.

в) **Суспільна опіка:** Доглядачки відвідували хворих членок. Відділ пожертвував 5 дол. для „бабусі“ й уфундував одну передплату. Пожертва — 15 дол. на Ювілейну книгу УСС і 25 дол. як дар любові з нагоди 70-літнього ювілею о. В. Головінського.

г) **Пресова:** Відділ подавав звіт описання з імпрез до нашого журналу. З нагоди 20-ліття Н. Ж. пожертвував 20 дол. на пресовий фонд.

г) **Господарська:** При всіх імпрезах Відділу влаштовувано смачний буфет.

д) **Фінансова:** Каса Відділу мала 1,081.33 дол. приходу і 834.15 дол. витрат.

Контр. Комісія: Іменем її пп. Емілія Слободзян і Катерина Марків ствердили, що книги Відділу ведені в порядку і поставили внесок на удрення абсолютоторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Марія Цюпак, містогорова, п-ні Антоніна Мицак, секретарка, п-ні Марія Максимович, заступниця, п-ні Анна Волчек, касієрка, п-ні Анна Костик, заступниця. Референтками слали: п-ні Олена Петрів організаційною,

п-ні Надія Максим'юк культ-освітньою, пні Леонтина Петрович виховною, пп. Софія Куриляк і Марія Капраль сусп. опіки, пп. Ольга Дмитрук і Катерина Міграла господарськими.

Контр. Комісія: пп. Емілія Слободзян, Катерина Марків, Єва Олійник, Гафія Марусяк.

На закінчення перевибрана голова п-ні Баб'як подякувала за довір'я і закликала всіх до дальшої спільної праці. Далше запросила членок на спільну річну гостину. Тоді то проведено збірку на пресовий фонд Н. Ж. у сумі 34.50 дол. На закінчення членки відспівали колядки й побажали собі й новій Управі успіху в новому році.

Антоніна Мицак, секретарка

ВИЛІНГТОН, ДЕЛ.

Базар 54 Відділу СУА

Базар — це імпреза цілком іншого характеру, як Листопадова Академія. Це навіть не імпреза, а от просто ярмарок, і то навіть не літературний! Не приносить він такого душевного задоволення, як удачі національні свята. Але ж і базар, чи пак ярмарок, також має свої добрі сторінки, а перша з них: об'єднує всіх членки при праці. Не кожний належить до хору, чи має драматичний талант, але всі членки можуть прийти робити прикраси на ялинку чи пекти тістечка. Так і було! Три неділі за порядком членки сходилися „на толоку“, не рахуючи ще самостійної праці дома, бо кожна членка подарувала якусь річ на базар: вишивки, кераміку, печиво...

А вже коли прийшов день Базару, членки на правду посвятили дуже багато часу. В суботу, 5-го, і в неділю, 6-го грудня, рух тривав цілий день і нам ані разу не забракло рук до праці. Фінансово Базар нам також добре оплатився, бо приніс около 380 дол. чистого доходу. А була це вже остання хвилина для каси; як каже американець „даж баттом“.

Так то ми напрацювались за перше півріччя діяльного року. Скоро у нас Загальні Збори, а там будемо знов щось плянувати.

Лідія Гарванко
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 63 Відділу СУА

Дата: 8. листопада 1964 р.

Збори відкрила голова п-ні О. Ма-

кар молитвою і привітала прийвну голову Окр. Ради п-ні Анастасію Вокер.

Президія зборів: п-ні д-р В. Савчук, голова, п-ні А. Семанюк, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні Є. Будзяк.

Звіти Управи зложили — п-ні Ольга Макар, голова, п-ні Ірина Трищецька, містоголова, п-ні Є. Будзяк прот. секретарка, п-ні О. Гевко кор. секретарка, п-ні Болднрук скарбничка, і референтки — п-ні Л. Галяженко організаційна, п-ні Х. Юзич культ.-освітня, п-ні К. Савка, сусп. опіки, п-ні д-р В. Савчук пресова, п-ні Іванець господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 71 членок. Відбув 8 ширших сходин і 6 засідань Управи. У звітвому році прибуло 3 членки. Змагаючи до того, щоб праця була розложена на більше осіб, створено при референтурсах секції, що діяли під проводом референтки.

б) Культ.-освітня й імпрезова: П'ять ширших сходин Відділу мали святочну програму. Це були — Різдвяна програма зі „Спогадом із Батьківщини“ (О. Макар) та доповіддю „Різдвяні звичаї“ (І. Іваницька). Далше з нагоди свята Крут п-ні Х. Юзич виголосила вірш Лесі Українки „Епілог“. На сходинах, присвячених пам'яті Ольги Басараб відчитано доповідь „Героїзм української жінки“ (п-ні Болднрук) і вірш „Ольга Басараб“ (Х. Юзич). Чергових сходин відчитано доповідь „В пам'ять Шевченкові“ (О. Макар). З нагоди Дня Матері відчитала доповідь п-ні І. Трищецька. Окрім того на звичайних ширших сходинах відчитано доповіді „Софія Русова“ (Н. Лаврин), про застосування вишивки в сучасному одязі (І. Іваницька), „Дисципліна у вихованні дитини“ (Р. Дигдало). Окрім того влаштовано Вишивані Вечерниці, бінго, лютерію і продаж печива. Членки ходили з колядою. Представниці Відділу брали участь у різних місцевих імпрезах і всіх культ.-освітніх починах Окр. Ради. Репрезентація Відділу брала участь у загальногромадських імпрезах Дітройту та Віндзору, а зокрема в імпрезах, улаштовуваних іншими жіночими організаціями.

в) Зв'язки: П-ні д-р Савчук була запрошена з доповідями на українські теми до американських жіночих клубів („Голод в Україні“, „Релігія в СССР“).

г) Сусп. опіка: В загальному виданні на допомогу потребуючим 410 до. Відділ опікується постійно спараліжованою жінкою в Німеччині і висилає одягові пачки до Австрії.

Контр. Комісія ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку і поставила внесок на уділення абсолютної, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні В. Гординська, голова, п-ні І. Іваницька, заступниця, п-ні В. Тустанівська прот. секретарка, п-ні О. Гевко кор. секретарка, п-ні О. Клямшич, скарбничка. Референтками стали — п-ні Галяженко організаційною, п-ні Цісик, Захарій, Денисенко й Юзич імпрезовими, п-ні Михайлівська сусп. опіки, п-ні Дигдало пресовою, пп. Мазяк, Денисенко і Волощук господарськими.

Контр. Комісія: пп. О. Макар, О. Іванець і С. Годів.

Закриваючи збори нововибрана голова п-ні Гординська подякувала за участь і закликала членство до дружньої співпраці для добра Церкви, народу й СУА. П-ні А. Вокер висловила признання уступаючій Управі за жертвенну працю і побажала успіхів нововибраній.

Р. Дигдало
пресова референтка

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Звіт із діяльності 66 Відділу СУА

Діяльність нашого Відділу була різномірною і проходила в трьох ділянках:

Культ.-освітня й імпрезова: Ширші сходини були присвячені пам'яті видатних жінок, на яких відчитувано доповіді, надіслані з Централі. Окрім того ми відмітили ювілей членок. На наше прохання виголосили доповіді на ширших сходинах — п. Панкевич на тему „Спогади з УГА“ та п. д-р Туркало на тему „Курення і рак легенів“.

Наша традиційна просфора була, як кожного року, дуже вдалою імпрезою. Добровільна збірка для хворих залишенців принесла 73 дол. Далше Відділ двічі влаштував разом із Рідною Школою, при церкві св. Михаїла Вечерниці, які хоч не принесли великого доходу, проте дали багато морального задоволення, коли то наша молодь під наглядом старших могла гарно провести час. На відкритті пам'ятника Тараса Шевченка у Вашингтоні ми вислали нашу представницю. Також на це

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1965

свято виїхала група Союзнок, що брала участь у поході у вишиваних блязках. У прийнятті Централі США на Світовій Виставі в Нью Йорку взяли участь 4 представниці нашого Відділу, що поїхали власним коштом, а саме — пп. Яхницька, Гижка, Гриневич і Томоруг. У Вишиваних Вечерницях 73 Відділу США в Бріджпорті наші представниці ввійшли до Жюрі. Відділ відзначив 25-ліття подружжя нашої голови п-ні Ростислави Яхницької, що було великою несподіванкою для ювілятів.

Виховна: Важною подією в житті громади і найвищим осягом нашого Відділу було відкриття Світлички під проводом і зарядом культ.-освітньої і виховної референтки п-ні Козюпи. Дітей було 18. Працюють дві садівнички, що знаменито вив'язуються зі свого завдання.

Суспільна опіка: Референтура під проводом п-ні М. Рудницької вислала 132 дол. до Бельгії і Німеччини через фонд „Мати й Дитина“. Вислано одноразову допомогу бувшій Союзанці у Польщі в сумі 20 дол. Також вислано кілька пачок з одягом до Польщі, а одну в Україну. Референтура допомагає бідним і хворим у місцевості. Зібрано на листу комбатантів 44 дол., на листу УСС 49 дол., на пресовий фонд Н. Ж. з нагоди ювілею 10 дол., на іконостас до церкви св. Михаїла в Нью Гейвені пожертвувано 200 дол.

Господарська: Відбулись три продажі печива і три передсвяточні базари. Принесли 450.81 дол. доходу. З Вечерниць було 145 дол. доходу. Дякуючи Відділові з нагоди ювілею п-ні Яхницька зложила 20 дол. і їх переслано на Інвалідів.

На наші скромні сили (маємо 35 членок, з яких майже половина активно не уділяється) ми вив'язалися задовільно за той рік. Головне те, що ми осягнули Світличку, яка довгі роки була тільки мрією наших матерів. Та нашим найбільшим бажанням є, щоб членство у нашому Відділі збільшилося і щоб ми могли розвинути й поширити нашу діяльність.

Традиційна Просфора

Радісний і гарний вечір пережив наш Відділ дня 24. січня 1965 р., коли то — помимо великої завірюхи і поганої погоди — в залі при церкві св. Михаїла зібралось понад 40 осіб враз із дітьми на нашу Традиційну Просфору. Прибули також на це свято — наш

парох о. монсіньор Стах і сотрудник о. Скульський.

Голова Відділу п-ні Яхницька привітала гостей, складаючи їм святочні побажання. Страви поблагословив с. монс. Стах, який у своїй промові висловив признання для нашого Відділу за те, що зберігає наші Різдвяні традиції і за те, що несе поміч бідним та хворим тут і на скитальщині та за те, що співпрацює з Церквою. Бажав, щоб Всевишній благословив нашу працю, щоб ми творили сильну спільногу, всі з'єднані при одній церкві, одній вірі й одній нації.

П-ні Яхницька у своїй промові подала ціль нашої Просфори, яка не полягає тільки в тому, щоб з'їсти наші традиційні страви, але нас, Союзнок і гостей з'єднує ще більше. Наші святочні звичаї передаємо нашій молоді. Згадуючи наших хворих і потребуючих під час нашого Свят-Вечора переводимо добровільну збірку для наших залишенців у Німеччині. На заклик п-ні Яхницької зібрано 85 дол.

У родинно-святочному настрою, при співі колядок і щедрівок, закінчено цю традиційну Просфору.

Олена Томоруг
пресова референтка

БРИДЖПОРТ, КОНН.

„Етнічний Вечір“ 73 Відділу США

День 26. жовтня м. р. на довший час залишиться в пам'яті організаторів і гостей „Етнічного Вечора“. Був це і поважний і милий вечір, що закінчився також гарним успіхом нашої спільноти.

Нашими гостями були — президент університету д-р Генрі Літлфілд із дружиною, Дін каледжу д-р Ліленд Майлс, професор і голова факультету політичних наук д-р Джозеф Роучек, інші професори й понад 150 студентів.

Щоб краще пізнати склад американського населення, вони цікавляться його етнічними групами, їх соціальною, релігійною та політичною структурою і в тій цілі раз у році відвідують одну з національних груп нашого міста. Цим разом вибрали вони нас.

Підготовкою до прийняття і самим прийняттям зайнявся наш Відділ, а головна наша культ.-освітня референтка п-ні Олександра Шуст. Вона упрямувала й перевела програму цього Вечора. В першу чергу звернулася вона до Централі США й до Окр. Ради в

Дітройті по справжні народні строї та запросила виконавців програми Вечора. Всі підготовлялись дбайливо. А вже день самого „Вечора“ був від самого ранку рухливим. Одні підготовлялись вечерю, другі в Нар. Домі накривали й декорували столи та укладали виставку народного мистецтва. Труд великий, але всі зі зрозумінням для поважних гостей співпрацювали з культ.-освітньою референткою.

Точно в означеній годині, 5:30, почали сходитись наші гості. Заля ясно освітлена, гарно прибрана вишивками. На передній стіні велика ікона Матері Божої й портрет Митрополита Сліпого, прибрані вишиваними рушниками. Під ними на двох столах, застелених вишиваними скатертинами — чудовий збір предметів нашого народного мистецтва. І різьба, і кераміка, і вишивки, а під другою стіною зразки вишиваних подушок на тлі килима. Головний стіл для гостей теж прибраний вишиваними серветками і керамічною вазою, а в ній квіти наших піль волошки і маки.

Все те звертає на себе увагу наших гостей, що вміють не лиш захоплюватись, але й оцінювати та роблять знімки. П-ні М. Остапенко в народньому строю Київщини вміло й радо пояснювала наше народне мистецтво. В такому настрою проминуло 20 хвилин. Тоді п-ні О. Шуст, як товстмастер, відкрила вечерю кількома словами привіту, а потім запросила голову Відділу п-ні М. Шиманську до слова. Пані голова у свою чергу теплими словами привітала гостей і попросила о. Ярослава Шуста відмовити молитву. Тепер пані при допомозі панночок із гайскулу справно подали теплу вечерю. Приємно вражало те, що всі ті, які подавали при столах, були у вишиваних сукнях. По вечері п-на Оксана Драган, студентка історії Колумбійського університету в гарний спосіб поінформувала присутніх про історію України у своєму глибоко опрацьованому рефераті. На залі було тихесенько, всі слухали уважно. Потім почалась мистецька програма. П-ні М. Остапенко привітала гостей хлібом-сіллю і на сцені появились по черзі дівчата в народніх строях різних околиць України — Київщини, Полтавщини, Гуцульщини, Лемківщини та Городенщини, а в строю з Борщівщини п-на Оксана Шуст, студентка, вміло й цікаво пояснювала нашу народню ношу. Примінення вишивки до модерної сук-

ні вміло задемонструвала п-ні М. Сливська.

По цій частині наша танкова група школи В. Авраменка, що є під опікою п. В. Максим'юка, відтанцювала кілька народніх танків, що їх наші гості з захопленням оплескували. Танки вміло заповідала п-на Ірка Дзєцюх.

Від гостей промовляли — д-р Літлфілд, д-р Майлс, д-р Роучек і студент Роберт Зукаро, президент соціологічного колоквіуму.

На закінчення п-ні тостмастер подякувала всім за співпрацю і висловила своє щире вдовolenня, що мали ми нагоду гостей повітати та хоч трохи запізнати їх із нашим минулим і теперішнім. Молитвою, що її провів о. Ярослав Шуст, закінчили ми цю милу й гарну стрічу. Ще коротенько наші гості розмовляли, а для нас правдивим задоволенням було спостерігати їх задоволені лиця й почути то тут, то там, що ми їх найкраще прийняли.

А за два тижні появилася прихильна, зі світліною згадка про цей Вечір у місцевому щоденнику „Бриджпорт Пост“ під заголовком „Українці вміють зберегти свою культурну спадщину в інших країнах“.

Наталія Шуст
пресова референтка

ДЕНВЕР, КОЛО.

Чайний Вечір 75 Відділу США

Чайний Вечір у дні 31. січня 1965 р. пройшов у дружній атмосфері і вніс у наше життя багато нового й цікавого з побуту країн Далекого Сходу. Два вояки амер. армії пп. Зенон Коритко і Степан Левус висвітлювали кольорові знімки з Японії, Китаю і Формози. Перед очима присутніх з'являлися на екрані краєвиди, рижові поля, будівлі, статуї Будди і богинь, святині з внутрішнім устаткуванням, човни, що в них живе бідне населення, національні строї, рибалки і подібне. Модерний готель у Токіо „на колесах“, щоб у часі землетрусу не потріскав чи завалився, має 6 поверхів у глибину, а 20 понад землю. Пливаючий ресторан у Гонг-Конгу їде з місця на місце довкруги міста, обслуговуючи гостей. „Город тигрів“, також у Гонг-Конгу, площею около 4 бльоки в квадраті, зложений багатим вельможею около 200 літ тому, визначається своєю екзотикою, камінними статуями, фігурами, сценами, що зображують людське життя від дня народження до смерти.

Обидва вище згадані панове Левус і Коритко давали вичерпні пояснення до світлин, відповідаючи ще додатково на запити присутніх, за що їм належить подяка.

В другій частині Вечора відбулося тягнення льосів на вишивану подушку і декоративний торт. Добірний буфет, що його приготували наші членки, та музика з платівок вивонили другу частину вечора. На окреме признання заслуговують ті членки, що завжди невтомно обслуговують і приготують буфет, і завдяки їх жертвенності та праці Відділ втримує грошову рівновагу і сплачує свої зобов'язання.

Стефанія Левченко

ФІНІКС, АРІЗОНА

Звіт із діяльності

На початку хочу з'ясувати, що з серпні проминув рік, відколи заснувався наш 77 Відділ США. За короткий час свого існування, завдяки енергійній праці п-ні голови Марії Шалауги, Відділ старався виконати всі завдання, намічені Централєю і доповнював своєю працею все, що складається на зміст життя громади. Майже кожен ширші сходи були пов'язані з якоюсь доповіддю на актуальну тему, що їх дуже дбайливо й цікаво опрацьовувала і виголошувала наша невтомна п-ні д-р Домна Ясінчук. Окрім того Відділ влаштував вечір пам'яті Ольги Басараб, Лесі Українки та Дени Матері, що вже ввійшло в традицію нашого Відділу.

З великим успіхом проведено показ писання писанок і кераміки. Демонстрували п-ні М. Шалауга кераміку, а п-ні М. Ліневич писанки. Показ проведено практично і всі присутні брали в тому участь.

У днях 31. жовтня і 1. листопада 1964 відбувся в нашому „Соняшному Городі“ традиційний фестиваль, що кожного року влаштовує його наша католицька громада. Щаслива думка прийшла Управі й членству нашого Відділу. Дбаючи про розголос української культури постановили при фестивалі зробити виставку народнього мистецтва. Тому, що наш Відділ числом невеликий, кожна членка взялась із подвійним зав'язанням до праці. Дня 31. жовтня ми виставили свої експонати в одній частині церковної залі. З мистецьким умінням членки використали стіни, примістивши по-середині рушниками прикрашений Тризуб. По-

біч була вміщена велика мапа України, біля якої маєстатично звисав прапор. На столах, окрім вишивок, писанок, кераміки були англомовні видання про Україну, поштові марки, преса. Великою атракцією були ляльки в народніх строях, що їх із мистецьким умінням виготовили пп. М. Ліневич і Аня Шалауга. При виставці були вміщені написи й інформації про українське народнє мистецтво. Це все добре й естетично про нас говорило. Глядачі були захоплені чудовою гармонією красок у вишивці й писанках, як рівнож майстерно мальованою керамікою.

Ця виставка окрім матеріального успіху мала й пропагандивне завдання, бо давала нагоду широкій публіці знайомитись з Україною й набувати подарунки з діянки нашого народнього мистецтва. Хоч не було членки, що чим-небудь не причинилася б до успіху цієї виставки, то все ж особливе признання належить голові нашого Відділу й пп. К. Литвинишин, М. Винничок, М. Сисні і М. Ліневич за доставу їх експонатів.

У невеликому, але щирому гурті та при спільному зусиллі віримо, що розбудуємо наш Відділ і тим докажемо, що ми зрілі до чину, а не лиш до писання похвальних звітів. **Членка**

ВАШІНГТОН, Д. К.

Дитяча Світличка 78 Відділу США

Вже другий рік за ініціативою п-ні В. Джулинської з великим успіхом провадиться Дитяча Світличка при 78 Відділі США.

В першому році охоплено 22 діток від 3—5 років. Світличку провадила фахова сила, повна енергії й запалу п-ні С. Дячок, а музично допомагала їй дочка Ляриса. Праця проходила з великим успіхом на гарному рівні. Найкращим доказом того був дитячий попис у червні 1964 р., де п-ні Дячок при допомозі пп. Джулинської і Максим'юк впровадила цілу імпрезу. Попис складався з двох частин: 1. хорових точок, деклямації і сольоспіву, та 2. з народніх танків, інсценізації і хороводів. Участь брали всі діточки, кожне вив'язувалось дуже гарно, відважно і зі зрозумінням своєї ролі, за що дістали багато оплесків. Із великою приємністю можна було слідкувати за малюками, що вперше виступали на сцені. І тут велике признання для п-ні Дячок, що за два місяці змог-

Із Дитячої Світлички 78 Відділу у Вашингтоні
Children's Day Center of UNWLA Branch 78 in Washington, D. C.

ла стільки навчити наших дітей і ними похвалитись перед батьками.

І знов цього року наша Світличка під проводом п-ні Максим'юк (п-ні Дячок просила на якийсь час відпустку з огляду на стан здоров'я) продовжує з таким самим успіхом свої заняття. Фінансовою сторінкою Світлички займається п-ні Кебузинська. Зайняття відбуваються щосуботи. Вмілий підхід, розуміння та терпеливість до дітей, що виказує п-ні Максим'юк, дає заперку дуже гарного успіху праці та вдовolenня матерей. Також треба підкреслити велику поміч п-ні Кебузинської, що помимо своїх родинних обов'язків (трое малих діточок) щосуботи присвячує час Світличці.

М. С.

БОСТОН, МАСС.

Звіт із діяльності

Минув рік від оснування 79 Відділу і час зробити підсумки нашої діяльності.

Велика трудність в активізуванні нашого Відділу це те, що він розкинений на терені цілого Бостону, поза церковними громадами і майже немає неділі, щоб у котрійсь із цих громад щось не відбувалось. Бостон — великий, деякі членки живуть далеко від центру міста, молоді матері з малими дітьми не все можуть прибути на сходи — це все причини, що на сходах буває мало членок.

Однак при всіх цих перешкодах ми за рік нашого існування дещо зробили. Властиво наша діяльність почалась ще перед затвердженням нашого Відділу, коли то тимчасова Управа приєднувала членок. Тоді випав саме

Різдвяний час і ми вирішили піти в народніх строях із колядою. Коляда вийшла успішно і ми мали вже дещо грошей у касі, коли то 19. січня 1964 року голова Централі п-ні Олена Лотоцька прибула на наші основні збори. Звіт із цих зборів, як рівнож знимка вже були поміщені в нашому журналі.

У січні ми взяли участь в **Інтернаціональному Вечорі**, влаштувавши український стіл. Членки принесли всякого печива, стіл був прибраний вишивками, різьбою, керамікою і квітами, за столом стояли членки Управи в українських строях. Потім у березні наш Відділ взяв участь у спільному **Шевченківському святі** місцевої громади. Під мистецьким проводом нашої містоглови і культ.-освітньої референки членки виконали інсценізації „Три душі“ з містерії „Великий льох“ Т. Шевченка і „Розриту могилу“. Інсценізації були виконані при рефлекторах і вийшли ефективно. Строрі пошла дуже активна членка Відділу п-ні Оля Федорів.

Дня 13. червня ми влаштували **Чайний Вечір**, запросивши громадянство Бостону. Батько нашої секретарки п-ни Христі Саган, проф. Зенон Саган, що саме в тому часі перебував у Бостоні, виголосив дуже цікаву доповідь на тему „Як американці розуміють українське питання“. При кінці червня ми влаштували **прощальний вечір** для нашої дуже активної господарської референки п-ні Анни Теремени, що зі своїм чоловіком переносились на постійне до Шикаго. Членки вручили їй гарний подарунок, а п-ні Теремена пожертвувала 20 дол. на потреби Відділу.

Після літніх вакацій на сходах 13.

вересня ми вітали тортом і квітами секретарку нашого Відділу п-ну Христю Саган, що влітку вийшла заміж — тепер вона п-ні Зоммерс. На тих сходах ми рівнож вітали голову Відділу США з Потакету п-ні Стефанію Стерпак, а вона розказала нам про працю в їх Відділі. Потакет недалеко від Бостону (година їзди), тож ми дозволитись улаштувати колись зустріч обох Відділів.

У спільному **Листопадовому Святі** Бостонської громади наш Відділ рівнож взяв участь. Пп. Софія Вінзор, Ніна Бандера Слава Щудлюк гарно виконали збірну деклямацію „Листопад“ (вірш Вільшнини).

Інтернаціональний Інститут у Бостоні, якого ми є членом і в якого будинку відбуваємо сходи кожної другої неділі місяця, купив **новий будинок** і запросив нас на відкриття. Голова Відділу, що репрезентувала нас на відкритті, подарувала для мистецької збірки Інституту українську ляльку власного виконання, чим дуже втішила господарів Вечора. В дальшому ми запрошені до участі в Інтернаціональному Вечорі, що має відбутись дня 27. лютого і вже від тепер підготовляємось.

На наших щомісячних сходах відбуваються **доповіді**. Минулою весни ми запросили п. Андрія Баранника, природника і садового, щоб розказав членкам про весняні роботи в городі. Доповідь була дуже цікава, а після доповіді доповідач давав усякі поради членкам, що підходили до нього. Перед Великоднем наша членка п-ні Марія Нестеренко розказала нам про традиційне печення пасок і поділилась із членками своїми добрими приписами й порадами. В саму Квітну Неділю ми запросили п. Євгена Мороза дати наказ писання писанок. П. Мороз є добрим знавцем цієї галузі прикладного мистецтва і його лекція була дуже цікава. Весь час підготовляємось до Вишиваних Вечерниць і 8. листопада наша членка п-ні Мотря Головінська мала дуже цікаву доповідь про застосування вишивки до вечірньої сукні. Доповідниця принесла з собою кілька власноручно виконаних суконь, як також проєктів, рисованих на аркушах паперу. Після доповіді були запити й поради. Організація СУМА в Бостоні звернулась до нашого Відділу з проханням виголосити доповідь про жінок-героїнь на їх Чайному Вечорі 27.

листопада. Таку доповідь мала голова п-ні Ольга Баранник.

Дня 5. грудня ми влаштували **Андріївський Вечір**. Організаторкою Вечора була п-на Ада Киричок. Члени СУМА, що ми їх на цей Вечір запросили, заспівали нам гарних пісень, а наша членка п-ні Дашавець дуже цікаво розказала про Андріївські звичаї на рідних землях.

Мали ми цього року і **сумні події**. В часі вакацій помер батько нашої членки Управи п-ні Віри Гриценко, д-р Дмитро Бречка, учасник визвольних змагань і цінна в нашій громаді людина. Через вакаційний час небагато членок могло взяти участь у похороні. Отже на сходах після вакацій голова Відділу згадала Покійного теплим словом і зложивши його дочці щире співчуття прохала однохвилинно мовчанкою вшанувати його пам'ять.

Дня 12. жовтня ми провели на вічний спочинок членку нашого Відділу бл. п. Галину Гусак, яка померла по довшій затяжній недужі 9. жовтня 1964 року, залишивши в смутку чоловіка, двох синів і дочку.

Наші річні збори зі світами Управи назначені на 14. лютого ц. р. **О. Б.**

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Новий Відділ СУА в Нью Йорку

В жовтні 1964 року, з ініціативи пп Віри Кушнір, Ольги Зазулі, Марії Томоруг, Оксани Лопатинської, Ірини Мокривської й Ірини Куровицької, заснувався новий 83 Відділ СУА в Нью Йорку. З того часу кількість членок збільшилась і тепер до Відділу належить 38 членок. На основних та ширших сходах було обрано Управу в такому складі: голова — Варка Бачинська; місто голова — Віра Кушнір; секретарка — Ольга Зазуля; скарбник — Марія Томоруг; культ.-освітня і виховна комісія — Ніна Січинська, Марта Ярош і Ірина Куровицька; імпредва комісія — Віра Кушнір, Марта Яцушко, Звенислава Саяк; референтка суспільної оіки — Лідія Роговська; господарська референтка Віра Шпонтант, пресова референтка — Ярослава Француженко. До Контр. Комісії вибрано: Лідію Черник, Марію Соробей та Євгенію Івашків.

За короткий час існування Відділу, крім більших імпред, як Ялинка і „Відкриття“, відбулося троє сходів Управи і двоє ширших сходів. На ширших

сходах, крім обговорювання біжучих і організаційних питань, п-ні Ніна Січинська виступила з інформативною доповіддю „Українські Різдвяні звичаї“, а панна Звенислава Саяк про „Новинки мод“.

Дня 6. грудня, в залі Літературно-Мистецького Клубу, відбулося „Відкриття“ Відділу. Присутні були членки з чоловіками і почесні гості з керівництва СУА: голова СУА п-ні Олена Лотоцька, голова Окр. Ради СУА в Нью Йорку п-ні Наталя Чапленко, організаційна референтка Гол. Управи СУА п-ні Марія Душник, організаційна референтка Окр. Ради СУА п-ні Ірина Падох, яка офіційно проголосила Відділ відкритим.

Що стосується дальшого плану праці Відділу, то він ще не є остаточно опрацьований, проте членство виявляє зацікавлення до активної участі в різних ділянках праці. Були пропозиції щодо виховної праці з дітьми і з своїм середнім членством. Части на членства виявила бажання зайнятися суспільною допомогою і поміччю виховним і науковим установам. Також членство підтримує веселішу сторону діяльності — влаштування товариських вечорів з участю чоловіків, спільних відвідин концертів тощо.

Дня 17. січня 83 Відділ улаштував першу імпреду для дітей. Це була традиційна „Вертеп-Ялинка“. Головним організатором і провідником програми була п-ні Віра Кушнір.

Гарна ялинка прибрана не купленими, а саморобними прикрасами і різними ласощами, цукерками, орішками і тому подібне — стояла серед залі. Уможливила цю важливу прикрасу імпреди п-ні Орися Саяк, що приклала стільки зусиль, щоб зберегти її до 17. січня і принести на постіху дітям.

Цікаво і гарно розпочалась програма. У залі горіла чудова традиційна українська зірка і більше не було ніякого світла. Всі присутні діти і батьки з захопленням колядували „Бог Предвічний“. Після коляди виступив вертеп, організований п-ною Звениславою Саяк із маленьких дітей, що вбрані в різні строї, дуже симпатично виконували свої ролі. Участь у постановці вертепу брало семеро дітей, а саме: школярка — Оксана Куровицька, школяр Юрко Вижицький, коза — Ромко Соробей, ірод — Марко Соробей, чортик — Павло Шпонтант, козак — Левко Івашків.

У програмі, яка була пересипана на-

шими загально-відомими колядками, читала п-на Звенислава Саяк про зірку на Україні і казку про „Першу Ялинку“. Згодом діти, деякі з них одягнуті в українські строї, зібравшись під зіркою, заколядували „Нова радість стала“, Юрко Камінський склав привітання від колядників, у відповідь на яке дістав традиційні гостинці з орхів та яблук. Всі діти дістали маленькі подаруночки.

Після закінчення програми всі насолоджувались добре влаштованим буфетом, про який постаралась господарська референтка п-ні Віра Шпонтант.

Разом із дітьми було понад 60 присутніх, що залишились задоволені влаштованою імпредою й особливо тим, що на протязі цілого вечора підкреслювались українські традиції святкування Різдва. **Я. Ф.**

НЮАРК, Н. ДЖ.

Основні збори 86 Відділу СУА

Дата: 3. грудня 1964 р.

Збори відкрила голова Окр. Ради СУА п-ні Ольга Салук молитвою та привітала пань, що прибули.

Президія: п-ні О. Салук, голова, п-ні Марія Полянська, секретарка.

У своїй промові п-ні Салук з'ясувала цілі Союзу Українок Америки та відчитала статут організації. Потім відповідала на запити, що їх ставили присутні. Вони були спрямовані на з'ясування праці майбутнього Відділу, його взаємини з другим Відділом у місцевості та відношення до Окр. Ради.

Внесок на прийняття статуту і створення нового Відділу пройшов одностайно.

Управа Відділу: п-ні Наталія Змий, голова, п-ні Таїсса Турянська, місто голова, п-ні Дарія Зелик, секретарка і референтка преси, п-ні Оксана Степанка, фін. секретарка. Референтками стали — п-ні Ірина Яворська організаційною, п-ні Ярослава Снилик, культ.-освітньою, п-ні Ольга Олійник сусп. оіки, п-ні Марта Коздоба зв'язків, п-ні Анна Твардовська господарською.

Контр. Комісія: пп. Анна Кравчук, Дарія Шпон і Софія Темницька.

Вкладку від членки ухвалено на 5 дол. річно.

Збори закрила нововибрана голова п-ні Змий, дякуючи за довіря і прохачучи дальшої співпраці.

Ольга Салук, голова зборів
Марія Полянська, секр. зборів

Апасіоната

МАРІЯ ОВЧАРЕНКО

I.

Показуючи рукою на стілець для „сторін“, він зайняв місце за обширним письмовим столом і сказав:

— Я називаюсь отець О'Браєн Джеймс О'Браєн і я приїхав сюди з Мериленду.

— А я — Ганна Загоровська з України.

Отець О'Браєн подивився з увагою на Ганну.

— З України.

З його голосу не можна було відгадати, чи він висказував здивування, чи просто хотів прикрити своє незнання. Він швидко додав:

— Вашу країну називають „шпихлірем Європи“

Вони обидвоє засміялися, ніби задоволені, що знайшли спільну точку зачепу.

— Так, панно Загор, пробачте, ваші прізвища насправду важко вимовляти тоді це справа зовсім легка.

Отець О'Браєн підвівся і вийшов до сусідньої кімнати, де приміщувався телефон.

Ловлячи мимовільно уривки розмови, що доходили відтіля, Ганна розглядала обстановку комфортабельно обладнаної кімнати з блискучою підлогою і вигідними кріловими фотелями. Вона в душі докоряла собі:

— Який власне був змісл приходити сюди і чому якраз сюди?

За вікнами багряним водопадом припадали до моріжка китиці пнучої троянди, між деревами тремтіло глибокою блакиттю небо. Досконалий день каліфорнійського підсоння.

— Чи ви насправду певні, що праця буде вам під силу? — поспитав, повернувшись, о. О'Браєн і з деяким занепокоєнням подивився на Ганнину мевелику постать та її худі маленькі руки.

— Я зовсім певна цього, — сказала Ганна, намагаючись підтвердити свої слова усмішкою, якою привчилася в цій країні заслоняти пережиті і непережиті почування.

Отець О'Браєн ще раз подивився на свою гостю і відразу переніс очі в неокреслену точку поза нею. Упродовж недовгої розмови Ганна помітила цю його швидко звичку перекидати погляд кудись далі в неозначеному напрямі.

Він підвівся.

— Тоді може підемо.

Вони вийшли і подалися стежкою, висипаною

дрібною рігнню. Ніхто з них не старався продовжувати розмову. Ганна відрухово спостерігала свого супутника. Коротко підстрижене біляве, із відтінком темної іржі волосся доходило аж до священничого комірця, що туго обтягав міцний засмалений сонцем карк. Під темним сюртуком ледве зміщувалися потужні, атлетичні плечі.

— Така постава могла б бути прикрасою кожного спортивного грища, — думала Ганна, не здаючи собі ще ясно справи, яке враження зробив на неї цей перший знайомий у новому місці її приходу. Не сказавши нічого, отець О'Браєн прислішив крок і залишив Ганну саму на просторій площі, залитій південним сонцем. Громадка хлопців із захопленням бігала за м'ячем, сповнюючи повітря вереском і вигуками, по протилежній стороні чоловік у робітничому комбінезоні поливав куші живоплоту, що обрамовував фронтову сторону площі.

На рундуку шкільного будинку вже стояв отець О'Браєн і заохотливо давав знак рукою. Ганна підійшла.

— Це власне ця жінка, — пояснив він черниці, що стояла поруч і зараз відійшов, немов даючи пізнати, що його роля вже скінчена.

— Помічник нашого отця пароха сказав мені, що ви можете взяти в нас працю. Будемо раді, бо якраз шукаємо за відповідною людиною.

— Так, я можу в вас працювати, — сказала Ганна.

— Вже від сьогодні?

— Вже від сьогодні.

Черниця всміхнулася. Повні губи на свіжому обличчі, щільно обтуленому білим накрохмаленим полотенцем, були чимсь протилежним до Ганниного уявлення про людей у чернечому одязі.

— Як це добре. Ми справді дуже потребуємо когось до помічі. Чи зможете зайти ще раз перед вечором?

— Очевидно, сестро . . .

— Сестра Марія Феліцитата.

— Сестро Маріє Феліцитато.

Відклонившись, Ганна зійшла з рундука і, виминаючи шкільну площу, завершила до фіртки, що вела до знайомої їй уже алеї з пишних пальм. На диво, вона не відчувала ніякої втоми після більше як дводенної подорожі. Екзотика підтропічного підсоння, яку вона побачила цього ранку перший раз

у своєму житті, полонила всю її увагу. Здавалося чимось неймовірним бачити справжні пальми у всій їхній величній красі, квітучі олеандри, справжні помаранчові дерева з золотими овочами під темно-зеленим, наче навоскованим листям, могутні кактуси різних форм — всі рослини, колись із таким трудом плекані вдома для прикраси кімнат, тут були частиною реального краєвиду. Налившись сонцем, вони розросталися до кількакратно більших розмірів, ніж у поміркованому кліматі.

Затративши почуття часу, Ганна мандрувала вулицями цього мальовничого містечка, абсолютно байдуха до всього, що проминуло і до того, що прийде завтра. Сухе прозоре повітря загострювало спостережливість, і зір з насолодою біг до зубчатої лінії гір на овиді. І тільки напис на станційному будинку із назвою місцевости приводив Ганнину увагу до конкретних випадків її життя.

— Чи не однаково, яка місцевість і яка назва?

І яке значення може мати факт, чи дана крапка на земному глобусі більших, чи менших розмірів? Відірвавшись від власного ґрунту, людина, наче перекотиполе, котиться світовими безмежжями, не знаходячи ніде точки опору

У таких софізмах Ганна хотіла знайти виправдання для свого вчинку, коли перед кількома днями вона несподівано для себе самої купила залізничний квиток до незнаній місцевости на протилежному березі континенту. Це не була примха хвилевої забаганки. Величезне місто, в якому вона перебувала дотепер, не принесло їй нічого, крім горя. Чи було доцільно залишатися там довше?

— Під цим безхмарним небом і в цій екзотичній обстановці розіпнемо свої шатра, міркувала Ганна, розглядаючи еспансько-мавританський стиль будинків, що прекрасно гармонізували з субтропічною рослинністю. Також у назвах вулиць була своєрідна екзотична поезія: „Ель Морадо“, „Пляца дель Сірена“, „Ля Гранада“, „Санта Марія“. І тільки набридлі реклями „Пийте кока-кола“, „Гез фор лес“ нагадували, що тут та сама країна всевладної комерції й одноманітного стандарту.

А коли сонце завершило з півдня, і з заходу прилинув шовковий вітер, нагадуючи про близьке сусідство моря, Ганна знов завершила в знайому алею і подзвонила до дверей невеликого одноповерхового будинку, що більше подобав на дім відпочинку для заможних людей, ніж на монастир.

Назустріч Ганні вийшла знайома їй уже сестра Марія Феліцітата. Її молоде обличчя здавалося ще молодшим і дивним контрастом відбивало від чернечого одягу.

— Чи ви маєте з собою всі свої речі? — запитала черниця, кинувши крадькома поглядом на Ганнину валізуку. — Я покажу вам вашу кімнату.

Ганна пішла слідом за сестрою Феліцітатою. Відкривши двері до невеликої кімнати в партері, сестра сказала:

— Я маю надію, що ви будете тут щасливі. — Вона усміхнулася приязно.

— Я також так думаю, — відповіла механічно Ганна, не привязуючи ніякого значення до слова

„щастя“, від часу, коли від її особистого щастя лишився тільки спогад.

Кімната, призначена для Ганни, здавалася пристановищем простоти і затишшя. Своїми білими стінами іединою прикрасою — залізним Розп'яттям в головах ліжка, вона нагадувала більше чернечу келію якби не темночервоний килим, що щільно закривав цілу підлогу, та м'який з поруччям фотель. На вікнах тремітіли муслінові завіски, до берегів шибок тулилися доспілі грона синього винограду. Від їх напоеного сонцем кольору ставало радісно і тепло. Ганна підійшла до відчиненого вікна і повними грудьми вдихнула насичене ароматом повітря. Олеандрові кущі, що замість огорожі відгороджували монастир від вулиці, розцвілими китицями хиталися злегка на вітрі.

II.

Зворотом „байдуха детермінація“ можна було найкраще окреслити відношення Ганни до її нової праці. Чи була власне яканебудь різниця в тому, в який спосіб вона заробляла на життя? Однаково тут, як і деінде в цій країні, вона була тільки безіменною робочою силою, в якої більше ніж усе інше оцінювалася передусім фізична спроможність.

А все таки нове оточення, в якому вона опинилася, було абсолютно інакшим світом від того, в якому вона жила дотепер.

Ранками глибока синява неба і туркіт диких голубів за вікном були її першими враженнями кожного дня. Здавалося, що це не голуби, а частина блакиті співає гимн променистому дневі. Ганна відкривала двері від балкона, що кількома сходами спускався до саду, де наливався соками виноград і зігнута під вагою рясних овочів фіджоя перехилялася над басейном із золотими рибками. Сухе й прозоре, як гірська вода, повітря наповнювало Ганну свіжістю і легкістю. Ганна хвилину прислухалася до голосів за стіною, а коли при входових дверях відгомоніли останні кроки, вона входила до спорожнілого дому, що своєю обстановкою і бездоганною чистотою нагадував їй часом більше каплицю, ніж помешкання живих людей. Пробувши тут уже деякий час, Ганна не зовсім освоїлася з його особливою атмосферою. Не маючи ніколи нагоди керетим бути в якомунебудь монастирі, ні ні не знаючи ніколи черниць, вона з загостреною увагою спостерігала цих людей, закутаних від стіп до голови в тяжкий середньовічний одяг, і намагалася зрозуміти їх внутрішнє життя. Але нелегко було розгадати цю загадку. Для Ганни залишався таємницею внутрішній світ цих тихих і завжди готових до приязного усміху жінок, що їхні дні повнювалися працею і молитвою від світанку до ночі. Це був справді інакший світ, загадковий і малозрозумілий. Ганна ніколи не наважувалася незручним питанням встрявати в їхнє життя, і звичайно її розмови з черницями обмежувалися до щоденних конвенціональних фраз.

(Продовження буде)

Централа одержала

від 10. листопада 1964 до 20. січня 1965

РІЧНА ВКЛАДКА

І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Окр. Рада СУА, Дітройт	15.00	
Окр. Рада СУА, Шикаго	5.00	
Від. 28 Ньюарк	20.00	10.00
30 Клівленд	20.00	10.00
33 Клівленд	20.00	10.00
36 Шикаго	20.00	10.00
46 Філадельфія	20.00	5.00
49 Бофало	20.00	10.00
51 Милвокі	20.00	10.00
58 Дітройт	20.00	10.00
60 Клівленд	20.00	10.00
63 Дітройт	20.00	10.00
64 Нью Йорк		15.00
65 Нью Брансвик	20.00	5.00
76 Воррен	20.00	10.00
79 Бостон	20.00	10.00
81 Дітройт		5.00
82 Бронкс		10.00
83 Нью Йорк		15.00
85 Картерет		5.00
86 Ньюарк		5.00

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 28 Ньюарк	10.00	5.00
30 Клівленд	10.00	5.00
33 Клівленд	10.00	5.00
36 Шикаго	10.00	5.00
46 Філадельфія	10.00	5.00
49 Бофало	60.00	6.00
51 Милвокі	10.00	5.00
58 Дітройт	10.00	5.00
60 Клівленд	10.00	5.00
63 Дітройт	10.00	5.00
65 Нью Брансвик	10.00	5.00
76 Воррен	10.00	5.00
79 Бостон	10.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:

Від. 21 Бруклін	12.65	1.65
28 Ньюарк	127.50	12.75
30 Клівленд	42.00	4.20
33 Клівленд	166.50	16.65
36 Шикаго	52.50	5.25
46 Філадельфія	29.00	0.35
49 Бофало	10.00	5.00
51 Милвокі	33.75	3.90
58 Дітройт	16.50	1.65
60 Клівленд	57.00	5.70
64 Нью Йорк	97.50	9.75
65 Нью Брансвик	45.00	4.50
71 Джерзі Сіті		7.50
75 Денвер	33.00	3.30
76 Воррен	30.00	3.00
79 Бостон	39.00	3.90
81 Дітройт	27.00	2.70

ФОНД „МАТИ І ДИТИНА“:

Від. 10 Філадельфія	80.00	
11 Грентон	110.00	

22 Шикаго	20.00
28 Ньюарк	52.00
33 Клівленд	25.00
35 Озон Парк	63.50
36 Шикаго	10.00
43 Філадельфія	90.00
47 Рочестер	89.50
65 Нью Брансвик	30.00
76 Воррен	22.00
„ 78 Вашингтон	20.00
Членки 33 Відд. СУА, Клівленд	30.00
Членки 63 Відд. СУА, Дітройт	30.00
О. Р. Яхницькі, Нью Гейвен	20.00
І. З. Зарицькі, Плейнфілд	10.00
Н. Галушка, Лейквуд	10.00
Л. Сениця, Гленрой	8.85
А. М. Єйна, Рочестер	5.00
І. Н. Мартинюк, Філадельфія	5.00
М. Татарська, Філадельфія	5.00
О. Молящий, Філадельфія	3.00
С. Баляс, Глендейл	3.00

По 2 дол. пп. Ярослава Дереш, Лудлов, Ольга Сохан, Джерзі Сіті.

По 1 дол. Антоніна Купчак, Лембертсвіл.

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада СУА, Філадельфія	35.00
Окр. Рада СУА, Нью Йорк	25.00
Від. 13 Честер	5.00
16 Мінеаполіс	14.00
22 Шикаго	20.00
23 Дітройт	25.00
36 Шикаго	5.00
38 Ленсінг	5.00
46 Філадельфія	10.00
48 Філадельфія	5.00
49 Бофало	20.00
54 Вільмінгтон	5.00
64 Нью Йорк	25.00
65 Нью Брансвик	15.00
68 Сиракузи	20.00
71 Джерзі Сіті	10.00
73 Бриджпорт	20.00
„ 78 Вашингтон	20.00
Членки 4 Відд. СУА, Нью Йорк	21.00
Членки 26 Відд. СУА, Дітройт	5.00
Членки 48 Відд. СУА, Філадельфія	34.50
С. Я. Серафим, Джексон Гіл	20.00
О. Р. Воробкевич, Дітройт	15.00
А. А. Патра, Дітройт	10.00
Лідія Вец, Гренрой	8.85
Катерина Росола, Керконсон	6.00
Л. Тимошенко, Дітройт	5.00
С. Карапінка, Ньюарк	5.00
Н. Мандрусак, Мейплвуд	5.00
Г. Макар, Парма	5.00
З. Терлецька, Філадельфія	5.00
С. Явна, Джерзі Сіті	5.00
М. Стефанів, Натлі	5.00
К. Гупало, Седл Рівер	5.00
Н. Войновська, Ірвінгтон	5.00
С. Микитка, Маямі	5.00
М. Явна, Дітройт	5.00
М. Татарська, Філадельфія	5.00

А. Вскер, Дітройт	5.00
Е. Прибитківська, Іслінгтон	5.00
М. Жеребецька, Саскатун	5.00
А. Літинська, Філадельфія	5.00
Членки 42 Відд., Філадельфія	3.00
Є. Верес, Шикаго	3.00
Е. Хом'як, Болтон	3.00
Л. Колодчин, Воррен	3.00
М. Мельник, Філадельфія	3.00
Л. Синенька, Шикаго	3.00

По 2 дол. пп. Васирина Величко, Ірвінгтон, С. Венгринюк, Едмонтон, Олена Молящий, Марія Чопик, Мирослава Белей, Дарія Ратич, усі з Філадельфії, Марія Палідвор, Лідія Федюк, Анна Никифоряк, усі з Нью Йорку, Розалія Стисловська, Дітройт, Марія Кружинська, Олієн, Анна Ванько, Байон, Стефанія Баляс, Глендейл, Ангела Таланова, Балтимор, П. Кулик, Рочестер, Станислава Гребеняк, Олбані, Марія Садівник, Рутерсфорд, д-р Домна Ясінчук, Фінікс.

По 1 дол. пп.: Магдалина Шевчук, Маямі, Олександра Куницька, О. Овсянецька, Є. Кеніш, усі з Нью Йорку, С. Венгринюк, Едмонтон, Марія Чопик, Ірина Білинська, М. Івахів, усі з Філадельфії, Лідія Голембйовська, Нью Гейвен, Ліза Яремич, Ст. Пітерсбург, Володимира Кміцикевич, Євгенія Миська, всі з Шикаго, Ольга Баранник, Вілеслі, Стефанія Цегельська, Клівленд, Ольга Кузів, Ваєндат, Юлія Децик, Бофало, Т. Яремчишин, Лайма, Антоніна Купчак, Лембертсвіл, Юлія Стасишин, Бранфорд, Анастасія Хариш, Давнерс Гров.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД СУА:

Від. 38 Ленсінг	20.00
-----------------	-------

НА ДІМ СУА:

Від. 36 Шикаго	5.00
60 Клівленд (шер)	100.00
71 Джерзі Сіті	5.00
„ 73 Бриджпорт (шер)	100.00
Членки 42 Відділу, Філадельфія	17.00
М. Чайковська, Філадельфія	10.00
О. Карван, Філадельфія	5.00

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 28 Ньюарк	10.00
49 Бофало	20.00
65 Нью Брансвик	20.00
78 Вашингтон	10.00

ДЛЯ НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 71 Джерзі Сіті	30.00
73 Бриджпорт	25.00

ВИХОВНИЙ ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:

М. М. Процик, Філадельфія	10.00
---------------------------	-------

З подякою,

А. Кульчицька фін. секр.
Анна Сивуляк, кас.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to: "OUR LIFE Magazine"
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 2 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Надвірнящини